

HAVAS HENRIK

Prüdek legyünk, vagy...?

18

éven
felülieknek

PORNÓ I.

hetero..., soft..., hard...

ALEXANDRA

Havas Henrik
Prúdek legyünk, vagy...?
Pornó I.
hetero...,soft...,hard...

ELŐSZÓ

Gyakran az egyik riportkönyv kínálja a következő témát. Amikor a Lipótmezőn a pszichiátria világáról gyűjtöttem anyagot olyan speciális, számomra ismeretlen problémákkal találkoztam, mint a szerencsejáték szenvedély, illetve a pornóiparhoz kapcsolódó sajátos lelki problémák. Így született meg a Vesztőhely című kötet tavaly, és ezért jelenik meg most ez a könyv.

Már jóval korábban, másfél-két éve felmerült a gondolat, hogy érdemes volna írni a pornóról, illetve a pornóiparról. Megkerestem a magyar pornópáának kikáltott Kovács Istvánt (Kovit), aki kitörő lelkesedéssel fogadta az ötletet. Azt mondta, hogy a szakmának jót tesz, ha végre megszületik egy olyan riportkönyv, amely – ahogy ő fogalmazott –

komolyan és tárgyilagosan közelíti meg a témát. Az első találkozás után eltelt két hét, és Kovi szomorúan közölte, hogy sajnos nem megy, mindenki fél, senki sem hajlandó szóba állni velem. Én és a kiadó visszavonultunk, mondván, a szereplők nélkül nem megyünk semmire. A Lipótmezőn tett kirándulás kellett ahhoz, hogy elszánjam magam még egy kísérletre.

2004. január 2-án kezdtem az anyaggyűjtéshez, a kéziratot 2004. május 18-án zártam le. Egyetlen ember kivételével mindenki szóba állt velem, csupán Kovi vezető operátőre zárkózott el. Két okból sem értem a félelmét. Egyrészt a szakmában és a szakma környékén mindenki tudja, ki ő, és mivel foglalkozik. Másrészt ez a könyv reményeim szerint éppen arra bizonyíték, hogy azok az opratőrök, világosítók, hangmérnökök, berendezők, kellékesek, sminkesek, akik pornófilmek elkészítésében vesznek részt, ugyanolyan jó vagy rossz szakemberei a filmiparnak, mint azok a kollégáik, akik reklámfilm, dokumentumfilm vagy nagyjátékfilm készítenek. A médiában amúgy is óriási a mozgás – ahogy mondani szoktuk, az „átdolgozás” valaki egyik nap valamelyik élvonalbeli

tévécsona hightech stúdiójában dolgozik, másnap viszont már valahol az Alföldön egy juh hodályban dolgozik egy pornófilm forgatáson. Szerintem ebben nincs semmi szégyellni való.

Négy és fél hónap alatt több mint hatvan interjú és riport készült el ehhez a könyvhöz. Mint korábban, most is segítőtársam volt régi tanítványom, Kadlicsek Krisztián. Rengeteg segítséget kaptunk. Ezúton is szeretnék köszönetet mondani a könyv összes szereplőjének.

Természetesen messzemenően igyekeztem figyelembe venni a személyiségi jogokat, tiszteletben tartottam azoknak a kérését, akik névtelenek akartak maradni. A kéziratot átolvashatták, és ami a legnehezebb volt, megpróbáltam kiszűrni a szövegből azokat a személyeskedő megjegyzéseket, amelyek indokolatlanul bántanak valamely szereplő érzékenységét.

Mindenkinek van valamiféle képe, elképzelése a pornóról. Annak idején én is, mint minden kamasz, izzadó kézzel nyúltam a pornóújságokhoz. Máig emlékszem, milyen izgalommal néztem életem első pornófilmjét. Azt sem tagadom, hogy amikor

döntenem kellett arról, hogy a műholdas szolgáltatótól melyik csomagot rendeljem meg, szempont volt az is, hogy legyen benne pornócsatorna. Az is igaz viszont, hogy nagyon ritkán nézek pornót. Megpróbálok pontosan fogalmazni – untat.

Riportot becsukott szemmel nem lehet írni. Akkor kerül nehéz helyzetbe az újságíró, amikor oda kell mennie, ahova szíve szerint sohasem menne, olyasmit kell látnia, amit szíve szerint sohasem nézne meg. Márpedig ez a két eset ebben a négy és fél hónapban hetente megtörtént velem.

Amikor ennek a könyvnek a megírásához fogtam, nagyon keveset tudtam a pornóról, illetve a pornóiparról. Most sem tudok mindent, csak

valamivel többet. Megtanultam például azt, hogy a pornó sokkal többről szól, mint gondoltam. Nem csak egy vagy több nőről, férfiról, és arról, ami köztük történik. A pornópiac egyre jobban a bizarr felé tolódik el – egyre nagyobb az igény a melegfilmek iránt, egyre keresettebbek a fétis, a szado-mazo, a pisis, a kakis, valamint az állatos filmek.

A kiadóval egyetértésben úgy döntöttem, hogy a

csaknem száz órnyi hangfelvételből, meg a tucatnyi telejegyzetelt notesz szövegéből két könyv készüljön. Egy a hagyományos pornófilmek világáról, egy pedig a meleg és a bizarr filmekről.

Ha kérdeznék, azt szoktam mondani, hogy a riportkönyveim csak kisebb részben szólnak gyilkosokról, szerencsejátékosokról, szeretőkről, a pszichiátriai osztályok betegeiről – nagyobb részt minket mutatnak be, a nagy többséget, a hétköznapi embereket. Ez a könyv, és a nemsokára megjelenő második kötet nem csak a pornóipar szereplőit mutatja be, hanem minket is, akik a pénzünkkel fenntartjuk ezt az iparágat. Számomra ez volt az elmúlt négy és fél hónap legnagyobb tanulsága.

Még valami: nehéz volt ezt a könyvet megírni, nyilván olvasni is nehéz. Vannak ugyanis szavak, amelyekre nem áll rá a szánk. A kiadóval közösen úgy döntöttünk, hogy a dolgokat a nevükön nevezzük. Másképp ezt a könyvet sem megírni, sem kiadni nem lett volna érdemes. Lesznek, akik felháborodnak, mondván, ez a szöveg túlmegy a tűréshatáron. Visszakérdezek: és a pornó nem?

Befejezésül szeretném elismételni: szörnyű,

szinte elviselhetetlen világot mutat be a könyv, és különösen az ezt követő második kötet. Csakhogy ebben a világban benne vagyunk mi is, akik nem gyártunk, „csak” fogyasztunk. Nélkülünk ők sem léteznének.

Havas Henrik

2004. május 18.

HIRTELEN DOLGUNK LESZ

– Nem lehet erősebbeket az ORTT miatt. Már egy meztelen női felsőtestnél is fogja a fejét a Sváby.

– Pedig csak most jön az érdekesebb része a dolognak – szomorkodik Hopka, aztán felszól a galériára a rózsaszín tangás lányhoz. – Brigi! Análmosás volt már? Brigi rázza a fejét, hogy még nem.

– Akkor majd segít a Gábor, megmutatja, hogyan kell. Öt percek van.

Kifelé megyünk Budapestről. A rádióban egy szakértő azt mondja, hogy a főváros öregszik, a lakosság naponta három fővel fogy, és a helyzet egyre csak romlik. Valamelyik peremkerületben

járunk, Rákos-akárhoz. Az, aki nem itt dolgozik vagy lakik, aligha jön erre felé. Az aszfaltot földút váltja fel. Az utóbbi egy-két évben rengeteg új házat építettek erre felé. Mindegyik nagy, mindegyiket átláthatatlan kerítés veszi körül, majdnem mindegyiket valamilyen rikító színre mázolták, és szinte az összeshez hozzáragasztottak egy-két funkciótlan tornyocskát. Kora délután van, és sehol egy lélek. Még a kutyák sem vonyítanak, és a nyugdíjasok sem várják a kapuban az ismerőst vagy a postást. Ahhoz képest, hogy február első hetében vagyunk, kifejezetten kellemes az idő. A TV 2 furgonját követjük, Sváby Andris küldött egy stábot, hogy megörökítsék, miként kezdek hozzá az új könyvemhez. Az üzlet mindkettőnknek előnyös. A Napló kurrens témát mutathat be, hiszen a pornográfia a bulvársajtó jóvoltából már régen kilépett a homályból, és természetesen a könyvnek is jól jön némi reklám.

A jó nagy, sárga furgon egy négytornyoskás családi ház előtt fékez. A tévé most előnyt élvez. Élvez... Hű, mostantól vigyázni kell a kifejezésekkel... Azurák Csaba riporter csönget. A kertkapu túlsó oldaláról pitbullféle kutya figyel minket. Baseballsapkás, fiatal srác engedi be a stábot. Úgy

látszik, szófogadó, mert a véreb tényleg nem bánt senkit.

Hopka Ferenc producer már vár minket, ő bérelte a helyszínt a forgatáshoz. Az alsó szint egy hagyományos családi ház méreteihez képest óriási. A márványburkolat, ki tudja miért, öt különböző színben pompázik. A bejáratí ajtótól balra széles lépcső vezet fel a galériára. Fentről a korlátra könyökölve fürdőköpenyes fiatalember bámul ránk. A nappali közepén kissé használt bőr ülőgarnitúra. Az egyik fotelben szilikon mellű, pucér lány pózol egy fotósnak. A sarokban zongora, az ablak mellett óriási tükör. Abban nézegeti magát egy félmeztelen lány, láthatóan elégedetlen a frizurájával. A teret négy-öt lámpa világítja be, rengeteg a kábel, a csatlakozó, meg az ilyen-olyan láda, doboz. Hopka kreol bőrű, 35-40 év közötti, rövidre vágott, fekete hajú fiatalember, talpig Nike-ban. Elnézést kér, pár perc, és a rendelkezésünkre áll, de éppen most kezdték a fotózást, néhány kattintás még, és „mindenki a miénk”. A Napló operatőre már a lépcső tetején áll, készül az első totál a vasárnap esti műsorba. A szilikon mellű lány maga alá húzza széttárt lábait. Az ágyéka borotvált, a

szeméremajkakban láthatóvá válik két karika. Látszik, hogy profi, egyáltalán nem zavarja, hogy megjöttünk, és forgatunk. Még egy laikus is pontosan látja, hogy a helyszín igencsak alkalmas pornófilmezésre. Egy ügyes operatőr többfajta háttérrel is használhat. Állhat a lány antik görög szobormásolat előtt, fekket szűz ette régi komódra, feltérdelhet egy koloniál asztal tetejére, vagy pózolhat aranyozott állóóra, esetleg műanyag gyümölcsökkel telerakott üvegtál előtt. Picit furcsa, hogy a lány egyik kezében üres táblát tart, de a rendező már meg is magyarázza:

– Ez most softos anyag, amit látnak. Az egyik internetes honlap számára készül. Az üres táblára majd montírozáskor kerül rá a felirat.

A galériáról meztelen fiú ballag le. Magabiztosan mozog, nagy hangon beszél, átmegy az amerikai konyhába. Az asztalon helyet próbál csinálni egy hamutartónak. Nincs könnyű dolga, mert egy-két hete nagyszabású spagettievészlet lehetett ott; legalábbis a mosatlan táányérok meg az ételmaradékok erről árulkodnak.

Meglepően sokan vagyunk, ezt Hopka is érzékeli, mert két riadt szemű lánykát felparancsol a

galériára. Egyikük, egy rózsaszín tangás, két-három lépcsőfok után visszafordul, nagy levegőt vesz, visszajön, és bemutatkozik. Már tud arról, hogy tévéfelvétel meg könyv készül, borzasztó nagy megtiszteltetés volna, ha valamelyikbe, de még jobb volna, ha mindkettőbe be tudna kerülni. Csöngetnek, 50 körüli hölgy jön polárfelsőben, nyakában telefon. Utat tör magának, majd félrevonja a rendezőt.

– Ide figyelj, csak akkor maradok, ha előtte megkapom a pénzemet!

– Mondtam, hogy kapsz tízezret, nem? Nyugi, meg is kapod.

A hölgy megnyugszik, elindul a galéria irányába. A tv2 munkatársai akcióban. Készülnek a vágóképek, a riporter instrukciói szerint a lehető legszolidabbak. Azurák Csaba magyarázkodik.

– Nem lehet erősebbeket az ORTT miatt. Már egy meztelen női felsőtestnél is fogja a fejét Sváby.

– Pedig csak most jön az érdekesebb része a dolognak – szomorkodik Hopka, aztán felszól a galériára a rózsaszín tangás lányhoz. – Brigi! Análmosás volt már?

Brigi rázza a fejét, hogy még nem.

– Akkor majd segít Gábor, megmutatja, hogyan kell. Öt perctek van.

A megkövesedett spagettimaradványok mellől feláll a meztelen srác, elnyomja a csikket egy tányérban, és elindul Brigi után.

– Ez lesz az első análja a lánynak – magyarázza Hopka. – Ilyenkor egy pumpás gumifecskendővel kimossák a végbél azon szakaszát, ahol a közösülés zajlik. Öt perc, és kezdünk!

Azurákkal egyetértünk abban, hogy nekünk Öt percen belül már indulnunk kell. Hopka aggódik a könyv meg a tévéfelvétel hitelessége miatt, mi is szomorúak vagyunk, de már csak arra van időnk, hogy interjúidőpontot egyeztessünk.

A szilikon mellű lányt Anikónak hívják. Legalább a művésznevét illene tudnom, de nem ismerem, ezért már kint a kapuban kérdezem meg a rendezőtől. Ő Cony Ferrara, vele néhány napon belül találkozom, méghozzá a lakásán. Hopkával két randevúban is megállapodunk, előbb Eger környéki házában, aztán Brüsszelben, az Erotika Fesztiválon beszélgetünk.

CONY FERRARA (ANIKÓ)

Az egész egyre durvább. Van olyan lány, aki azt mondja, inkább ötször hány, mint hogy egyszer anált vállalon. Mondtam, én inkább vállalom öt anált, mint hogy egyszer hányjak... Hol a határ? Előfordult, hogy hat fiúval voltam.

Omladozó bérház, valahol a Józsefvárosban. Anikó garzonja nem nagy, úgy 40 négyzetméter. Nem tudom, mennyit kapott a lakberendező, de megdolgozott érte, az biztos! A gardrób boszorkányosan praktikus, a ruhák mellett elférnek az utazótáskák, a vasalódeszka, sőt még a felmosófelszerelés is. A fridzsiderben kivi, narancs, mandarin, ásványvíz. A polcon teák, vitaminok. Mosógép szemben az ajtóval, fölötte villanyrezsó, de nem nagyon használják. Anikó mindig máshol eszik, édesanyjánál, nagymamánál, vagy éppen valamelyik barátnőjével. Az előtérből ovális átjáró vezet a szobába. Mint mindenütt, itt is a rózsaszín dominál, és a kék több árnyalata. A franciaágyon egy óriási plüsstigris terpeszkedik, de van két másik a szekrény tetején is, az egyik szintén plüssből, a másik gipszből. Van még tigris fotón, porcelánon, és

egy komoly kés díszdobozban, amelynek nyelére – nyilván nem véletlenül – tigrist faragtak. Sőt, az ajtó fölé egy tigrisfejet akasztottak. Anikó nem tudja, honnan ez a tigrisimádat. Van még egy piton is, most készül az új portfólió, ahhoz kérték kölcsön a kígyót. Nem túl nagy, de pont akkora, hogy a kép kedvéért rátekeredjen Anikó testére. Van még televízió, DVD-lejátszó.

Anikó 21 éves. Szülei kétéves korában váltak el, hogy miért, arról mindkettőjüknek megvan a maga verziója.

– Elkezdtem az általánost. Megmondom őszintén, nem nagyon szerettem tanulni. Anyukám magántanárt fizetett, de hiába, nem tanultam. Megbuktam, és a következő másodikat már egy kollégiumban kezdtem; anyukám beadott, másodiktól nyolcadikig oda jártam. Édesanyám varrónő volt otthon, nagyon szorgalmasan dolgozott. Nem tudom, talán jobbnak látta így...

A nevelőotthon egy hűvösvölgyi régi villában volt, a gyerekeket hétvégére engedték ki. Péntek délután hatkor lehetett hazamenni, de vasárnap este hatra már vissza kellett érni. A gyerekek szinte kizárólag a rossz családi körülmények miatt kerültek oda, sokan

a testvéreikkel együtt. A napirend szerint hatkor volt ébresztő, fél óra alatt kellett elkészülni, aztán jött a reggeli. Anikó kedvence a lekváros kenyér volt, kakaóval. Az uzsonnát magukkal vitték, zsemlye két szelet szalámival, meg egy alma. Reggeli után mindenki indult az iskolába, ki ahová járt. Anikónak mázlija volt, csak négy villamosmegállót kellett utaznia. A kicsik próbáltak összetartani, mert a nagyobb lányok uralkodni akartakfelettük. A nevelőotthonbanfeltétlenül szükség van egy barátnőre.

– Egy kis cigánylány volt, úgy hívták, Kanyaró Melinda. Nem foglalkoztunk a többiekkel, kiszöktünk a közértbe, loptunk csokoládét, találtunk kóbor kutyákat, azokat bevittük a nevelőintézetbe. Mindig csináltunk valami hülyeséget. Elvoltam vele, kértük, hogy egy szobában legyünk.

Anikó azt mondja, nem tud úgy nézni az édesanyjára, mint egy anyára. Nem haragszik rá, mégiscsak az édesanyja, de valódi szülő-gyerek kapcsolat soha nem tudott igazán kialakulni köztük.

– Tudom, hogy az anyám, ő szült meg. A kiskutyákat is azért fogadják örökbe kiskorukban, hogy hozzá nőjenek az emberhez. Minden vasárnap

egészen az indulásig sírtam, hogy nem akarok visszamenni. A mamám is sírt, és azt mondta, hogy menni kell, menni kell.

Anikó, ha bukdácsolva is, de elvégezte az általános iskolát, majd Békásmegyeren felszolgálónak tanult egy szakmunkásképzőben. Ezekben az években – ahogy ő fogalmaz – „reccsent” volt.

– Rosszcsont kislány voltam. Olyanokat csináltam, hogy a békának belenyomtam a cigit a szájába, és szétdurrant, a macska seggére meg paprikát kentünk, és véresre dörzsölte. A macskákat nem szerettem, a kutyákat viszont igen.

Tizenhat évesen kezdett diszkóba járni. Megismert egy disc-jockeyt, ő vette el a szüzességét.

– Elkezdtem táncolgatni, akkor csöppentem bele az éjszakai életbe. Előtte még azt mondtam, dehogy leszek én táncoslány! Hónapokig gondolkodtam rajta, aztán elkezdtem, és nagyon megtetszett. Egy csütörtöki napon voltam először táncolni, pénteken nem mentem iskolába, és szombaton már újra táncoltam.

Egy éjszaka nyolc-, aztán tízezret keresett tisztán,

zsebbe. A pénzt magára költötte. Szerette, ha övé a legszebb, legextrémebb ruha, és a hajára sem sajnálta a pénzt, próbálta követni a divatot. Egyre több helyre hívták, minden nagyon jól ment, csak a mellével volt baja. A közönséget ez kevésbé zavarta, sikere volt mindenütt.

Németországban és Japánban is. Eleinte Ausztriába, Németországba ment ki, először csak egy-egy napra, később akár hosszabb időre is. A go-go után belevágott a sztriptízbe. Tokió nem jött be, egy hónap helyett már egy hét után visszajött.

– Olyan érzésem volt, mintha soha nem mehetnék haza. Béreltek nekünk egy kis lakást, mindennap járni kellett a bárba. Nyelveket se nagyon tudtam, iszonyatosan idegennek éreztem magam ott. Kellett volna a vendégekkel konzumálni, de nem tudtam angolul, és nem is mentem oda hozzájuk. Mindegyik olyan egyforma volt, Ufóországban éreztem magam.

Itthoni diszkókban folytatta, de kijárált Ausztriába is. Aztán úgy döntött, hogy még egyszer megpróbálkozik Japánnal. A sztriptíz után a live show következett.

– Mindennap két show-t kellett csinálni, azt hiszem, havonta félmillió forintért. Kibírtam volna azt a fél évet, dolgozni is tudtam volna azzal a magyar fiúval, aki kint várt, ha nagyon megerőltetem magam. Három hét múlva hazaküldtek. Ez a magyar fiú ott a bárban megbaszta az összes kurvát, a főnök nagyon ideges lett, és elzavart mindkettőnket. Mielőtt kimentem Japánba, orvosi vizsgálatra kellett mennem, hogy nem vagyok-e AIDS-es. Azt hittem, hogy azért küldenek el, mert a fiú elkapott valamit, és én is AIDS-es lettem. Nem tudtam elképzelni, hogy kimegyek fél évre, és három hét után kirúgnak. A fiú miatt kellett hazajönni. A lányok kelet-európaiak voltak, meg rusnyák. Hogy melyik országból származtak, nem tudom, nem is érdekelt. A live show-ban az a lényeg, hogy a fiúnak álljon. Ha ez megvan, akkor jól együtt tudtok dolgozni, akkor nagyon jól meg lehet csinálni. Ha a fiú leblokkol, akkor aztán össze-vissza bénáskodunk mind a ketten. Az a fiú nagy kúrógép lehetett, mert bírta. A szép pózokat szeretem, legjobban azt, amikor egy nő a fiún ül, meg amikor hátulról...

Anikó úgy döntött, nem erőlteti tovább Japánt. Bement egy ügynökséghez, hogy kipróbálja a

filmezést. Úgy emlékszik, az első forgatás Olaszországban volt, de arra már nem, hogy pontosan merrefelé.

– Akkor már meg volt csináltatva a cicim, szép természetesen. Úgy volt, hogy szőlőültvények között leszek, de nem tudták megszervezni, így tök fölöslegesen mentünk ki Olaszországba. Aztán visszamentünk, és megcsináltam az első szettemet. Rögtön össze akartak tenni két fiúval, egy négerrel meg egy normálissal. Kicsaptam a balhét, mondtam, hogy én egy négerrel nem! Akkor összetettek egy profi fiúval. Ügyes volt, mindig mondta, hogyan, mit csináljak. Mindenbe bele kell jönni, érezni kell a kamerát. Úgy képzeld el, hogy ezt a legeslegelső filmemet már adták a Private Goldon. Nem is hiszem el! Arról szól, hogy a fiú pisil a vécében..., én bejutok, és mondom hogy húűű, ő menne ki, erre én befogom a száját, és elkezdem szopni. Nem olyan nehéz kimondani ezeket a szavakat. Amikor forgatás van, akkor ott kiabálják rendesen, hogy „szopjál erősebben, szopjál szépen, szopjál erotikusan”!

Anikó azt mondja, hogy ő a magánéletben nem olyan, mint a filmen. A mostani barátjával fél éve

vannak együtt. Ha kedve tartja, letámadja, de van, amikor szelíden hagyja, hogy a fiú jöjjön.

– Ezek már érzések. Amikor filmezek, teljesen kikapcsolom az agyamat, máshol járok. Az a dolgom, hogy mindent a legügyesebben, a legszebben, maximális odafigyeléssel csináljak meg.

Anikó szerint ha a Private tízből négyet levetít, akkor az már nagyon jó. Ő egyébként sokat forgat, kéthetente egyet, néha kettőt is a rövidebb szettekbe, vagy a még kisebbekbe, de csinált jó néhány „nagy filmet” is. Lehet, hogy nem szereti az édesanyját, de a pénzét rábízta. Ő gyűjtögetett, abból lett a kis lakás. Pusztán a filmes pénzből persze nem futotta volna lakberendezőre, meg ennyi tigrisre.

– Én már tizenhét évesen bevállaltam. Mindenre képes voltam a pénzért. Nem volt autóm, de nagyon szerettem volna. Volt egy barátnőm, leszbikus. Bent voltunk egy ügynökségen, és kivettek minket privátra. Azért mentünk együtt, mert kértek előtte egy lesbrit is. A lány úgy kinyalt, hogy sírva fakadtam, és azt mondtam, hogy ilyet még nem éreztem. Azért fakadtam sírva, mert nagyon szerettem azt a lányt. Ő

99
nemcsak szeretett, de szerelmes is volt belém. Húúú! Nagyon! Munkán kívül nem volt szexuális kapcsolatunk. Képzeld el, hogy a lány annyira féltett már engem, hogy tudod, mikor privátban voltunk, és csináltak engem, akkor így fogta a kezemet, mert neki fájt. Szerelmes volt belém, én viszont nagyon rondán viselkedtem vele. Már rég nem beszéltünk, nem tudom, miért voltam ilyen gonosz... Emlékszem, hívtak minket a High Life-ba. Nagyon hideg volt, magas sarkú cipőben álltunk a villamosmegállóban, zuhogott a hó, és átöleltük egymást. Nagyon szerettem ezt a lányt. Vége lett, mert ő azt mondta, hogy én nem vagyok igazi leszbikus.

Anikó soha nem használt drogot, alkoholt sem fogyasztott, de a tánchoz azért néha igénybe vett gyorsítókat. A privátot nem vitte túlzásba, havi kétféltől háromnál többet nem vállalt az ügynökségnél. A lakásába nem enged be vendéget, elvi alapon. Ami a filmezést illeti, szeretne fejlődni, pedig Hopka, a producere, borzasztóan dicséri. Kolléganőitől eltérően nem igazán rajong a profi fiúkért. Azt mondja, akármennyire bevált fiúkról van szó, Összehozzák őket

mindenféle menekülttel, akik hordozzák a bajt. Hiába van AIDS-teszt, azon kívül is vannak különféle dolgok, gombák, tripper, egyebek.

– Gumi nélkül kell lenni, tényleg nem tudhatod, hogy kivel raknak össze. Mindig a bevált fiúkat használják. Szerintem ezek a fiúk már észre sem veszik, ha betegek, olyan immunisak rá.

Anikó bevallja, hogy karrierje kezdetén gyakran voltak pillanatok, amikor kihagyott, nem figyelt oda arra, amit csinált. Csak egy dolog számított: legyen túl rajta, és adják oda a pénzt. Most már figyel a mozdulataira, arra, hogy a haja ne lógjon az arcába, hogy szép legyen. Az elején persze volt sok minden más is, szokatlan dolgok, amik zavarba hozták. Például az anál.

– Furcsa volt az elején. Előtte a magánéletben sem análoztam, bedobtak a mélyvízbe. Az elsőnél profival voltam, akkor még nem is éreztem, de utána úgy elkezdett fájni! Most már olyan is van, hogy egy punciba két izé..., de azt nem bírnám megcsinálni. Megmondom őszintén, nekem olyan filmem nem is volt, ahol normált kellett csinálni. Vagy anál, vagy dipi. Aki csak normált csinál, annak nincs sok munkája.

Megkérdeztem Anikót, hogy szerintem miért ekkora siker pénzügyileg a pornó. Szerinte ilyen korban élünk.

– A nagymamám korában még egy tampont se reklámozhattak, mert szégyen volt. Ha most valaki megnézi a Mónika show-t, mást se hall, csak hogy ki kit elégített ki, meg szex, szex és szex. Az egész egyre durvább lesz. Jobb nem lesz már, csak egyre durvább. Van olyan lány, aki azt mondja, inkább ötször hány, mint hogy egyszer anált vállaljon. Mondtam, én inkább vállalókat anált, mint hogy egyszer hányjak... Hol a határ? Előfordult, hogy hat fiúval voltam. Feltettek egy bárszékre, a fejem lelógott, az egyik itt csinálta, a másik ott, és ilyenek... Nem fáradtam el jobban, mint ha kevesebb fiúval lettem volna, csak megalázóbb egy kicsit. Ha egy vagy két fiúval vagy, még lehet szépíteni a dolgot, azt még tudod irányítani, de ha hat van, akkor már nem. Ha hatan élveznek az arcomra, kikapcsolom az agyam, és úgy vagyok vele, hogy megcsinálom, mert most ezt a munkát kaptam. Sohasem adom vissza a munkáimat. Bármit mondanak, mindent elvállalok. Állatosat nem kértek tőlem még, de nem is fognak. A kaka meg a pisi nekem nem jön be. Az aberrált

dolgokra egyre nagyobb lesz az igény. Az átlagos szex sok férfit már nem izgat fel. Olyan emberekről van szó, akikről nem is képzelnénk.

Különösen sikamlós területre érkeztünk. Felgyorsul a párbeszéd is.

– Mert?

– Akiknek sok pénzük van, akik megkaptak mindent, azokat nem izgatja fel a normális szex.

– Honnan tudja? -Tudom.

– Honnan?

– Tudom, de nem mondom meg.

– Honnan?

– Privátokból. Olyan emberek, nem is hinnéd róluk!

– Üzletemberek, politikusok?

– Nem, nem akarom elmondani. Szerintem egyébként ez egyre jobban el fog izélni. Az a baj, hogy azt én már nem fogom túlhaladni, inkább megállok.

– Miből élne meg?

– Bármelyik pillanatban jöhet a nagy szerelem, nem tudom, jöhet akármi.

– Soha nem ismerték fel?

– Soha. De csak a barátnőmmel tudok

mászkálni, vele be tudok ülni egy kávézóba. Ha melegítőben elmegyek a Tescóba egyedül, az még rendben van, de csinosan, szépen felöltözve nem tudok elmenni sehova.

– Miért?

– Nem tudom.

– Megjegyzéseket tesznek?

– Nem. A szemeken látom, nem is tudom elmondani... Csak a csinos, szép dolgokat szeretem, ki se lóg a fél csöcsöm, és mégis úgy néznek!

– Volt pszichiáternél?

– Voltam. Elmondtam neki is. Azért mentem hozzá, mert sokat dolgozom. Soha nem mondtam semmire, hogy nem vállalom el, azt sem, hogy pihenni akarok. Van, hogy napközben forgatok, este táncolok, soha nem mondom, hogy elég. A pszichiáterem szerint is túl sokat dolgozom, és keveset pihenek. Felírt gyógyszert, kedélyjavítót, nyugtatót. Akkor szedem, ha nem alszom, fáradt vagyok, és már besokalltam a munkától.

– Ha esetleg tíz év múlva találkozoznánk, mi kellene ahhoz, hogy azt mondja: boldog?

– Szeretnék gyerekeket, egy házat kerttel, ahol majd a gyerekek rohangálnak, egy nagyon boldog családot szeretnék. Ezért mindent megteszek... És jó anya szeretnék lenni, nem olyan, mint...

HOPKA FERENC, PRODUCER

1999-ben kezdtem, és mondhatom, hogy szinte rögtön díjat kaptam. Az ott lévő' magyarok a szívükhöz kaptak, Kovi, meg mások is, hogy ez a rohadt strici miért kapott?! Azért voltak kiakadva, mert egy vidéki senki voltam a szemükben. Jártam Európát, de nem reklámoztam magam, nem bulvároztam, nem majomkodtam a tévében. Ezért is volt nagy dolog előttük megkapni egy komoly díjat.

Kicsi falu Eger környékén. Fehérre meszelt ház, kerttel. Két munkaruhás férfi gyümölcsfákat metsz. Csinos, fiatal lány nyitja a kaput, köszön, és indul is a távoli buszmegálló felé. Hopka szerint ő a legkedvesebb lány a népes egri rajongótáborból. Kényelmes, nagy vasketrecben buli-terrier, nem lehet kiengedni, mert összesározza a falat. A konyha

teljesen hétköznapi, semmi különös. Nagy, barna cserépkályha lóg át a szobából, de már nincs használatban, bevezették a központi fűtést. A hálósobában hatalmas, rusztikus, hántolt farönkökből ácsolt ágy, a fal mellett ugyanilyen típusú asztal, székekkel. Az ágy méretéi a gruppszex igényeihez szabták, merthogy itt időnként dolgoznak is. A helyiség stúdióként, hálósobaként és műteremként is funkcionál. Mindenütt kazetták, kellékesdobozok, műszaki berendezések. Szürke, bebújós szőr nyuszipapucs mellett kézi súlyzókészlet. A könyvespolc rövid, rajta néhány német pornókazetta, egy elavult Büntető Törvénykönyv, és Rejtő Jenő-könyvek az egykor közkedvelt Albatrosz sorozatból. Leválasztottak egy vendégszobát is sárga függönnyel meg egy könyvespolccal, a könyvek helyét díjak foglalják el. Az ablakból a kertre látni, kopasz diófán boxzsákot lenget a szél. A kerítés csak jelképes, a parlagföld egészen a néhány száz méterre kezdődő házorig mind

Hopka tulajdona. Egyszer talán majd kemping épül rajta – mondja a házigazda.

– Sajnos már 37 éves vagyok. Ez egyre

elviselhetetlenebb számomra, mert tudom, hogy egyszer abba kell hagyni, vagy át kell alakulni, ráadásul már az energiámból is veszítek. Egerben születtem, édesapám pedagógus, a szüleim már túl vannak a hetvenen. Velük elég nehéz volt elfogadtatni, amit csinálok. A gyerekkor? Nyugodt volt. Tanultam és fociztam. Büszke vagyok rá, hogy van egy érettségim meg egy szakmám, irányítástechnikai műszerész. Érettségi után elmentem egy építőipari céghez éjszakai rendésznek, ezt úgy hívták, hogy telephelyőr, kutyával. A munka mellett tanultam, magoltam a magyart meg a történelmet, a szüleim erőltették, hogy menjek főiskolára. A felvételi nem sikerült. Bevonultam katonának. Csapatnál voltam, bőrbetegséget kaptam, így felkerültem Pestre a Honvédkórházba. Igyekeztem hasznosítani magam, segédápolóként dolgoztam, minket hívtak tökösnővérnek. 1987-ben szereltem le, megszereztem a hivatásos jogosítványt. Számomra óriási dolog volt egy nagy teherautót vezetni. Az Agria Volánhoz kerültem. Két, két és fél évig fűszérteztem, ott már maffiáztam egy kicsit. Akkoriban csak télen lehetett banánhoz jutni, az

olyan volt, mint az arany. Fiatal sofőr voltam, mégis én hordtam a banánt, mert megkentem a szállításvezetőt. Hiába írták a papírra, hogy egy boltnak tíz karton jár, én átjavítottam ötre, és egy kis jutalomért voltam hajlandó odaadni mind a tíz kartont. Az öltözőben az öreg sofőrök kérdezték, hogy miért én viszem a banánt. Mondtam nekik, azért, mert én nem vagyok olyan buta, amilyenek ti vagytok. Nem akartam boltok között leélni az életemet, elmentem Tiszaújvárosba, két évig hordtam a műanyagot az ország egész területén. Aztán segédvezetőként kamionosokkal jártam nyugatra. Már-már én is kamionos lettem, megvoltak a papírjaim, a vizsgáim, de jött a rendszerváltás, és privatizálták a teherforgalmat. Ez engem sokként ért, hiába próbáltam egy autóval maszekolni, nem kaptam fuvart, így az utcára kerültem.

1992 környékén teljesen nincstelen voltam. Az összes pénzemet elvitte a próbálkozásom. Apám segített ugyan, de eljártam boltokba lopni. Dupla bélésű nadrágom volt, abba dugtam az élelmet, nem tudtam mit csinálni.

Egerben működött egy night klub, de nagyon drága volt. A városban volt még egy lengyel piac is,

amikor az megszűnt, a szomszédos kocsmá is tönkrement, elmentek a vendégek. Egy régi focistatársamtól kértem ötvenezer forint kölcsönt, abból kibéreltem, és átalakítottam a kocsmát. Ez a night klub hatalmas bizniss volt, rögtön rentábilis lett. Vettem szép bútorokat, csináltam diszkót. Ózdról, ahol óriási volt a szegénység, rengeteg lányt csábítottam magamhoz. Táncoslányokat hoztam, meg pajkos csajokat is, azaz kurvákat. Az én night klubom nem volt olyan drága, mint a másik, emberibb volt, bejöhetek hozzám a kispénzű vendégek is. Jöttek aztán a játékgépesek is, meg az olajvállalkozók. Az első Bokros-csomagig jól mentek a dolgok, utána eltűntek az emberek meg a fekete pénzek, egyre kevesebben jártak hozzám. Live show-val próbáltam feldobni a night klubbot, akkor ismerkedtem meg a pornósokkal. Jó volt ez a klub, de idegesítettek a részegek, ráadásul megjelentek az ukránok is, kérdezték, hogy kinek fizetek, és mennyit. Akkor előhoztam az Astort, a buli-terrieremet, mondtam, hogy neki fizetek, de nem védelmi pénzzel, hanem Chappivel. Nyugodtan meg lehet írni,

jártak hozzám rendőrök is bulizni, névnapozni. Dugtak, ittak rendesen, de soha nem fizettek, csak hátba veregettek, milyen jó, hogy én itt vagyok! Szép, jó időszak volt ez.

1998-ban, a választások előtt Pesten javában robbantgattak, Egerben ugyan nem volt semmi, a rendőröknek viszont eredményt kellett produkálni. Volt négy night klub, mindegyiket betámadta a kommandó. Egy éjszakára engem is bevittek. Nem elég, hogy bevittek, tönkretették az üzletet, írtak az újságok mindenfélét pisztolyról, kábítószerrel. Valakinél találtak fél gramm speedet, a fegyverről meg kiderült, hogy engedéllyel tartott gázpisztoly, meg egy flóbert volt. Még egy évig üzemeltettem a klubot, ne mondhassák, hogy félelemből csuktam be. Igazából már a razzia előtt is pornóztam, akkor már megismerkedtem a németekkel.

Említettem, hogy a bárban rendeztem live show-t, így ismertem meg például Carlost. Ő Debrecenben járt tíz évig az orvosi egyetemre. Azért ilyen sokáig, mert kétszer került síttre futtatásért. Ezen a képen egy félvér debreceni csajjal vagyok, az apja fekete orvos, az anyja egy magyar ápolónő... Ez legalább tízéves fotó, ők itt kezdő modellek... Ez két román

lány, Szatmárnémetibe jártam ki értük. A román határőröknek legalább annyi pénzt fizettem, mint a benzincsempészek. Ezek itt ukrán lányok...

A pornósok közt megismerkedtem egy nagymenő sráccal, Attilával, ő Németországba járt ki pornózni, de forgatott itthon is. Neki vittem lányokat a night klubból provízióért. Nem volt rossz, hozott egy kis pénzt. A lányok kezdték mondogatni, hogy Feri, miért nem csinálod te is, hiszen csupa szerencsétlen fiút hoznak, ráadásul mindegyiknek kicsi a farka. Mondjuk én addig nem is tudtam, hogy nagy a farkam,

mert nem vagyok homokos, hogy nézegessem másokét, de elkezdtem ezekre a véleményekre odafigyelni. Azt mondtam, ez is egy kihívás, úgy, mint a kamionozás, miért ne próbálnám ki?!

Természetesen emlékszem az első forgatásra. Egy szőke nőt választottam ki magamnak, elkezdtük a jelenetet. A kamera nem zavart, legkevésbé a légkör, hiszen hasonló volt, mint a night klubban. A csaj belém akart ülni, és ahogy megfogtam a fenekét, láttam rajta vagy tizennyolc szemölcsöt. Nem is szemölcs volt, hanem az a kicsi pörsenés, ami a borotválkozásnál is elő szokott jönni. Olyan

sokkot kaptam, hogy egyből összement a farkam. Ez volt az első szíнем.

A jelenetet más csinálta meg helyettem, de a dolgot nem kudarcként könyveltem el, mivel abban az időben ronda nőt még nem tudtam megdugni. Kiderült, hogy ezt az egészet elsősorban pszichésen kell megszokni. Voltak sikeres jeleneteim, de eleinte a pornót csak bulinak tartottam, nem is igazán foglalkoztam vele. Aztán, amikor a night klubom megszűnt, a németek megkerestek, mondván, biztosan szükségem van állásra. Azt mondták, minél hamarabb tanuljak meg németül, aztán ha megy, tolmácsoljak, és szervezzek itt, Magyarországon.

Szorgalmasan tanultam a nyelvet, aztán kikerültem Németországba. Vittem három-négy csajt, forgattam, ők is dolgoztak, jó volt. Kaptunk ellátást, megbecsültek minket, embernek néztek. Eger után nagyon jó volt kint. Senkit nem érdekelt, hogy honnan jöttem, nyugalom volt, és ez tetszett.

Dolgoztam egy-két cégnél, aztán a DINO-hoz kerültem, ott rengeteg filmem volt... DINO, azaz Dino Baumgarten az ismert pornósztár, Dolly Buster férje volt. A németeknél az a szokás, hogy a pornósztár meg a producer összeházasodik, így egyben marad

az üzlet. Na, szóval a DINO-val rengeteg helyen dolgoztunk Európa-szerte. Az egyik filmben Fehér-Oroszország szerepelt helyszínként. A forgatás persze a Szentendrei-szigeten volt, Tahi meg Kisoroszi környékén. A filmgyárból hoztunk orosz egyenruhákat, és a Halászcárdánál lévő kompmegállót neveztük ki határnak. A német vágók csak hüledeztek a stúdióban, hogy nézd már, ezek tényleg Oroszországban jártak! Szép időszak volt. Itt van ez a kép, Törökországban készült. Szedett-vedett társasággal voltam kint, belga-osztrák koprodukcióban. Ő egy Dob utcai zsidó lány, a Réka, Izmirnél fotóztak le minket, egy bérelt hajón. Réka nagy pornósztár volt, de már kint él Amerikában... Ezen a képen Zora látható, ő is magyar, már tíz éve Belgiumban él. Egy török szaunában vele csináltam az első színt. Már ott térdelt előttem, amikor azt mondja, hogy ez neki olyan ciki, ő azt hitte, hogy német produkcióba jön. Mondom neki, hogy ez német produkció. De ő magyar fiúval van. Hát mondom, anyukám most már nem tudsz mit csinálni, csak azt, hogy előbb szépen befogod a szádat, aztán kinyitod, és szopod a

farkamat, mert éppen pénzt akarunk keresni, azért vagyunk itt! Gondolom, titokban akarta tartani a magyarságát, de hát ez mindegy. Törökország jó volt, színenként három-négyszáz márkát kaptunk, plusz költségtérítést, tehát jól kerestünk.

Azt nem állítanám, hogy takarékos vagyok, ha sok pénz jön hirtelen, akkor annak egy része gyorsan el is megy. Mindenesetre befektettem ingatlanba meg üzletekbe is. Legalább harmincmilliót köszönhetek a farkamnak, ezek szerint jól dolgoztam...

A jó időszak nálunk 1998-tól 2002-ig tartott. Nehéz megmondanom, hogy hány filmet vagy jelenetet forgattam. Van olyan, amiben kettőt, de a német nagyjelmek ötjelenetesek. Sokat csináltam, öt-hatszázat biztosan.

A pornót fizikailag akkor lehet bírni, ha az ember fut. Én most is azért lakom a városon kívül, hogy jó időben le tudjam futni a magam négy kilométerét. Mindig azt mondom a fiataloknak, hogy ha valaki tud félórát futni, akkor baszni is tud félórát. Ha valaki a kamerám előtt tíz perc után liheg, mint egy kutya, akkor azt mondom neki, hogy kösz, de menj haza! Egyébként vegetáriánus vagyok, legfeljebb rákot

eszem, azt is ritkán. A vegetarianizmus egyrészt a tisztaságot jelenti számomra, másrészt az állatok szeretetét. Dohányzom, az egyfajta stresszlevezető pótcselekvés.

A drogot önmagában elítélem, de a marihuána a pornóban sokat tud segíteni, mert örömhormont termel, endorfint az agynak. Kint van az ember mondjuk Törökországban, a fotókon tényleg szép a táj, de a szikla égeti a talpad, meleg van, fúj a szél, tűz a nap. Na, ilyenkor semmi kedvem megdugni azt a csajt, aki ott van előttem ugyan, de már megdugtam háromszor. Egy marihuánás cigi ilyenkor tud segíteni.

Engem a pornó motivált, elhivatottság, sőt hitvallás volt számomra. Vidéki gyerekként kaptam egy lehetőséget, és élni akartam vele. Meg akartam mutatni, hogy jó vagyok, sőt a legjobb! Ha kellett, a régiekkel klikket alakítottunk, hogy letörjük az újak, a betörni vágyók szarvát. A pornó nekem azt a sanszot adta meg, hogy pénzt keressek, tájakat lássak, embereket ismerjek meg a világban, és ez nagy dolog.

Az tény, hogy a magánéletemet valamennyire tönkretette. Próbáltam magam mellett tartani a

barátnőmet, fizettem a rezsijét, a költségeit, mégis eltávolodott tőlem. Talán nem is baj, mert ha az ember elmegy utazni meg dugni, akkor nem jó, ha naponta jön tíz olyan sms, hogy „szeretlek” – rontja a koncentrációt. Egyszer le kellett mondani a magánéletemről, de úgy voltam vele, hogy fiatal vagyok, inkább jobb egyedül, mint hogy elváljak négyszer-öttször, meg hogy legyen mindenféle gyerekem.

Egyszer, még régen, a night klubban néztem a tévét, és az egyik német reklámban láttam egy csajt, aki egy body gépen tornázott, óriási cicikkel. Számomra az a nő volt a csúcs! Aztán 2000-ben Berlinben, a Vénus-díjátadón megkaptam a legjobb kelet-európai producer és színész díját. Ki adta át? Az a csaj, életem legjobb nője a német tévéreklámból: Monique Covet. 1999-ben kezdtem, és mondhatom, hogy szinte rögtön díjat kaptam. Az ott lévő magyarok a szívükhöz kaptak, Kovi, meg mások is, hogy ez a rohadt strici miért kapott?! Azért voltak kiakadva, mert egy vidéki senki voltam a szemükben. Jártam Európát, de nem reklámoztam magam, nem bulvároztam, nem majomkodtam a tévében. Ezért is volt nagy dolog előttük megkapni

egy komoly díjat.

A német piac kemény, de korrekt. Ha kapsz egy megbízást és elvégzed, akkor legközelebb is téged keresnek, mert a német ember nem hagy cserben. Náluk viszont nem lehet viccelni. Ha kérnek négy análos filmet, akkor négy análosnak kell lenni, nem mondhatod azt, hogy bocsánat! A német azt mondja, mit csináljak a bocsánattal? Menjek a boltba és fizessek vele, vagy kapok érte tíz eurót?

Egy igazi profi nem szúrja a farkát. Ha valaki fizikailag jó, meg jó a feje, akkor nincs is erre szüksége. Fontos még az is, hogy mindig jó legyen a légkör. Törökországban például, amikor megcsináltam a színemet, szó nélkül mentem pakolni a lámpákat. A technikus meg a kamerás nézett, hogy na, ez nem egy nagyképu gyerek. Az is igaz viszont, hogy ha megkérdeztem a kamerásomat, Gerdet, aki egyébként a mai napig velünk dolgozik, ő mindig megmagyarázta, hogy a kamerán mikor mit nyom meg és miért, milyen képet hogyan kell beállítani, szóval hajlandó volt tanítani. Ha éppen nem állt a farkam, és kellett egy kis idő, akkor azt mondták, hogy Feri, nyugodtan pihenj, szívj

el egy cigit, aztán majd dugsz, amikor kedved lesz. Nem sürgettek, hogy gyerünk már, haladjunk!

Nem mindig azt csináljuk, ami tetszik. Le kell forgatni az öregasszonyt, meg a dagadtat is. A Tahi híd alatt forgattunk egy sikerfilmet, ez egy penner, egy koldusfilm volt. Beöltöztettük az embereket mindenféle rossz ruhába, úgy nézett ki, mintha csöveznének a híd alatt. Csupa öregasszony volt ott, de amikor a negyedik nap végre jött egy jó csaj, egy tini, akkor nyilván kiválasztottam magamnak. Azért volt hozzá jogom, mert én a rossz munkát is elvállalom. Bizony, nem mindig szép az élet! A nagy Private-es sztárok mindig csak jó nőt dugnak jó helyen, egy pattanástól már kiborulnak. Kemény klikk az övük, semmi esélyem nem volt oda bekerülni.

Nem érdemes az én munkáimat a Koviéhoz hasonlítani. Rólam nyilván azt mondja, hogy én gonzót forgatok, meg egyszerű filmeket és ez így is van, mert a német piac azt igényli, az egyszerűt, a gyorsat.

Szóba került Monique Covet. Hét hónapig együtt éltünk, és aztán forgattunk is közösen. Wiesbadenben találkoztunk, az akkori cégemnél,

Beke Sanyi volt velem. Flegmán mondtam Sanyinak, te, kérj már egy szál cigit attól a szőke csajtól! Moni visszaüzent, hogy szívesen ad cigit, de én menjek érte. Tudtomon kívül akkor már én is sztár lettem, mit mondjak, kóستolgattuk egymást. Az utolsó filmjét együtt csináltuk, aztán ő visszavonult, mert már nem bírta idegekkel. A Moni igazi sztár. Profi! Nem műanyag sztár, mint jó néhányan, akikkel a Kovi dolgozott. Monit a Private kisrepülővel vitte Kenyába, piros szőnyeg várta limuzinnal. Sajnos ráment az élete, a boldogsága. Nincs magánélete, kipukkadt. Németországban volt egy rossz kapcsolata, mikor hazajött, akkor kezdett velem dolgozni.

Alakulhatott volna az életem másképp is. Lehetett volna úgy, hogy otthon nézem a tévét, fekszem, várom a munkanélküli-segélyt, vagy éppen elmegyek egy gyárba raktárosnak.

De valamit valamiért! Sok mindenről lemondtam, viszont nem kevés pénzt kerestem, egzisztenciát teremtettem, más üzleteket is tudok csinálni. Magányos vagyok, de nem boldogtalan.

Nem akarok nevet mondani, nevezzük a lányt pornósztárnak. Ő hol talál egy olyan palit, aki meri őt

vállalni? Hol van az a férfi, aki eltűri, hogy mennek az utcán, és azt hallja, hogy nézd máá, ezt a csajt szopatták tegnap, ezt kúrták seggbe! Egy normális pali ezt nem tudja elviselni. A pornós lányt otthon az ágyban senki nem kezeli nőként. Ezt a nőt otthon nem dugják úgy meg, hogy istenem, te vagy az én asszonyom!

Az, aki a kamera előtt létezik, jó adag exhibicionizmussal rendelkezik. Keresi a pénzt, de a többség nem él a sansszal. A pornósok közül legfeljebb minden tizedik tett magának félre pénzt, csinált magának egzisztenciát, vagy volt képes családot alapítani.

2002 volt a határév. Megjegyzem, hogy a pornóról a bulvárlapokban rengeteg hülyeséget összeírnak, pedig ennek az iparágnak komoly gazdasági háttere van. Amerikában a pornót a kaszinóval meg a behajtással együtt a maffia tartotta kézben. Gengszterek voltak a pornószínészek meg a producerek is. Rengeteg pénzt termeltek ki, szükségük volt mosodára. Áthoztak pár millió dollárt Németországba, azt leszámlázták, és mondjuk tízmillió dollárból ötöt hazavittek, ötből meg csináltak európai pornós cégeket. Csakhogy ez a mosoda

egyre több és több pénzt hozott, így alakult ki Németországban is a pornóipar. Ez a folyamat a nyolcvanas években kezdődött, 1995-ben volt az igazi csúcs. Szép idők voltak azok, nagyon sok pénzt kerestek. Aztán Olaszországban és Franciaországban is sorra alakultak a filmes cégek, egy idő után viszont telítődött a piac. Ráadásul bejött az internet, ami bárki számára elérhető. Egy produkciót viszont csak annyiból lehet finanszírozni, amennyit az előző film behozott. Ez szigorú matematika. Ha sikeres vagyok, jó filmet csinállok, és mondjuk eladnak Németországban rögtön háromezer darabot, akkor kapok újabb megbízást, ha nem, akkor azt mondják, hogy foglalkozz valami mással! A másik a DVD. A cégek azt hitték, ha havi négy helyett hat-nyolc filmet csinálnak, akkor nő a bevételük. Ehelyett az történt, hogy teltek a polcok, és egyre lejjebb mentek az árak. Amerikában még virágzik a pornó, hiszen nagy az ország, van még kinek eladni. Szabó Gábornak például a mai napig jól megy, és ez nem véletlen.

A DVD után jönnie kell valamilyen új adathordozónak, amit nem lehet másolni. Állandóan

azt hallom, hogy a zenekiadók sírnak, pedig minket legalább annyira sújt a másolás problémája. Nézzük meg, mi van Oroszországban: Szentpéterváron tizenöt millió ember él, és csak abban a városban hat-hétszáz filmet forgalmaznak. Állítom, hogy mindegyik másolt. Ki az, aki kimegy Oroszországba pereskedni a jogdíjért? Ha volna is, rögtön lelőnék... Mindenesetre a szép nőkre mindig lesz igény, ezért élünk, ezért vagyunk még mindig. Meg hát van igény még a perverzre meg az extrémre is. Szerencsémre engem jó nők vesznek körül, és hála istennek, nekem szép nőkre van megbízásom. Talán én vagyok az egyetlen magyar producer, aki jó csajokkal tudja telerakni a filmjeit. Mutatom a katalógust a lányokról. Erre büszke vagyok! Nekem nem szórakozás melegfilmet csinálni vagy kakisat, pisiset meg ilyeneket. Van már olyan nevem a szakmában, hogy annyit kapok egy filmemért, mint mások tíz kakisért. Ebből a szempontból utolsó mohikánnak nevezném magam.

A BRÜSSZELI EROTIKA FESZTIVÁL

2004. március 4-7.

Nem szeretem az olaszokat, a franciákat se. Sokat beszélnek, keveset adnak. Azért dolgozom németekkel, mert rajtuk számon lehet kérni azt, amit ígértek.

Csütörtök este:

A repülőn Hopka Ferencsel és „lányaival” utazom. Lolita Angel pontosan kidolgozott, friss szépség: karakteres, vékony arccal, festett szemöldökkel, feszülő keblekkel. Már a ferihegyi reptéren osztatlan sikert aratott, amint buggyos nadrágjában, és divatos, bokszolókéhoz hasonló cipőjében sétált. A fiatalabb pont az ellentéte: még nem érett meg benne az az exhibicionizmus, ami ebben a szakmában elengedhetetlen. Fiatal, talán ha húsz lehet. Barna, vállig érő hajú, lapos arcú, félénk kismadár. Alig szól valamit, és ha szól is, akkor se hallani. Hosszú, bő szárú farmert visel, karon hasított ujjú blúzzal, nagy, műanyag virágfejjel a melleknél. Az út alatt kincsként szorongat az ölében egy reklámszatyrot, amiben chipszes zacskó, keksz és egy kóla van. Görcsösen markolja, amikor a gép meredek emelkedésbe kezd.

– Félsz?

Némán bólogat.

– Ez az első alkalom, hogy repülsz?

Ismét bólint.

A repülőgép modern, ezt a stewardessek többször, több nyelven el is mondják, a plafonból LCD képernyők ereszkednek le, azokon megy a biztonsági oktatás, utána Mr. Bean újabb kalandjai következnek. Az ételt műanyag visszazárható dobozkában hozzák, a lány csak piszkálja, az arca akkor derül fel, amikor a féltve őrzött szatyorból végre felbonthat egy chipszet.

A szálloda is modern, huszonkilenc emelet magas. Olyan, mint egy fém méhkaptár. A tévé már bekapcsolva fogad, a nevemen üdvözl, közli, hogy interaktív, fogadhatok üzeneteket, sőt, három pornó- és négy mozicsatornából is választhatok az ingyenesek mellett. Pár perc múlva kiderül, hogy a pornócsatorna használata 12,5 euró naponta. Azt hittem, hogy a vásárra érkező vendégeknek kedveskednek ezzel a szolgáltatással... Hopka később elmondja, hogy ez óriási üzlet, az ő főnöke is próbálkozik hasonlóval valamelyik szállodaláncnál.

Későre jár, de a bár nyitva van, a sarokban ősz férfi fiatal, nagy mellű, fekete bőrű lánnyal beszélget.

Már a megérkezésnél feltűntek, Melinda meg is jegyezte:

– Ezek biztos a vásárra jöttek, úgy néznek ki.

Érdekes párost alkotnak. Az idősödő férfinak úgy tíz szál haja lehet, azt is a fején kétoldalt fésülte, a maradékot hátul copfban fogta össze. Vörös inget visel, kordbársony zakóval. A lány fekete, vastag ajkakkal, szűk nadrágban, fodros, mélyen dekoltált blúzban. A bár sarkában ülnek, a férfi elmélyülten magyaráz valamit, és közben hevesen hadonászik egy tollal.

újabb vendégek érkeznek: néhány férfi, két feltűnően öltözött lánnyal. Az egyik szőke, erősen kifestve, a másikon neccharisnya, hosszú csizmával, az orrát fújja... Egyikük Michelle Wild, a másikuk Monique Covet. Váltakozva néhány szót a kísérő férfiakkal, majd eltűnnek a lift irányába. A többiek a bár felé indulnak. Egyikük jól fésült, drapp zakó van rajta, alatta hozzáillő barna, galléros pulóver. Angolul beszélget egy pocakos, alacsony férfival, akinek a nyakában, láncon szemüveg lóg; csatlakoznak egy már igencsak jó hangulatban levő csapathoz. Kisvártatva megjelenik Monique, ezúttal szolidan: fekete ingben, nadrágban. Aztán Michelle is

megérkezik, szintén visszafogott, bordó nadrágban, kényelmes cipőben, egyszerű kiskabátban. Nagyot tüsszent, körbenéz, a társaságtól integetnek, elindul feléjük, közben mosolyogva egy másik asztaltársaságot üdvözl. Olaszok, már itt ülnek egy ideje, éppen vacsoráznak. Nagydarab, sötét, hátranyalt hajú férfi, ő lehet a családfő, Demis Roussosra hasonlít, körülötte lányok, hangosan csicseregnek, egy nagyorrú, fekete hajú fiú villával az ételét piszkálja.

Nehéz eldönteni, ki a pornós, és ki nem. Az előzetes hírek szerint a vásárra érkezők kilencven százaléka ebben a hotelben szállt meg.

Az öreg copfos közben módfelett belelendült a mondanivalójába. Annyit hallok: hétezer euró. Az összeget papíron vezeti le a lánynak, aki nem igazán figyel rá. Megragadja a karját, a lány kirántja, ezzel a mozdulattal leveri az asztalon lévő fényképezőgépet. Lassan összeszededegeti a darabokat, és durcás arccal próbálja összerakosgatni. A nagyhangú társaság szedelőzködik, a magyar lányokkal együtt a bejárat felé indulnak. A láncos szemüveges Michelle hátát simogatja. Menet közben a csapat

még odahellozik az olaszoknak.

A szürke márványlépcső tetejéről fehér lakkcsizma tipeg lefelé, és eszméletlen hosszú lábakban folytatódik. Miniszoknya, fehér kabátka, rózsaszín ajkak. A lány haja vékony tincsekbe fonva, végeiken gyöngyök csilingelnek. Lazán zsebre dugott kezű férfi kíséri, az ő haja is befonva, gyöngyözve. Napon cserzett bőr, a szemek alatt táskák, kettejük között lehet vagy húsz év.

Az olasz asztalnál nem csökken a hangerő, eszembe jut Hopka megjegyzése a taxiban:

– Nem szeretem se az olaszokat, se a franciákat. Sokat beszélnek, keveset adnak. Azért németekkel dolgozom, mert rajtuk számon lehet kérni azt, amit ígértek.

Tizenegy óra. Két ázsiai lány érkezik nagy csomagokkal, az olaszokhoz mennek.

Péntek

Kontinentális reggeli. Szemben birkózóforma, széles fejű alak, bomberdzsekiben, kurta lábain bebújós fekete cipő. Vad mozdulatokkal dobálja a sonkát a zsemlére, majd két harapással el is tünteti.

„Fucking Law” (kibaszott törvény) feliratú pólóban, punkosra állított hajú férfi kacsázik be.

Terepszínű nadrágban, piros tornacipőben van, kezét fog egy harcsabajuszú kék ingessel. Csuklóján narancsszínű szalag. Mindenki ezt hordja, akinek dolga van a vásáron.

Hopka érkezik, Lolita kíséri. A lány látványa hirtelen életet ver egy addig némán étkező olasz fiútársaságba. Abbahagyják az evést, a szemükkel szinte felfalják Lolitát, az egyik srác hevesen bólogat, majd elismerően csettint.

A repülőn megismert fiatalabb lány nincs velük. Már az este lekapcsolta Hopka főnöke, még akkor nézte ki magának, amikor Magyarországon járt.

Feltűnő pár érkezik, illetve inkább csak a lány az: piros melegítőszerűségben, magas talpú cipőben van, hozzá mellre simuló felsőt hord. Rácsos macskaszállító kosár az egyik kezében, ezüst sminkestáska a másikban. Megrázza fekete fürtjeit, ismerőst keres, majd egy sarokban étkező társaság felé indul. Az olasz fiúk lassan leájulnak a székről...

Hopka rántottát hoz magának pirítóssal, leülnek a szomszédos asztalhoz.

– Szar kaja van – jegyzi meg álmosan. – Jobb lenne lazac meg sárgadinnye. Tegnap rákot ettem vacsorára. Tulajdonképpen vegetáriánus vagyok,

legfeljebb a fehérhúsú dolgokat eszem, de itt nem hagyom ki a tenger gyümölcseit. Frissek!

Titokzatos nő libeg keresztül a termen. Arcát színes, keret nélküli szemüveg takarja, szűk fekete nadrágban, világos pulóverben van, láthatóan nem visel melltartót. Ahogy vonul, testének minden porcikája mozog, magas sarkú cipőben ez nem túl biztonságos, félő, hogy mindjárt elesik. Agyonszoláriumozott olasz férfi kíséri, aki ügyet sem vet rá.

Nagy a mozgás, tízig lehet reggelizni, addig már csak fél óránk van, jönnek a későn kelők. Michelle Wild érkezik, a tegnap esti bordó nadrág van rajta, meg egy szimpla fekete felső. Egyenes haját hátul összefogta.

– Túl sokat szerepelt... – jegyzi meg Hopka két harapás között. – Most a Private-nál tiltólistán van. Az ott Kovi felesége – bök a fejével egy álmos szemű, feltupírozott szőke nő felé.

Reggeli után

A vásár alig ötven méterre van a hoteltől, egy üvegpiramis a bejárat, elektromos futófény hirdeti, hogy a rendezvény déltől éjfélig tart nyitva. Még két óra van a nyitásiq, pont elég egy sétára. Mintha

Manhattanben lennék: égisg érő üvegpaloták mindenhol. A kétszer két sávos utat középen gondosan nyírt platánfák választják el. Minisztériumi márványépületek, egy hatalmas, kék léghajó a Belgacom társaság emblémájával, arrébb rendben tartott park, focizó gyerekekkel, fölöttük hatalmas betűk: WTC center.

Kissé távolabb a csillogó épületeket felváltják a jellegzetes belga házikók, kis ablakaikkal, lekerekített tetőikkel. A járdán arab és fekete kereskedők szőnyegeket, erős illatú fűszereket, olcsó elektronikai kutyüket árulnak. Édeskés illat lengi be a környéket. Az egyik kopott bolt kirakatüvegén egy plakáton fekete tiszteletes áldásra emelt kézzel toboroz híveket. A szomszédban fodrászüzlet, a vendégeknek útban van egy kisfiú, aki a lépcsőn tűzoltóautót tologat.

Megkondul egy harang, gyorsan csatlakozik hozzá a többi is. Dél van: nyit az Erotika kiállítás.

A sétálóutcában Hopkáék jönnek szembe.

– Nézzük meg a hazai pornóipar termését! Menjünk be pár szexshopba, hogy kiderüljön, miről is van szó! Mi már

jártunk itt az előbb, meg is találtam pár régi filmemet – újság^{olj}^a.

A bejáratnál rögtön ott a figyelmeztetés: bent tilos kamerát használni! Azért próbálkozom... Az eladó fiú eleinte húzza a száját. Hopka bemutatkozik, mint ismert rendező, producer, de az engedélyhez elegendő Lolita Angel jelenléte is.

Maga a bolt kicsi, és tele van videokazettával, DVD-vel, pornóújságokkal, elképesztő méretű műpéniszekkel, az érzékiséget növelő titokzatos szerkezetekkel.

– Na tessék! Ez itt Lolita! – mutat Hopka egy DVD- borítót összemontírozott lányokkal, fiúkkal. Ránézek a lányra, aztán a borítóra. Talán a szája, meg a szeme egyezik.

– Pedig ez én vagyok! – bólogat. – Alig pár éve készült. Jellemző rám, hogy évente változtatok a stílusomon, mert megunom magam.

Hopka a videokazetták között turkál.

– Na, itt van egy filmem, abból az időből, amikor még színész voltam. Német parasztot alakítottam.

Kapásból sorolja a szereplőket, minden névre emlékszik. A borítón egy traktoron meztelen férfiak és nők csüngenek, a hátoldalon vidéki feeling:

szalmában hentergés, pajtában kergetőzés, ilyesmik. Az ára tizenöt euró.

Hopka szerint a borítók alapján simán fel lehet ismerni a magyarokat, bármekkora is a kínálat. Nemcsak a helyszínek, a magyar szereplők is jellegzetesek. Szerinte minden ötödik kazetta vagy DVD valamilyen szempontból magyar eredetű.

Pici a bolt, mégis óriási a kínálat. Elég néhány perc, és a laikus szemlélő már szédül. Egybefolyznak a meztelen testek, a meredező hímtagok, a fedetlen mellék.

Az egyik polcot a műpéniszek foglalják el, nem lehet nem észrevenni azt a terméket, amelyet a pornóipar „kiemelkedő” alakja, Rocco Siffredi nevével próbálnak eladni. Szellemes a design, a pénisz – demonstrálva a benne rejtőzködő erőt – átüti a doboz tetejét. Az eladó megesküszik rá, hogy a mű hímtag pontos, vagy ahogy ő fogalmaz, élethű mása Rocco Siffredi farkának, ezért egyáltalán nem sok érte a hetvenöt euró.

A következő polc már a női nemi szerveké. Élethű utánzatok, többnyire gumiból. Óriási idomokkal megáldott nők fotóival próbálják

vásárlásra csábítani a nézelődőket, és hogy szó sincs zsákbamacskáról, az bizonyítja, hogy maga a lényeg is látható a doboz kis celofános ablakán keresztül. Lehet, hogy meglepő, de a konstruktőrök nem elégedtek meg csak a vaginával, gondoskodtak a fanszörzetről is, szépen fazonra nyírva. A műpuncihoz bugyit is adnak. Grátis. Az egyik doboz oldalán használati utasítás: „Az ígért bizsergés eléréséhez az is szükséges, hogy a feltöltéshez megfelelő hőfokú meleg vizet használj!”

Széles a kínálat az aprócikkrezslegen. Hosszan időzöm egy katicabogár elnevezésű kis szerkezetnél, amit a képek magyarázata szerint a női csiklóra kell helyezni. Elemes kis műanyag bogárka, bekapcsolva kellemes bizsergéssel szórakoztatja viselőjét. Van itt még delfint mintázó mobil vibrátor gombelemmel. Gyűrűsujjnyi hosszú, nagyobb utazásoknál javasolt, több változatban is kapható, cserélhető fejjel, kinek mi tetszik. Választható a sündisznó formájú, a hajlított végű, sőt a kalapácsfejű is. Az egységár negyven euró.

A sci-fi filmek kedvelőinek itt az „Eclipse Ultra Beaver” fantázianevelű műpénisz, ami egy átlátszó anyagból készült csoda, benne meghatározhatatlan

funkciójú alkatrészekkel, meg természetesen a golyókkal, amelyek a leírás szerint hét különböző sebességfokozaton forognak. Tévedés kizárva: a gép kijelzőjén figyelemmel kísérhető az „aktus” minden mozzanata. Több funkciós a szerkezet, van vibráló és pulzáló fokozata. A műpénisz alsó harmadából kiágazó kampóval a másik testnyílás is izgatható. A használati utasítás szerint nem érdemes kihagyni, mert az eredmény: semmihez sem fogható élvezet. Az érzés nyilván megfizethetetlen, de azért az ár is fel van tüntetve: hetvenöt euró.

Lolita guaranás potencianövelő cseppeket nézeget.

– Valamilyen dél-amerikai dolog, az eladó fiú szerint szedhetik nők és férfiak is. Magas a koffeintartalma, többek között segíti a koncentrációt. Mostanában nagyon viszik.

Hopka megveszi a készítményt a lánynak huszonöt euróért, magának vásárol néhány olyan magazint és DVD-t, amely – ahogy ő fogalmaz – „személyes érdekelttségű”.

A szomszédban szinte minden ugyanaz, csak az eladó srácot cserélték ki egy kiöregedett rockerre. Bömböl a zene a plafonból: aktuális rádióslágerek.

Találunk azért néhány újdonságot, például péniszpumpákat. Alapvető alkatrész az átlátszó henger, méreetskálával jelölve. Ehhez kapcsolódik egy cső, amin a levegőt lehet kiszívni a hengerből. Persze csak azután, ha már benne van a... mi is..., Hopka szerint használjuk a szerszám kifejezést.

A kiszívó rész a legváltozatosabb: van egyszerű, a régi vérnyomásmérőkről ismert gumipumpa, de van modernebb is – pumpálás helyett egy kart kell nyomogatni, ennek a tetején van egy légnyomásmérő műszer. A péniszpumpa működési elve egyszerű: kiszívni a levegőt a hengerből, a vákuum megnöveli a pénisz méretét, oly módon, hogy vért szív a „barlangos testekbe”.

Hopka egy újságot lobogtat – megint felfedezte Lolitát. Visszaemlékezve a néhány perce látott DVD-borítóra, a lánynak jócskán dúsabb lett a keble, és a haja is megnőtt. A legfontosabb testrészeket szabadon hagyó fekete fodros, piros csipkés fehérneműben ül, lábait maga alá húzva

– Ezt a Pleasure-nek fotóztam, úgy három éve... Három? – néz a lányra, aki bólint, hogy igen, decemberben volt ennek éppen három éve.

Belelapoznánk, de le van ragasztva. Lolita Angel

mosolyára a boltos készségesen felvágja. A lány csalódott. Igaza is van, vele reklámozzák a kiadványt, de több képet nem közölnek róla. Egyet kell vele érteni: nálánál sokkal gyengébb csajok fotójával van tele az újság.

A pénztárnál fóliába csomagolt ráspolyszerű furcsa gyűrűt nézegetünk. Ránézésre képtelenség megállapítani, hogy mire jó. A használati utasítás segít: egy péniszgyűrűről van szó, kifejezetten misszionárius pózhoz.

A DVD-s polcnál a rendező nosztalgiázik.

– Ez egy tinis széria volt, ez itt az Orsi, ez egy román lány, ez valami Judit volt, ha jól emlékszem,... na és itt vagyok én, egy úszómedencés jelenetben.

Azt mondja, hogy egy-egy film készítésének az időpontját úgy tudja a legkönnyebben beazonosítani, ha megnézi, hogy melyik lány játszik benne. Merthogy a fontosabbakkal természetesen együtt járt, mint például Orsival is. Lolita is mutat egy DVD-t, kérdezi, hogy megismerem-e Gábort, akit már korábban bemutatnak nekem. Nem ismerem meg. Biztosan azért, mert a borítón éppen rövid a haja, de azért a tetkójára illet volna ráismerni... Gábor

büszkén néz a kamerába, alatta fekszik egy nő, szájához németül írták: „Spriccelj a számba, kérlek!”

Hopka ebben a boltban is kutatni kezd.

– Amerre járok, begyűjtöm a régi kazettáimat, hogy az unokáimnak meg tudjam mutatni az életművemet. Körülbelül hétszázötven filmemet adták ki, abból eddig negyvenet már visszavásároltam, még legalább ugyanennyit akarok azért, hogy a nyolcvan legjobb csajjal, meg a barátnőimmal – úgy tizenhárommal – teljes legyen a kollekció.

– Mosolyog és válogat, majd hazafias érzések uralkodnak el rajta:

– Ez is magyar... Ezek is magyarok... Ott vagyunk mindenhol!

Egy befuccsolt német cég lemezét mutatja.

– Csak spricceket csináltak, ez az, amikor ötven férfi ráélvez egy nőre. Ok ezzel lettek híresek, csak aztán tönkrementek, mert nem tudtak újat kitalálni.

Mutat egy másik DVD-t, azt mondja, a gyártó cég Németországban adócsalást követett el, most új néven működnek tovább Magyarországon. Tud minden információt, ismer minden céget, szakavatottan válogat a kazetták között,

nosztalgiazik.

– Az az érdekes, hogy eltelik tíz év, és itt látod az életed, ezeken a borítókon. Halhatatlanná válsz... Na itt egy másik kazetta. Ez egy drogos csaj volt, itt pont én dugom, ez meg itt a Józsi, akit szintén ismersz már – magyarázza Hopka.

A későbbiekben még fel-felbukkannak ismerős arcok, például Piroska a pornóválogatásról, egy korai szabadtéri munkában, Gyuri bácsi, a legidősebb magyar pornósztár, ősz parókában.

– Gyuri bácsi ugyanolyan ismert, mint Rocco Siffredi – jelenti ki Hopka. – Talán neki van a legtöbb borítója, mármint amin ő is rajta van. Kétszázon legalább.

Aki pornófilmben vállal szerepet, nem tudhatja, hol bukkan fel. A gyártó ugyanis egyben adja el a nyersanyagot, amivel aztán a megrendelő azt kezd, amit akar. A filmeket gyakran összevágják, akár ősrégi jelenetek is előkerülhetnek egy vadonatújként forgalmazott filmben.

Budapest vámpírpai. Homoerotikus film magyar fiúkkal, magyar helyszíneken, háttérben az Országház. Az árát először elírásnak gondolom. De nem. 149.99 euró, majdnem negyvenezer forint.

Mellékelve kilencórás férfiszex-válogatás csak ingyenceknek, unalmas estékre. Jól megtervezett csomagolásban, gondos tipográfiával, kidolgozott testű férfiakkal.

– Ezeket meg a Teve forgatta egy német cégnek. Kövérek és soványak. Öregek és fiatalok. Ez meg egy saras film, emlékszem nagy projekt volt – mutat Hopka egy sáros öregasszonyokkal illusztrált borítót.

Korcsolyázó lányok, háttérben a Városligeti műjégpálya." „Forró lányok a hideg jégen." Szintén magyar, berakva két német DVD közé.

Kis kampókon különféle férfibugyik lógnak. Az egyiken fehér műszőrmés elefántfej, piros, rávarrt szemekkel, hosszú ormánnyal, amibe nyilvánvaló, hogy mi kerül.

Megkérdezem Hopkától, hogy szereplő korában szúrta-e magát ő is. Hiba volt. Felháborodik.

– Á, dehogy! Sose kellett ilyesmit használnom! Én profi voltam.

A kazettákat nézegetem, amikor megszólal mögöttem sértődötten.

– Azt kérdezni, hogy szúrom-e magam, olyan, mint ha Kokótól azt kérdeznék doppingolt-e.

Nem használ a bocsánatkérés.

– Ez nem megbántás kérdése. Én itt elértem valamit. Most producerként dolgozom, de ezt is annak köszönhetem, hogy korábban jól csináltam a dolgokat. Még a mai napig is, ha meg kell terveznem egy színt, készülök rá pár hetet, hogy a legjobbat tudjam nyújtani. Mondok még valamit! Ebben a szakmában az ember feladja a privát érzéseit, majdnem az egész életét. Akkor meg már jól kell csinálni!

Egy polcon pezsgősüvegek sorakoznak, de ital helyett bugyi van bennük. Kapható még női formázó fogkefe, olyan óvszer, ami inkább egy sündisznóra hasonlít – darabja öt euró. Pénisz alakú nyalókák, mindjárt a pornókártyák mellett. A kártya csomagolása análszexre buzdít, de a vásárló hazavihet olyan vécépapírt is, amely különféle pózokat népszerűsít.

Kint, az utcán megkérdezem Lolitát, milyen érzés volt viszontlátni magát újságokban, borítókön. Azt mondja, nem mindig jó, mert mint már kifejtette, ő időről időre meg akar újulni. Szerinte ez a titka annak, hogy ennyi év után is talpon tudott maradni a

szakmában. Hopka helyesel. A lányokat csakis új arccal lehet újra meg újra eladni. A filmezés egyébként nem Lolita egyetlen kereseti forrása, vállal ő babysitterkedést is, meg persze autogramot oszt, dedikál.

SZABÓ GÁBOR, AMERIKÁBÓL

Miket csinált ennek a tetves Bush-nak az apja '92 környékén! Az FBI huszonöt céghez ment ki egy hét alatt, és mindegyiket bíróságra vágta... Oklahomában például azért szabtak ki ítéletet, mert rendesen kefélték. A csaj feküdt a hátán, a pasi fölötte, kihúzta, és ráélvezett a mellére. Ez egy nagy semmi, de Oklahomában azt mondták, hogy még azt sem lehet. Iszonyú bunkó környék ...

Közvetlen figura, szürke öltönyben, kigombolt kék ingben. Nagy, fekete diplomatafékéval rohangál a hotel és a vásár között, filmeket ad-vesz. Mindenkit ismer, akit véletlenül nem, öt perc múlva már puszipajtásként kezeli. Állandóan mosolyog, különösen a nőkre. Főleg angolul, de ha kell, olaszul

beszél Fejben számol, miközben bezuhan az egyik fotelba.

– Most csináltam egy jó üzletet. Az úriember három rongyot akart adni, de mondtam, hogy annyiért nem kapja meg. Megkérdezte, hogy vannak-e olyan régi filmjeim, amik ma már szinte eladhatatlanok, mert megvenné egy országos televízió a jogokat. Aztán azt kérdezte: mennyi lenne a jog egész Európára, nem csak arra az egy országra. A hasamra ütöttem: öt rongy. Rám nézett, azt mondja, hogy sok. Mennyit akarsz? – kérdeztem. Mire ő: legyen három! Végül négyben megegyeztünk. Ha sokat alkudozunk, odaadtam volna háromért is, de erről nem kell tudnia!

Az én életfilozófiám az, hogy soha semmit nem adok föl. Úgy kezdtem Amerikában, hogy csomagtartóból árultam a filmeket. Elmentem egy céghez ötször vagy tízszer is, ha kellett. Amerikai filmekkel kezdtem Los Angelesben, 1987-ben.

1982-ben disszidáltam, ahogy akkortájt mondták, a kommunizmus elől. Megkaptam a politikai menedékjogot, és '84-ben nyitottam egy céget, ami egyből beindult. Irodai dolgokat árultunk, ceruza, toll, papír meg ilyenek. Két évig ment, és

nagyon sok pénzt kerestem vele. Csak aztán elbasztam.

Emlékszem, tizenhárom éves voltam, és már pornó fényképeket árultam a suliban, talán öt forintért. Jól jött fagyira, meg a csajokat meghívni, az iskolában én voltam a jó fej. Végül beszart az üzlet, mert telítődött a piac. Aztán vásárokra jártunk kocsit mosni. Beugráltunk reggel kilenckor a kerítésen, és lemostuk a drágább autókat. Audikat, ilyeneket.

Az olaszokkal jól kijöttem. Élt egy csaj a házunkban, kurvaként dolgozott, neki voltak olasz pasijai, rajta keresztül ismerkedtem meg velük. Így kezdődött az igazi seftelésem. Tizenöt éves voltam, de már jártam a belvárost, ruhákat vettünk, eladtuk, aluljáróztunk...

Amikor elvégeztem a gimnáziumot, elmentem az Utasellátóhoz dolgozni. Na, ott volt aztán a nagy kasza! Büfés voltam, vonattal jártam Lengyelországba. Mindent csempésztünk, máktól kezdve a színes tévéig. Úgy ment, mint az állat! Majd következett a Wiener Waltzer meg az Orient. Abban az időben apám, anyám keresett azt hiszem, hétezer forintot egy hónapban, én meg volt, amikor öt-hatezer forintot egy nap alatt.

Hogy alakult ki a szexuális érdeklődésem? Megmondom őszintén, én már nyolcéves koromban kivertem a gyíkot párszor. Még nem jött semmi, csak meleg levegő. Az első igazi „lövésnél” megijedtem, mert nem tudtam, mi az.

Gáborral nem könnyű a beszélgetés, egyrészt csapong, másrészt megállás nélkül jár a szeme körbe-körbe. Folyton integet valakinek, percenként fel akar ugrani. Azt mondja, öt percnél tovább képtelen egy helyben maradni.

– Nekem az a fokozott aktivitásom van, már a suliban is mondták... Hogy is nevezik? Ja, hyperactivity. Az van nekem.

Én nem szeretem a rendes lányokat, csak a kurvás típust. Ha valaki kedves, aranyos, rendes csaj, az nekem unalmas. Én a kihívást szeretem.

Elvileg van egy fiam Magyarországon, de ez hosszú sztori. Most olyan 20 éves lehet. Sose láttam... Ez úgy történt, hogy megismerkedtem egy lánnyal az éjszakában, lefeküdtünk, jártunk két hónapig, aztán azt mondta, amikor vége volt, hogy terhes. Kérdeztem: ki az apja? Azt mondta, hogy én. Na ne már... – tiltakoztam -, azt sem tudom, kivel voltál előttem, alattam! Érted? Még férjénél is volt

ráadásul! Közölte, az a büntetésem, hogy soha nem ismerhetem meg a gyerekemet. Hát... mondtam, túlzottan nem baszol ki velem.

Persze van feleségem, imádom, szeretem. Amerikai lány. Nekünk nem lehet gyerekünk. Illetve neki. Imádom, becsülöm. Sejtí, hogy félredugok, de az teljesen más dolog, az kihívás nekem.

1985-ben ismertem meg, egy év után vettem el. És újabb egy év múlva 1987-ben kezdtem a pornószakmát.

Régen nyomtam a kábítószer is... Ja, szívtam, de nem sokáig, csak egy évig. Azt is kipróbáltam. Mindent kipróbálok.

Tudom, ez egy kicsit hülyén hangzik, de nekem az lenne a vágyam, hogy egyszer fölmenjek az űrbe. Ez már kicsit sikerült is, két éve utaztam a Concorde-dal, hatalmas érzés volt. Ráadásul csak 50 dolláromba került elrepülni Los Angelesből Pestre! Annyi ingyen pontom gyűlt össze az évek során, hogy csak ennyit kellett fizetnem. Nagyon jó volt! Kinézel az ablakon, és nem azt látod, mint egy normális repülőn, hogy egyenes a horizont, hanem látod a Föld kerekességét. Nem tudom, talán kétszer

olyan magasan megy, mint a többi gép, és már sokkal sötétebb az ég, majdnem fekete.

Most szeretnék egy új kocsit venni. Egy jobb Ferrarit vagy ezt az Aston Martint, olyat, amilyen James Bondnak van. Most Porsche turbóm van. Azért megyek vele 240 kilométerrel Montanában.

Hogyan kötöttem ki a pornó mellett? Így alakult. Egy haverom hallotta, hogy valahol árulnak nagy mennyiségben pornófilmeket. Elmentünk, én is vettem százat, ő is, csak ő nem tudta eladni. Eladtam az enyémet, aztán az övét is. Gondoltam, ez kurva jó pénz, könnyű, mert csak beszélgetni kell. Szerettem emberekkel beszélgetni... Színész csak kétszer voltam, úgy, mint dublőr. Valakinek nem állt fel a fasza, pontosabban nem tudott elélvezni. Hát, kedves producer úr – mondták nekem vagy visszajövünk holnap, vagy most kellene találni valakit. A becsődölt pasason kívül nem volt ott senki más. Jó, mondom, akkor egye fene, megcsinálom én. Csináltam két filmet, de nekem ez idegileg nem megy. Csak összeveszek mindenkivel, hogy mit nem csinálnak jól. Ha valaki hülye, az engem felidegesít.

Mára már én lettem az executive producer. Én adom a lóvét, fölveszem a rendezőt, és

megmondom, hogy kit szeretnék látni a filmben. A többi már nem az én dolgom, a sztorit összerakja más.

Amerikában nincs pisi, kaki. Árulni azért árulnak mindent. Arrafelé nagyon hülye törvények vannak, ott minden egyes államban mások a szabályok. Elmondom magyarországi viszonylatban, hogy meg lehessen érteni! Pesten mondjuk, lehet valakit seggbe baszni. Oké? Igen ám, de az már tilos, hogy Szolnokra elküldd ezt a filmet. Erről van szó! Amit lehet az egyik államban, azt nem lehet a másikban. Ráadásul, ha Amerikában az ügyész vádat emel ellened, akkor nem neki kell azt bizonyítani, hogy a producer vagy a rendező obszcén vagy erkölcstelen filmet csinált. Neked kell bebizonyítani, hogy a film igenis erkölcsös.

Miket csinált ennek a tetves Bush-nak az apja '92 környékén! Az FBI huszonöt céghez ment ki egy hét alatt, és mindegyiket bíróságra vágta... Oklahomában például azért szabtak ki ítéletet, mert rendesen kefélték. A csaj feküdt a hátán, a pasi fölötte, kihúzta és ráélvezett a mellére. Ez egy nagy semmi, de Oklahomában azt mondták, hogy még ezt sem lehet. Iszonyú bunkó környék. Mindenki vallásos

meg jobboldali, elvileg egy csajnak még a kezét sem foghatod meg.

Egyszer a rendőrség azt csinálta, hogy berendezett egy videóüzletet, megkerestek, és rendelték tőlem filmet, csak azért, hogy megfoghassanak. Egyszerűen rávettek a bűnre. Akkor követtem el a bűnt, amikor az anyagot Kaliforniából átküldtem egy másik államba. Na, ez az, amit mondtam: amit lehet Pesten, azt nem lehet Szolnokon.

Az utóbbi nyolc évben nem volt semmi gond. Clinton alatt nyugi volt, a kisebbik Bush-nak meg nem volt ideje ezzel foglalkozni. Ha viszont még egyszer megválasztják, akkor mindenki felkötheti a gatyáját. Még az is lehet, hogy visszajövök Magyarországra, ha gond lesz.

Kaliforniában élek, ott is dolgozom. Az egy teljesen liberális hely, tisztára olyan, mint Magyarország vagy Németország. Pisi, kaki meg állatos, az azért nincs... Két-három évenként megváltozik a divat. Egy időben az embereknek az volt a vágyuk, hogy iskolás csajokat kiírjanak, kis kockás szoknyában, térdzokniban.

Most a kemény szex megy. Régen az volt, hogy

szépen, a tengerparton, nagy sztori, meg hajók. Ez mára már senkit nem érdekel. Most az a lényeg, hogy négy-öt pasi jól megkúrja a csajt, mint az állat. Nem szép villákban! Francokat! Egy raktárban.

A jövő az internet. A DVD is lassan már a végén van. Kiadtam egy filmet otthon, Amerikában. Hétfőn került az utcán, rákövetkező hétfőn Ausztráliában voltam, elmentem egy szexshopba, ahol már szintén meg lehetett venni a filmemet. Kérdeztem, hogy a picsába kaptátok ezt már meg? Az meg csak vonogatta a vállát. Most mit tudsz vele csinálni? Semmit. Többe kerül beperelni, mint az egész üzlet.

Gábor hadar, hadar, de amikor a telefonja megcsörren, lassít, szinte lágyan beszél. A barátnője volt, mármint az egyik. Kérdezem, hogy sok barátnője van-e szerte a világban.

– Van. De nem áltatom magam egy percig sem. Nem azért szeretnek, mert én olyan haj, de jófej lennék! Pornós csajt nehezebb megkúrni, mint egy akármilyen egyszerűbb nőt. Elmondok egy sztorit. Most voltam Milánóban, van ott egy nagyon jó barátom. Rendes filmeket is csinál meg pornókat is. Hozott bemutatni egy csomó csajt, előre szólt,

nehogy elmondjam nekik, mit dolgozom, mert ezek nem pornósok. Mit csináltam? Csak annyit mondtam: Hollywood, és már úgy kúrtak, mint a kisangyal! A pornós csaj? Oké, tegyél be a filmbe, és akkor lehet, hogy összejön valami. Lehet. A pornós az fifikás. Ha van pénz, puncsi is van.

A táskájából katalógusokat pakol ki, csupa színes DVD-borító, csinos fekete és fehér lányokkal, illetve... némelyikük csak derékig lány, mert alul méretes vagy kevésbé méretes férfiszerszám meredezik. Magyarul elég nehéz megnevezni őket; angolul shemale a nevük – szó szerint azt jelenti, hogy nőférfi. Gábor ismét lendületbe jön.

– Na, kérem?! Pöcse van a menyasszonynak! Injekcióban ösztrogént kapott. A shemale ködösítés, mert van olyan ember, aki letagadja, hogy ő burnyák. Te csak azt látod, hogy milyen jó nőt ölelget a pasas, aztán este otthon az a jó nő beakasztja neki a lompost izomból!

Öregasszony is van, törpe is van, kövér is van ... Állattal, még ha lehetne, akkor sem csinálnék. Miért nem? Mert nem az a csaj vagy a pasi a szerencsétlen, aki kúrja az állatot, hanem maga az állat. Állatvédő vagyok. Erről ne is beszéljünk, mert

szívgörcsöt kapok. Gusztustalan! Két dolog van, amiért embereket fölakasztanék: aki gyerekkel csinálja, meg aki állattal.

Gyerekpornóról nem nagyon tudok, teljesen távol áll tőlünk, ilyen csak az interneten szerepel. Legális cég Amerikában ezzel nem foglalkozik. Azért, mert ebben a szakmában dolgozunk, még nem jelenti azt, hogy erkölcstelen emberek vagyunk.

Melegfilmem van, de nem sok. Nem ismerem őket, viszont ha jó árban vannak, akkor veszek belőlük. Ebben a műfajban a latinok, az olaszok, a franciák meg a spanyolok a leginkább érdekelték... Mondok egy titkot: egy amerikai, egy német, egy magyar elismeri, ha meleg. A latin férfi soha, mert az nem macho. Ezért csípi annyira a shemaleket, azzal álltatják magukat, hogy ők nem is melegek.

Hallani, persze, hogy a legtöbb homofilmet hetero fiúkkal forgatják. Én nem tudom, de nekem nem állna fel a faszom egy másik férfira, még ha egymillió dollárt is ajánlanának érte. Van egy réteg, amelyik meg tudja csinálni, de ez engem nem érdekel. De emiatt még nem nézek le senkit!

MEGINT A VÁSÁR

Monique egyszer csak a földön van, erotikusan mozog, csúszik-mászik. Ez maga a show, természetesen vonzza a fotósokat, akik egyre jobban ellepik a standot. Néhány perc, a mellek kiszabadulnak, az eddiginél is gyorsabban villannak a vakuk. Aztán jön a „Thank you, guys!” (Koszi, fiúk!) végszó, mire a gépek lehanyatlanak, csalódott ahhhh hagyja el az ajkakát.

A szokásos feketébe öltözött biztonsági őrök terelik az embereket, ellenőrzik a karszalagot. Két reklámpólós srác a Coca-Cola új citromízű italát adja ajándékba, diétás változatban.

A lépcsők a föld alá vezetnek, fokról fokra egyre melegebb van, erősödik a zene, fogy az oxigén. Ezen még a plafonba épített befűvők se sokat segítenek. Lent félmeztelen lány osztogatja a szórólapot, amin két nyalakodó fekete szépség gabalyodott össze egy izmos férfival. Escort service a cég neve. A szöveg szerint az ingyenes képgalériából kiválaszthatók a lányok. A szórólap biztosít arról, hogy minden igényt képesek

kielégíteni, legyen szó sztriptíztáncosról, vagy egy belevaló partnerről, aki elkísér egy swinger clubba.

Arrébb magányos ruhatáros nénike, frissen fodrászott hajjal, kopott kardigánban, alig néhány kabáttal a háta mögött. A pultra könyökölve azt a misztikus, csillogó köpenyekbe burkolt társaságot figyeli, amely gyertyákkal felszerelve éppen reklámkörútra indul. Kicsi a valószínűsége, hogy valamiféle vallási tevékenységet folytatnának. Öltözetük rafináltan hiányos, a férfiaknál és nőknél egyaránt lyuk tátong a legintimebb testrészek táján.

A Private standjánál Michelle Wild és Monique Covet. Óriási tömeg rohamozza a lányokat, egy piros kötél egyelőre távol tartja a tolakodókat. Mindenütt poszterek meg plazmatévék. Pornó itt, pornó ott, pornó mindenütt! A pultot autogramkártyák borítják be, de az aláírásnak még nem jött el az ideje.

Michellen szűk fekete kombiné, mellénél szőrmecsíkkal, nem sokat takar, alul neccharisnya, csizma. Monique-on sárga elasztikus felső, ami kiemeli a mellét, plussz piros bőrszoknya, magas talpú szandállal.

Monique egyszer csak a földön van, erotikusan

mozog, csúszik, mászik. Ez maga a show, természetesen vonzza a fotósokat, akik egyre jobban ellepik a standot. Néhány perc, a mellek kiszabadulnak, az eddiginél is gyorsabban villannak a vakuk. Aztán jön a „Thank you guys!” (Köszi, fiúk!) végszó, mire a gépek lehanyatlanak, csalódott ahhhh hagyja el az ajkakát.

A bátrabbja külön fotózási lehetőséget kér, a lányok még pózolnak egy kicsit.

Az akció után indul az autogramozás. Michelle-t egy németül beszélő, vihorászó fiúcsapat ostromolja, először aláírásért, aztán közös fényképért. „Jaj, de unom már ezt!” sziszegi, ám bele kell törődnie, mert a legbátrabb, egy piros anorákos, szemüveges fiú már átkarolja a lány derekát. Villan a vaku, jön a második fiú, aztán a harmadik...

– A legtöbbjük bűdös, izzadtságsgzagú, akár óránként mehetnék zuhanyozni! – mondja Michelle két fotózás között. Fáradt és ingerült, de azért mosolyog. Ez a munka komoly kondíciót igényel. – Tizenkét órát leszünk itt, na jó, tizenegyet, mert egy órával hamarabb elmegyünk ma is, legalábbis remélem...

Nem csak a fotózás kiborító, a pusizás is az.

– Barcelonában sírva fakadtak, ha nem kaptak két pusztit – meséli. – Több ezer embernél... Képzelheted!

Nagy hasú, bozontos szemöldökű ember áll meg a pultnál, öltönyben, nyakkendőben. Textilzsebkendővel megtörli izzadt homlokát, aztán csak áll lebiggyedő ajakkal a tévére meredve. Aztán bogarászik kicsit a pulton heverő kártyák között. Próbálja beazonosítani a lányokat a képekkel, megint zsebre dugja a kezét, áll, aztán lassan elindul a testpiercinges stand irányába.

Pár méterrel arrébb, a bugyis standoknál harsogó francia férfi Ölelget egy lakkruhába öltözött, piros kalapos lányt. A vásárnak ez a része inkább a kínai piachoz hasonlít, mint erotikakiállításához. Bugyik, bugyik és bugyik mindenütt, hatalmas dobozokban, turkálószerűen. Az igényesebbek vállfára feszítve, az egyiken elől cipzár, a másikon vicsorgó ördögfej, a szájnál megfelelő méretű lyukkal. Néhány lépéssel odébb ruhák, erotikusak és kevésbé szexisek, árukapcsolva a műfarkakkal, és vibrátorokkal.

Stand ékszerekkel, láncokkal. Ezernyi lánc közül csak egyfajta hiányzik: az, amit nyakon hordanak.

Van mellbimbóra csatolható lánc, olyan, amit a szeméremajkak közé kell illeszteni, sőt kapható a kettő kombinálva is, mármint, hogy felül kezdődik és alul folytatódik.

Videostand „Hetero, fekete, amatőr dugás” című kazettákkal. Néhány a pulton hever, vásárolni viszont nem lehet, mert az eladó, egy lila selyeminges, pókhasú férfi éppen ebédel.

A kazetták után megint ruhák jönnek, no meg alsóneműk: párducmintás tangák, egészen gusztusos, fodros, áttetsző kombinék. Két fiú válogat az alsógatyák között, egyikük kopasz, rajta fehér trikó, a másik bőrkabátban, piros ingben. Kiemelnek egy érdekesebb darabot, összerosolyognak, turkálnak tovább, aztán kéz a kézben továbbmennek.

Melinda jön szembe. A szolid szende lány helyett finoman fogalmazva is egy démon áll előttem. Nem kellett hozzá más, csak hogy felvegyen egy kivágott trikót, lakkszoknyát, neccharisnyát húzzon, térdig érő lakkcsizmával. Megemeli a bal lábát, megkérdezi, hogy tetszik-e. Bólintok. Aztán azt mondja, hogy á, utcán ilyet nem hord, ez pontosan ide való.

Élelmes gumicukor- és csokiárus kínálja portékáját a műpéniszes standok között. Jól mehet a bolt, mert a legtöbb kosárban már alig van valami.

A francia CANAL+ médiakonszern óriási piaccához még büfét is csatoltak.

A színpadon Bon Jovi régi slágerére táncol két izmos férfi, egy fehér és egy fekete, csaknem meztelenül, a vékony ágyékkötő alig takar valamit. A pódium közepén egy bolti eladó külsejű nő ül egy széken, az egyik férfi – melleleg a fekete – miközben ritmusra riszálja a fenekét, egyre közelebb kerül hozzá. A nő mit is tehetne, tétován végigsimít a táncos fenekén, erre felüvölt a tömeg, folytatást követel. A két táncos veszi a lapot, intenek, hogy mindjárt, mindjárt. Táncolnak, összedörgölöznek, és amikor Bon Jovi az utolsót sikítja, lerántják magukról a tangát... A tömeg tombol, a rózsaszín, vörös fénypázmák örült táncba kezdenek. A fekete férfi vigyorog, bólogat a fejével, majd ráadásként ügyes csípőmozdulattal megpörgeti méretes farkát.

A vásár az vásár. Amit lehet, itt is kampóra akasztanak, például szexuális kiegészítőket. Mondjuk péniszelszorítót, ami leginkább műanyag vámpírfogkészletre emlékeztet egy vidéki búcsúból.

Ajánlanak továbbá egy angolnára hasonlító, legalább félméteres, mindkét végén használható műfarkat, és egy már-már huszonegyedik századi technikai csodát, amelyet a nagyközönség működés közben csodálhat meg. Egyik vége rugós, a másik golyós, és ha valaki középen fogja meg, óvatosan lendítve még azt is kitapasztalhatja, hogy milyen fantasztikusan rugalmas, mondhatni alkalmazkodó. A bemutató után egy ötven körüli házaspár hölgytagja kéri el, nyilván az izgatja, hogy mi a különbség a rugós és a golyós vége között.

Legalább kétméteres fekete ember közelít, a feje férfi, attól lejjebb a domborodó idomok okán bátran kimondhatjuk, hogy nő... Valószínűtlen a környezet kora délután Brüsszelben, pár méterrel a föld alatt. Bilincsek ragyognak a spotlámpák fényében... Egy próbababa fején bőrszerű álarc, mellette lovaglópálca, és egy többfunkciós kengyel... „Anal touch”- hirdeti egy doboz. Akár elektromos fogkefének is nézhetnénk, ha nem ánuszvibrátor lenne. Illóolajok, „Punci és fenék egyben!” című alkotás gumiból, aztán kazetták, kazetták és kazetták.

MONIQUE COVET

Tizenhat évesen láttam először, hogyan lógnak emberek kötélén a padláson, hogyan dugnak seggbe férfiakat, miközben a feleségüket kinyalja a kutájuk. Ezért mondtam, hogy amikor bekerültem a pornóba, nekem már újat nem tudott mondani senki. Ezeken a bulikon rengeteg fontos ember vett részt.

Tizennyolc évesen kerültem ki Párizsba a Private-hoz. Ennek már tíz éve. Azt nem mondanám, hogy eljöttem otthonról, mert kéthavonta tán egyszer fordultam meg a szüleimnél. Bőröndökkel éltem vagy egy barátnőnél, vagy egy night klubban aludtam. Stabil kapcsolatom igazából soha nem volt, most sincs. Valamiről le kell mondani, ha az ember életben akar maradni. Franciaország igazi paradicsom volt számomra, hiszen Magyarországról kerültem oda. Márpedig nálunk a hazugság, a gerinctelenség, az átverés a stabil állapot.

Az első filmemet Ausztráliában forgattam, Sydneyben, egy hajón, az Operával szemben. Annyira élveztük a partneremmel, hogy a stáb már üvöltött, hogy hagyjuk abba végre, de egyszerűen

nem volt kedvünk. Kifejezetten pozitív élmény volt az első forgatás.

Amikor bekerültem a pornóba, már annyi mindenben túl voltam, hogy nekem nem tudtak újat mondani vagy mutatni. Az análiszex annyi volt számomra, mint a kézmosás. Nem csak elviseltem, de megtanultam élvezni is. A munka mellett, ami igazán fontos volt, az az, hogy nyugaton korrektek az emberek. Ha én Párizsban egy forgatás helyszínén otthagytam a táskámat, akkor az tíz nap múlva is ott volt. Azt mondtam, ha ez a pornó, akkor ez még mindig százszor jobb, mint ami otthon van.

Eszméletlenül indult minden. Megcsináltam az első filmemet, és pár hónap múlva már Oscar-díjat nyert. Ez talán azért van, mert én a szexet más szemmel nézem, másképp kezelem, mint általában az emberek.

Mesélek egy történetet! Egy jó nagy, apámmal folytatott veszekedés után, lent voltam a Balatonon egy night klubban. Megláttam egy táncosnőt, aki nagyon tetszett. Fölmentem hozzá, és műsoroztam vele. Jól éreztük magunkat együtt a színpadon. Nem vagyok leszbikus, bár szeretem a lányokat is. Velük azért nem teljes a szex. Éltem együtt lánnyal is, de

nekem az igazi szex elképzelhetetlen férfi nélkül. Nővel egy szeretkezés gyengédségen, lelki dolgokon alapul, én viszont elég vad típus vagyok, szükségem van arra, hogy – csúnya kifejezéssel élve – jól megbasszanak.

Az első fotózáson – még otthon persze – eléggé gátlásos voltam. Nem a kamera vagy a fotós zavart, hanem az, hogy tudtam, a testem nem tökéletes. De ez sem gátolt meg, hogy az életemet valójában a kamera előtt éljem.

Az első fotóm a Zsaru Magazin címlapján jelent meg. Nagyon aljasul átverték. Castingfotózásra hívtak, fehéreneműre kellett vetkőzni. A képen csak nagyon picit látszott az arcom, mert térdeltem és hátulról fotóztak. Megvolt a póz, tanga, harisnyatartó. Igazából nem volt szörnyű, csak az, ami utána, következett. Az apukám a belügyben dolgozott, és a munkahelyén a főnöke az asztalára dobta az újságot azzal, hogy de: szép lányod van! Mentem haza, síri csönd, anyám elmenekült, a húgom is. Mondom, itt meg mi van? Leülök az asztalhoz, hogy egyek, az apám elém csúsztatja az újságot, hogy mi ez a szemét? Én is meresztettem a szemem, álmomban nem gondoltam, hogy ezt meg merik csinálni. A

legszörnyűbb az, hogy a Zsaru Magazin a budapesti kuplerájokról szóló cikket illusztrálta az én fotómmal. Mentegetőztem az apámnak, hogy ez biztos nem én vagyok, de hát én voltam. Az apám szó szerint őrjöngött.

Nem titok, engem az apukám vert. Bántott mindenkit a családban. Nagyon erős, indulatos, akaratos ember. Agresszív. Anyukám szerint az egész azzal kezdődött, hogy az apám kénytelen volt együtt élni az anyósával, és amíg a nagymamám élt, addig kontroll alatt volt. Aztán szabadjára engedte az indulatait... Igazából látványosan nem ivott, inkább a munkahelyi feszültséget vezette le. A terror fülhúzásokkal kezdődött és az állandó veréssel folytatódott. Kisgyerekként még éreztem a fájdalmat, aztán már nem. Ettől ő még jobban kiborult, nyilván dühítette, hogy nem sikerült kielégítenie az agresszív ösztöneit.

Alig voltam tizennyolc éves, amikor egy nagyon csúnya verekedés után kitagadott, elzavart a háztól. Voltak már nagy verekedések előtte is. Többször annyira elvert, hogy idegösszeroppanást kaptam, és mentőt kellett hívni. A legutolsó veszekedésünkre tisztán emlékszem. Az apám hipochonder, akkor

éppen az volt a meggyőződése, hogy rákos daganat van a nyakában. Megjegyzem, hogy most, amikor beszélgetünk, éppen súlyos szívbeteg. Szóval akkor azzal jött, hogy neki most rákos a nyaka, és elkezdett fojtogatni. Éppen a lábamat borotváltam, azzal a régi fajta hosszú pengés férfiborotvával. Fojtogatni kezdett, a tükörnek lökött. Azt mondta, kinyomja a szememet, ha így nézek rá. Végül elengedett, talán azért, mert ismert már annyira, hogy kezemben a borotvával, lehet, hogy én leszek a gyorsabb. Kirohant a szobából, azt üvöltve, hogy takarodjak.

Nyolcadikig a templom és a hit éltetett. Katolikus vagyok, elsőáldoztam, bérmálkoztam, komolyan mondom, felvételi nélkül felvettek volna bármelyik egyházi iskolába. A szombatokat, vasárnapokat mindig templomban töltöttem. Kívülről-belülről tudtam az Ószövetséget, meg az Újszövetséget. Más kérdés, hogy egyszer piros neccharisnyában mentem hittanórára, de ezen még a pap is röhögött. Ami az egyházat illeti, volt persze, amit nem fogadtam el, különösen a keresztes hadjáratokat meg az inkvizíciót. Fel is tettem a kérdéseket

hittanórán, de mindig kitérő válaszokat kaptam.

Hogy milyenek voltak nálunk az ünnepek? Ez még egy jó téma! Apukám családja vidéki, ennek az a következménye, hogy meg kellett felelni az elvárásoknak. Húsvétkor például mint az angyalkák, szép kis fehér ruhában imádkoztunk az ablakban. De ez még hagyján! Mekkora ironia, hogy húsvétkor általában meghalt valaki, aki közel állt a családhoz!

A másik ilyen nagy ünnep, amit a mai napig sem tudok elviselni, az a karácsony. Ha azt mondom a szüleimnek, hogy nem vagyok hajlandó velük együtt karácsonyozni, még ma is azt kérdezik: Miért? Mi mindig megadtuk, amit tudtunk. Az persze relatív, hogy ki mit tudott megadni, és az is, hogy milyen módon. Szenteste egy darabig még úgy-ahogy oké volt a hangulat, a karácsonyi vacsora után már rögtön kezdődött a kiabálás, a pohárösszetörés meg a többi. Addig megvolt az idilli hangulat, a kötelező mosolygás, az ajándékátadás, a bejglievés. A vacsorával mintha összetört volna minden.

Egyszer lent, a nagymamámnál felgyújtottam a karácsony fát. Elég kicsi voltam. Egy papírral meggyújtottam a fát, az tán beültem a többiek közé tévézni. Mindenki mondta, hogy milyen füstszag van,

én meg azt, hogy nem érzek semmit. Mire anyámék kimentek, már lángolt a szoba, a szekrények, a függönyök, minden. Eloltották a tüzet, aztán kezdték találgatni, hogy mitől gyulladt fel a fa. Rájöttem, ha nincs karácsonyfa, akkor megóvom magam a kötelező jópofizástól, a megjátszástól. Nálunk ugyanis mindenkinek példásan kellett viselkedni, olyan nem lehetett, hogy valaki vagy valami nem tökéletes. Így aztán szépen megoldottam a karácsonyokat. Föl lett díszítve a fa, fogtam, kibasztam az ajtón vagy az ablakon. Hurcoltam kifelé a szobából, tört össze minden. A végén már nem is szóltak.

A legutolsó karácsonyomon Németországból jöttem haza, az egyik barátom meg akart lepni. Ott állt a lakásom előtt egy hatalmas, feldíszített karácsonyfa, a barátom meg azt mondta: azt szeretné, hogy a legszebb karácsonyunk együtt legyen! Ajaj, mondtam, ebből már most tudom, hogy probléma lesz. Azért szépen beszállítottuk a lakásunkba. Hát, ez a karácsonyfa is repült az ablakon keresztül, ki a házzal szembe, a parkba.

Ami a tanulást illeti: ami érdekelt, azt tanultam, ami nem, azt meg nem. A kereskedelem vonzott

ugyan, de a szívem legmélyén mindig is színész nő szerettem volna lenni, esetleg manöken vagy modell. Később persze rájöttem, hogy nem lehetek, túl alacsony vagyok hozzá. Jártam két hétig színiiskolába is, de ott már kijött a vérem: lefeküdtem a tánc tanárral.

Egyikünknek mennie kellett, mondanom sem kell, hogy én voltam az.

Ez a história a tánc tanárral tizenhét éves koromban volt. Kislánként nagyon visszahúzódó voltam. Tizenhárom évesen éreztem azt, hogy minden megváltozott körülöttem, akkor lettem nagylány. Levágattam a hajam, bedaueroltattam, és ha már nagy fekete szemem volt, hát feketébe öltöztem. Mit mondjak, borzasztóan néztem ki...

Az első csók tizenhárom éves koromban volt Zsoltival, aki nagyon jó pasi volt, az egész iskola belé volt szerelmes. A csók elég nyálas volt, de nem számított, pár hét múlva már a szüzességemet is elvesztettem. A szokásos balatoni nyaraláson történt, és már kicsit elegem volt abból, hogy a barátnőim, akik mindig nagyobbak voltak nálam, miket mesélnek. Hajnival voltunk egy szobában, mondtam, hogy fedezz, kiszököm, elegem van

abból, hogy szűz vagyok. Felöltöztem, kis smink, miniszoknya. A parton odamentem az első helyes pasihoz, és közöltem vele a tényeket. Így aztán egy sátorban megtörtént az, aminek kellett, de az is kurva szar volt.

Az első aktus nagyon fájt. Ha bárkinek tanácsolhatnám, érdemes megvárni, amíg valami kis szerelmet érzünk, nem szabad úgy csinálni, ahogy én, hogy jópofán odamegyek valakihez, és dirr-durr elvesztem a szüzességem.

Nyolcadik után kereskedelmi szakközépbe jártam. Az iskola másról sem szólt, mint bulik, szex meg botrány. Elsős koromban, a szünetben a lányokkal kinéztük a legjobb srácot, a többiek fogadást ajánlottak. Na, én bevállaltam! Az volt a kérdés, hogy be merem-e vinni a lányvécébe, és le merem-e szopni. Tök jó srác volt, mindenki szerelmes volt bele. Na, mondom, gyere apa, és behúztam a vécébe! Letérdeltem elé, szopom nagyban, erre jött az osztályfőnöknőm. Elsikította magát, aztán rémületében becsapta az ajtót! Hát, most már mindegy, gondoltam, én ezt befejezem, mégiscsak meg kell nyernem a fogadást. Erre mi

történt? Az osztályfőnöknőm megint benyitott, hogy ő ezt már nem hiszi el, sikoltozott és toporzékolt.

Így utólag nem találok arra magyarázatot, hogyan lett a copfos kislányból ilyen ördög pár nap alatt. Jártam pszichiáterhez is persze, az iskolából küldtek hozzá az agresszív magatartásom miatt. Az apukám sokat vert, talán ezért is volt az, hogy az iskolában állandóan verekedtem. Engem fiúnak neveltek, erős is voltam, elég sok embert agyonvertem. Végül is nem derült ki, hogy mik a kiváltó okok, mert a pszichiáternőt megdugta az apám, aki így tudta meg, hogy miket meséltem. Jól elvert, mondván: hogy merek én ilyeneket másoknak elmondani. Fogtam magam, másnap elmentem a pszichiáternőhöz a rendelésre, úgy, ahogy meg volt beszélve. Leültem és megkérdeztem, hogy mi a fasz köze van az apámhoz, kúrja? Azt mondta: ugyan, miket gondolsz, kislányom? Akkor aztán ráborítottam az asztalt.

Azután, hogy elvesztettem a szüzességemet volt egy fiú, akibe úgy éreztem, borzasztóan szerelmes vagyok. Ez egy igazi szemét állat volt, gusztustalan, gátlástalan alak, aki a környezetében minden nőt elcsábított, megdugott. Én mindig az ilyen szemét

állatokat fogom ki az életem során. A hosszú sorban ő volt az első. Egy ideig bántott a dolog, utána azt mondtam: megdugtad a barátnőmet, te szemét! Én meg lefekszem a barátoddal. És akkor ez így ment egy jó darabig. A barátnőm, a húgom meg én sportot űztünk a dugásból. Akkortájt naplót vezettem, tizenhat éves koromban már megvolt a száz pasim. Piros meg fekete pontokkal értékeltem őket, három piros pontot kevesen kaptak. Volt mit összevet-

ni. Nálam mindig az idősebb férfiak nyertek. Hogy miben jobbak? Az érzelmességben, a szenvedélyben, a vadságban, a gátlástalanságban és mindezzel együtt a romantikában és a gyengédségben.

Az érettségit nem tettem le, mert tizenhat éves koromtól már fotóztam, modellkedtem. Újsághirdetésre jelentkeztem, emlékszem egy filmgyárba hívtak, azóta már lebontották. Nyilvántartásba vettek, és akkor még azt hittem, hogy egyszer majd színésznő lehetek. Az első fotózást a Zsaru Magazinnal kapcsolatban már elmeséltem. Utána elmentem egy másik filmgyárba.

A szervezők mindig azzal kezdik a lányoknál, hogy ehhez az emberhez is kedvesnek kell lenni,

meg ahhoz is. Magyarán, kurvát akartak csinálni belőlünk. Kurválnodni nem voltam hajlandó, viszont nagyon sok szexbulin részt vettem. Tizenhat évesen láttam először, hogyan lógnak emberek kötélén a padláson, hogyan dugnak seggbe férfiakat, miközben a feleségüket kinyalja a kutyájuk. Ezért mondtam, hogy amikor bekerültem a pornóba, nekem már újat nem tudott mondani senki. Ezeken a bulikon rengeteg fontos ember vett részt: politikusok, színészek, sportolók, operaénekesek. Tényleg úgy mentek a dolgok, hogy ha egy lány jelentkezett modellnek, kiejánlották kurvának. Tizenhét évesen megcsinálták velem azt, hogy kiküldtek Spanyolországba fotózni, ott meg azt mondták, mit akarsz, itt nem arról van szó, hogy napozgatsz reggeltől estig, hanem arról, hogy szopjál. Azt mondtam, hogy jó, köszönöm szépen, és hazamentem!

Itt Magyarországon annyi undorító, aljas emberrel, perverz beteggel találkoztam, hogy az hihetetlen! Szerintem egy normális embernek elég furcsa, hogy valaki ki van kötözve egy gerendára, agyonverték, vérzik, és egy másik pasi seggbedugja. Mégis vannak, akik pénzért mindenbe

belemennek.

Elég domináns típus vagyok, természetesen a szexben is. Másokat szívesen megalázok, ha az tetszik nekik, de ha valaki engem akar megalázni, akkor ölök. Ha valakinek az a jó, hogy agyonverjem, akkor csak tessék, szívesen, de ha valaki engem akar bántani, akkor már meg is ásta a sírját.

Ezekről a szexbulikról nem akarok többet mondani. Talán még csak annyit, hogy egy idő után elegendő volt, és akkor mentem ki Párizsba a Private-hez, a világ legnagyobb pornócégéhez. A francia nyelvvel eleinte voltak gondjaim, mert én még oroszul tanultam, két hétig jártam ugyan egy angoltanárhoz, ő viszont infarktust kapott, és meghalt. Na mondtam, nekem ennyi elég! Szerencsére jó a nyelvérzékem.

A Private után Olaszországba mentem, mert szerelmes lettem Roccóba. Vele csináltam egy filmet, kapott egy csomó Oscar-díjat. Aztán két és fél évig voltam Németországban szerződött modell. Hát, az borzalmasan végződött. A Helen Duvall-céghez kerültem, azóta már megszűnt. Németországban gyakori, hogy a sztármodell

összeházasodik a főnökével, a menedzserével. Na, erre sem voltam hajlandó. Olivérnek hívták a fiút, 28 éves volt, a szüleivel vezette a céget. Terrorizált, feleségül akart venni. Belekényszerített egy autogramturnéba. Öngyilkosságot kíséreltem meg. Amikor testőrrel, pszichiáterrel kijöttem a kórházból, mindent elmondtam Claus Silvernek, a nagyfőnöknek, aki azt mondta, hogy most már csináljam végig, aztán ha befejeztem, az utolsó napon Münchenből megszöktetnek. A sors iróniája, hogy a szöktetés előtti napon agyvérzést kapott. Olivér – az őrült terrorista – a nyakamon lógott, azt ígértem neki, hogy a másnapi düsseldorfi géppel otthon leszek. Még aznap éjszaka a

barátaim hazaszöktettek. Az az állapot egész Európában keresett, eszébe sem jutott, hogy hazamentem. Viszont zárolta a bankszámlámat, érvénytelenítette a szerződésemet. Végül is nulla forinttal, két kofferrel jöttem vissza Magyarországra.

Olivér egy undorító kis disznó volt. Fekete hajú, beesett vállakkal. Én mindig azt mondom, hogy Isten visszaadja, amit másoknak adunk akár jó, akár rossz. Olivér csődöt jelentett, felgyújtotta a cég ingatlanát, biztosítási csalás miatt börtönbe került.

Az Olivér-sztorihoz még hozzátartozik, hogy összejöttem a barátnőjével. Megkívántuk egymást, nincs mese, az életem a szex körül forgott. Jóval később, egyszer Berlinben volt egy kiállítás. Fönt voltam a szobában, lefeküdtem, csörgött a telefon, Michell, a barátom vette fel, Olivér volt az. Ki volt hangosítva a telefon, hallottam, hogy Olivér mindent tagad, ő ilyesmiket soha nem csinált velem, nem is csinálna, ugyan már! Begurultam, felvettem egy hosszú, fekete, vastag csizmát, fekete miniszoknyát, lementem. Úgy szétvertem a fejét, hogy a végén már négykézláb csúszott. Ott volt a barátnője, az is rúgott bele egyet-kettőt: – Te rohadt szemét, hazudtál nekem végig, most már tudom! – Négykézláb mászott a lépcsőn, a bár tulajdonosa is belerúgott párat: – Te bűdös köcsög, takarodj innen! – Azóta nem láttam.

A Németországban történtek után, és azután, hogy elvesztettem a pénzemet, megint a Private-tel kötöttem szerződést. Ez egy nagyon jó időszak volt, akkor lettem világsztár. Európában már sztár voltam azelőtt is, Roccóval meg, Helen Duvallal, de világsztár csak akkor lettem. Amúgy megint kifogtam... Mármint kifogtam egy német barátot, úgy

másfél évig voltunk együtt. Ennek a mai napig hordom a jelét. Kiderült róla, hogy egy agresszív bűnöző, állandóan vert. Ki voltam neki szolgáltatva, csak az ő törvényei szerint élhettem. Kierőszakolta, hogy hagyjam ott a Private-tet. Nem bírtam tovább, nem engedett el, elvette a pénzem, az útlevelem, agyonvert. Kínzott, kikötözött, vert, megdugott. Ez ment napokon át. Felvagdostam az ereimet, bevittek egy diliházba. Ott ébredtem fel. Ő azt állította a kórházban, hogy minden, amit elmondtam hazugság, és nekem az ápoltak között van a helyem. Németországban szerencsére van lehetőség arra, hogy kétség esetén hazugságvizsgáló gépet kérjen az ember, hogy bizonyítsa az igazát. A hazugságvizsgáló kimutatta, hogy minden, amit mondok, igaz.

Amikor kiengedtek a kórházból, megpróbáltam okosabb lenni. Michellel eljátszottam, hogy rendben vannak a dolgok. A sors iróniája, hogy terhes lettem. Kidobálta a gyógyszereimet, a terhességgel akart megtartani. Bennem volt az, hogy istenem, egy gyerekről van szó, akit szerettem is volna, de nem ettől a férfitől. Az tette fel az i-re a pontot, hogy egy olasz étteremben csúnyán összevesztünk. Zokogtam

és könyörögtem Michelinek, hogy engedjen ki a parkba, hadd legyek egy kicsit egyedül. Azt mondta, a parkba akarsz menni? Egészen a parkig rugdosott és vert. Arra jött három amerikai fiú, kiderült, hogy baseballjátékosok. Azt mondták Michelinek, hogy ehhez a nőhöz többet nem nyúlhat. Ő meg elkezdett üvölni, hogy ez az ő nője, azt csinál vele, amit akar, ha meg akarja ölni, akkor megöli! A srácok lefogták, rendőrt hívtak. Két rendőrautóval vittek el minket. Segítettek összepakolni, így kerültem haza. Egy hetem volt arra, hogy elvetessem a gyereket.

Három éve költöztem haza. Sokáig nem tudtam dolgozni, mert volt egy sport-, meg egy autóbalesetem. Először a ló dobott le, aztán a hátsó ülésről beleszálltam a szélvédőbe. Olyan nagy volt az ütközés, hogy szétvágták a szilánkok az arcomat.

Ez eddig nem volt publikus, de most elmondom: lézerrel sikerült rendbe hozni.

Nagyon sok tárgyalásom, megbeszélésem van, rengeteg ajánlatot kaptam már eddig is. Próbálom megtalálni a megfelelőt. Magyarországon nem könnyű. A Viasat 3 például a mai napig nem fizette ki a decemberi hónapomat, amit nálunk dolgoztam

végig mint műsorvezető. Szeretem a tiszta, egyenes dolgokat, de ez Magyarországon egyszerűen nem működik. Senki nem akar fizetni, mindenki alkudozik. Megpróbáltam egy menedzsert keresni magamnak még anno. Kokainfüggő volt, a végén már beszélni se lehetett vele. Kovival is volt egy botrányom. Azt terjesztette a magyar sajtóban, hogy én egy senki vagyok, én csináltam magamból sztárt. Hollandiában autogramoztam, éppen az Erotika kiállításra jöttem haza. Fölmentem a színpadra meztelenül, csak egy stóla volt rajtam, elkezdtem ordibálni: Te rohadt бүдös, szemét geci! Most mondd a szemembe, itt mindenki előtt, hogy én egy senki vagyok!... Ismételd meg, amit akkor nyilatkoztál, amikor nem voltam itt! Utána persze jött a szabadkozás, hogy béküljünk ki. Videofelvétel van arról, hogy bocsánatot kért.

Hogy telnek a napjaim? Ha nem vagyok külföldön, akkor reggel megiszom két pohár gyógyteát, utána tornázom. Eszem valamit, megnézem az e-mailjeimet, válaszolok. Nekem a legnagyobb kikapcsolódás a Lukácsban elnyúlni. Imádom! Alig várom, hogy jöjjön a jó idő, ha tehetem, mindig kinn vagyok a Margitszigeten.

Sokat olvasok, főleg olyasmit, ami a lélekkel kapcsolatos. A pszichológia nagyon érdekel.

A húgom, ha élne, novemberben lenne huszonhét éves. Kiskorunkban nagyon jó testvérek voltunk. Amikor kikerültem külföldre, Hajni betegesen utánozni akart mindenben.

Olyan is előfordult, hogy hazaérkeztem valahonnan, kimentem anyukámékhöz aludni, valamikor reggel tájt üvöltő zenére ébredtem. Hajni jött, bedrogozva, egy palival. A zenét kikapcsoltam, mondtam, hogy ez takarodjon, a Hajni meg kapott egy-két pofont. Leültettem, és azt mondtam, hogy most mesélj, drágám! Kiderült, hogy elkezdett az éjszakában dolgozni, és elég keményen rákapott a drogokra. Sajnos nem tudtam mindig mellette lenni, ami azért baj, mert én voltam a pótmamája, utálta a szüleinket. Összejött egy fiúval, aki heroinfüggő volt. Hajni a diszkódrogokkal kezdte, végül ő is heroinfüggő lett. Gabi három éve halt meg, Hajni tavaly nyáron. Mindketten túladagolás miatt.

Most tiszta vagyok. A tisztasági korszakomat élem. A kozmetikumaimat is lecseréltem Ilcsi néni kozmetikumaira, mert az naturel. Tizenkettedik éve vegetáriánus vagyok. A nyugtatóról próbálok leállni,

de tegnap azt mondta az orvosom, hogy egy darabig még szednem kell. Egyetlen nagy kívánságom, kéréssem van az Istenhez: szedjék már ki belőlem a maradék vasakat! A balesetet követő műtétek során elég sokat csavaroztak belém.

A szexet most szüneteltetem. Erről igazából már a balesetem előtt döntöttem. Nagyon ritkán voltam azóta férfival. Általában a régi szeretőimet szedem elő. Szórakozni, bulizni imádok, de komoly kapcsolatot nem akarok. Az állandó partik, üzleti vacsorák, a bulik sajnos kötelezőek, és rengeteget kivesznek az emberből. Szeretek külföldre utazni, az ismerőseimmel, a barátaimmal együtt lenni. Olyanok ők nekem, mint az igazi család. Ha velük vagyok, szinte sugárzom. Feltöltődöm, mert velük lehet őszintén beszélni, és ők is őszinték hozzám, figyelnek rám.

MAYA GOLD

Az év felfedezettje lettem tavaly. Nem tudok róla, hogy lenne még valaki, aki már az első évben díjat kapott. Hogy karrierista lettem, azt

jelenti, válogathatok az ajánlatok közül, és én ezt meg is teszem. A jelenetekben a százhusz százalékot hozom ki magamból. Műkörmöm van. Póthajam nincs, szilikon szám, szilikon cicim sincs, zsírleszívásom sem volt... Megelégszem azzal, ami nekem van.

A Blaha Lujza tér környékén, egy bérelt lakásban találkozunk. Az ajtót egy jóképű fiatalember nyitja, néhány perc múlva magunkra hagy bennünket. Maya 22 éves, van egy öccse, nagyon szereti. A szülei hétéves korában elváltak. Utólag nem bánja, hogy így történt, látva szülei sorsát, el tudja képzelni, mi lett volna, ha együtt maradnak. A mama rengeteget dolgozott, hogy eltartsa a családot. Aztán ismét férjhez ment. A mostohaapa őstermelő volt, nagy területen termesztett paprikát, paradicsomot.. Mindent a család csinált. Maya tizenhárom-tizennégy éves korától együtt dolgozott a napszámosokkal. Nehéz munka a palántázás: a kis magok bekerülnek a tápkockába, egy-két hónap, amíg ki lehet ültetni, aztán lehet hónapokig dolgozni a tűző napon vagy éppen az esőben. A munkák a tavaszi szünetben kezdődnek és egész nyáron tartanak, hogy aztán

majd az őszi szünetben, az utolsó stádiumban szedni lehessen a paradicsomot, paprikát. Fizetség nem volt, Maya azt mondja, hogy kaptak viszont enni, inni. A papa is talált magának párt, egy nagyon kedves asszonyt, aki szült két gyereket neki. A lány tizenegy, a fiú ötesztendős. A fiú kész ördög, a lány pedig egy hercegnő.

Maya az általános iskolában a legszegényebb gyereknek számított. Jól tanult, a magatartása mindig ötös volt. Aztán kereskedelmi szakiskolába járt, azt követően érettségizett. Sokat olvasott, mesemondó- és matematika-versenyeken indult, szertornázott, kézilabdázott. Iskola után biztosítási ügynöknek állt, mellette hétvégenként, karácsonykor, húsvétkor piacon árult zöldséget, gyümölcsöt. Dolgozott tejüzemben is, majd minimálbérért egy számítástechnikai cég boltjában volt kereskedő. Ha kellett, túlórázott, bármikor számíthattak rá, akár ünnepnapon is, de minimálbérnél többet soha sem kapott. Úgy érezte, hogy váltani kell.

– Igazából Németországba szerettem volna menni, mint babysitter. Aztán Olaszország lett belőle, de nem babysitternek mentem, hanem

táncoslánynak. Egy hirdetésre jelentkeztem, csak annyit tudtam, hogy olaszországi munkáról van szó. Amikor elmondták, hogy táncolni kellene, azonnal rosszul lettem. Még diszkóba is alig jártam. Ráadásul pont akkor szakítottam egy nagyon nagy szerelmemmel. Mindössze féléves kapcsolat volt, de akkora szerelem dúlt bennem, hogy a Dunát meg tudtam volna vele állítani. Nagyon jóképű, kékszemű, barna hajú fiú volt. Főiskolára járt. A családja jó anyagi körülmények között élt, szerintem ezért is lett vége a kapcsolatnak.

Mindenkinek azt mondtam, hogy babysitterkedni megyek, gyerekekre vigyázok. Ezzel próbálkoztam az anyukámnál is. Épp szendvicseket csináltunk az útra, amikor egyszer csak odafordult hozzám: Te, Maya, te miért mész oda ki?

Őszintén mondd meg! Az édesanyámnak képtelen vagyok hazudni, ha a szempillám nem úgy áll, ahogy szokott, akkor már tudja, hogy valami baj van. A lényeg az, hogy ő volt az egyetlen, aki erről tudott. Azt mondta: nagyon vigyázzak magamra.

Bologna mellé kerültem, egy kis faluba. Az első

hónapom azzal telt, hogy megpróbáltam magam megértetni. Mindig németül tanultam, de azzal az olaszoknál nem lehet boldogulni. Egy lokálban dolgoztam, ahol azzal kezdték, hogy konzumálni lehet, de azon kívül semmit. Ha megpróbálom, már mehetek is haza. Felesleges volt mondani, eszembe se jutott! Mindenesetre eleinte borzasztó nehéz volt.

Választhattam, hogy kis szoknyában, magas sarkú cipőben flangálok az emberek között, vagy hazamegyek harmincezer forintos fizetésért, és lehet, hogy életem végéig nem lesz saját lakásom meg autóm, és még a biciklim is húsz évig ugyanaz marad. Ami a munkát illeti: egy iciri-piciri alapom volt, hiszen sokat sportoltam, jártam klasszikus tánciskolába is, de a legnagyobb segítség a társnőim támogatása volt.

Az első hónapban fogytam vagy tíz kilót, nyilván a rengeteg stressz miatt. Őszintén szólva, magamon kívül voltam attól, hogy ilyesmivel foglalkozom. A kérdést úgy tettem fel: hogy vagyok képes kijönni ide táncolni pusztán azért, mert otthon nem elég jók a körülmények? Eltelt egy kis idő, mire meg tudtam fogalmazni a valódi válaszomat: igen, jól teszem, hogy Olaszországban vagyok, táncolok és nem

otthon gürizek nyolc órát vagy tizenkettőt, harmincezer forintért. Feldolgoztam magamban a helyzetet és arra jutottam, hogy ez így helyénvaló, így kell csinálni! Nem kell fizetéstől fizetésig beosztani a kis kenyérre valót, meg kölcsönkérni, vagy lemondani a gyümölcsről, ami nagyon egészséges, csak éppen pénzem nincs rá.

Magyarországi viszonylatban jól fizettek, ötven eurót kap-. tam egy napra, és természetesen állták a szállásomat meg a kajámat is. A ballagási cipőmmel meg egy kis nyári ruhával mentem ki Olaszországba. Azóta megállás nélkül meg tudom újítani a ruhatáramat.

Este tíztől hajnali háromig táncoltam a lokálban, hogy mennyit, az attól is függött, hogy hány lány dolgozott egy időben. Ez mindig a tulaj anyagi helyzetén múlt – egyszer fent, egyszer lent. Volt, hogy hárman táncoltunk, volt, hogy tízen. A vendégekkel elvoltam. Az olaszok általában aranyosak, kedvesek. Akadtak persze tolakodók is, de azokat kitiltották.

Az első lokálban körülbelül négy hónapot dolgoztam, aztán átkerültem Bolognába, egy sokkal nagyobb és sokkal szebb helyre. Lassan-lassan belejöttem a nyelvbe is. Eleinte persze szótárból

néztem a szavakat, de a vendégek türelmesen elmagyarázták, hogy minek mi a neve.

Azt hiszem, szerettek Olaszországban, szerintem sugárzott belőlem a szerénység, az, hogy egy kis vidéki lány vagyok, aki nem pénzéhes. Igaz, a jó kereset miatt mentem Olaszországba, de nem azt az utat választottam, hogy idősebb emberek tartsanak el, vagy jó pénzért szexuálisan elégítsek ki valakit.

Eleinte ritkábban, aztán gyakrabban jártam haza. Volt, hogy egy egész hetet itthon töltöttem. Rengeteg ajándékot, csokoládét, édességet hoztam haza édesanyáméknak meg a mostohatestvéreimnek.

Drog- és alkoholelleses vagyok, bár Olaszországban az utolsó két hónapban már konzumáltam. Az egy elég egyszerű dolog: a lány rendel valamilyen drága italt, ami helyett valamilyen üdítőt hoznak egy egész pici alkohollal, azt is csak azért, hogy érezze a vendég, ha megszagolja.

Az első két helyemen nagyon rendes főnökeim voltak, a harmadikkal már nem volt ekkora szerencsém. Emiatt jöttem el Olaszországból. Azt a főnökömet, aki miatt hazajöttem, nem sikerült igazán kiismernem. Nagyon ravasz embernek tűnt. Először csak jelezte, hogy ha már nála dolgozom, akkor

tegyek is érte valamit. Aztán próbálkozott durvábban is: pénzt ígért, kéretlenül ajándékokat vett, folyamatosan jöttek az ajándékok és az ajánlatok. Ebből lett elegendő. Ha én egy csinos fiatal lány vagyok, akkor mire vágyom? Nyilván egy fiatal, jóképű srácre. Csakhogy ez az ember egy visszataszító, undok férfi volt. Nem sok választásom maradt: vagy belemegyek abba a játékba, amit ő erőltetett, vagy hazajövök. Azt mondtam, ha kurva akarok lenni, azt itthon is megtehetem. Egyébként: szexuális kapcsolatom odakint nem volt, talán azért is, mert azzal az öt-hat fiúval, akikkel korábban együtt voltam, nem jutottam el az orgazmusig.

Hazajöttem, volt néhány százezer forint a bankszámlámon és egy alakuló kapcsolatom azzal a fiúval, akit még Olaszország előtt ismertem meg. Olvasgattam az újságokat, nem tudtam pontosan, hogy mit szeretnék, csak azt, hogy mit nem: Olaszországba visszamenni. Több hirdetésre is jelentkeztem, de csak egyetlen egy olyan volt, ami megmozgatta a fantáziámat. Fotózásról és filmről szólt, én kis naiv, reklámfilmeket, reklámfotókat sejtettem mögötte.

Az ügynökségnél szembesültem azzal, hogy pornófotókról és pornófilmekről van szó. Egy ideig csak ültem és hallgattam. Azt mondták, hogy nyugodtan kérdezzek, ha valamit nem értek, elmagyarázzák. Eleinte azt sem tudtam, hogy miről beszélnek. A pornóval kapcsolatos fogalmakat úgy használták, mint a sarki zöldséges, ha a salátáról vagy az uborkáról van szó. Fogalmam nem volt arról, hogy mit jelentenek olyan szavak, mint anál és dipi. De az is teljesen új volt nekem, hogy majd kisminkel valaki. Borzasztó erősnek tűnt az, hogy én majd meztelenül együtt legyek egy sráccal. Az ügynökségnél türelmesek voltak hozzám, előbb-utóbb már én is felfogtam, hogy a pornó is egy szakma, amiről lehet beszélni.

A jelentkezéskor azért nem hagytam ott azonnal mindent, mert egy nagyon érdekes, kreatív ember beszélgetett velem olyan témáról, amitől egyébként féltem. Annak az embernek volt valamiféle kisugárzása. Az is számított, hogy ha én félelmet érzek, akkor rögtön be akarom magamnak bizonyítani, hogy attól a dologtól nem is kell igazán félni. Az életemnek nagyon sok olyan mozzanata van, ami valójában önigazolás, kísérlet annak

bebizonyítására, hogy én igen is bátor vagyok. Ez működött akkor is, amikor kimentem Olaszországba úgy, hogy egy árva szót nem beszéltem olaszul, de ezt éltem át akkor is, amikor jumpingoltam. Úgyhogy belekezdtem a pornózásba!

Az volt a csábító az egészben, hogy azt mondták, kötelezettség nélkül csinálhatom: ha fotózni akarok, fotózzam, de kipróbálhatom a filmet is. Megígérték, hogy Magyarországon nem lát senki. Úgy voltam vele, hogy ha tetszik, csinálom, ha nem tetszik, abbahagyom. Eljártam castingokra és persze csinos ruhákat is kellett vennem. Szerencsére volt egy kis alaptőkém ahhoz, hogy elkezdjem, tellett vonatra, metróra, étkezésre, egyébre.

A jelentkezéstől számítva két-három hét telt el az első forgatásig. Furcsálltam, hogy AIDS-tesztet kérnek, nem értettem, miért nem bíznak meg bennem ezek az emberek. Két hiteles, személyes iratot is vinnem kellett. Később kiderült számomra, hogy vannak szigorú szabályok, amiket be kell tartani.

Egy olyan némettel forgattam először, aki már belebukott jó pár filmjébe, de mindig új név alatt próbálkozik. Budán kellett jelentkeznem egy villában.

Igazából csak a sminkes meg a fodrász várt, a többiek már dolgoztak egy jelenetben. Szerencsére zárt ajtók mögött csinálták. El ugyan nem futottam volna, de biztos, hogy megijedek. Ami a szexet illeti, már eljutottam az orgazmusig a barátommal, de igazából semmi különös nem történt. Akkor még nem voltam két fiúval, és az anált is kihagytam.

Az első jelenetem egy lánnyal volt. Szerencsére leszbikus beállítottságú volt, így nekem is könnyebben ment, mert ő segített. Furcsa érzés volt, hogy körülöttem németül meg angolul beszélnek. Olaszul senki sem tudott, és hát a német nyelvtudásom is megkopott már addigra. Szóval a lánnyal kellett szeretkeznem, és bár icipici fogalmam volt arról, hogy mi az a leszbikus, mégis borzasztó zavarban voltam. Meztelenül, idegen emberek előtt! Fogalmam sem volt, hogy hova tegyem a lábam, vagy hogyan kell megpuszítani egy lányt.

Két lány együtt szerintem sokkal érdekesebb, mint két fiú. A legelső jelenet egy kicsit láborientált volt, ez azt jelenti, hogy neccharisnyában egymás lábujját szopogattuk. Elég csiklandós vagyok, nagyon sokszor vissza kellett fognom magam, hogy ne nevessek. Fura érzések kerítettek hatalmukba.

Forgatás után döbbsentem rá, hogy nagyon szeretem, ha egy lány... „csinálja” nekem. Tisztáztam magamban, hogy nem vagyok ugyan leszbikus, de biszexuális hajlamom van, miközben nem is tudtam róla. Világossá vált számomra, hogy egy férfi nem tud annyira gyengéd lenni, mint egy nő. Egy férfinak sokkal durvább a keze, erősebbek a mozdulatai. Egy nő sokkal finomabban tud simítani, egészen más, ha egy nő keze halad végig a bőrön, mintha egy férfié. Tetszett a forgatás, főleg azért, mert szinte mindent négyszer-öttször vettek fel. Tetszett az is, hogy milyen jó csaj csináltak belőlem.

Hazafelé a vonatról felhívtam anyukámat: Szia Anyuci! Ki tudnál jönni egy kicsit a kávézóba? Olyan félórás, egy órás beszélgetésünk volt. Anyukám igazából csak a betegségektől féltett. Alig tudtam valamit az egésztől, de mondtam, hogy persze, gumival meg tesztekkel működik és nem lehet semmi bajom. Édesanyámnak megmagyaráztam a dolgot, de saját magamnak nem tudtam.

Első nap megkerestem harminc-negyvenezer forintot. Az ügynöknek megmondtam, hogy persze, ha lesz még hasonló forgatás, jövök, itt vagyok,

csinálom szívesen, mert tetszik. A barátomnak csak jóval később mondtam el, talán azért is, mert egy ideig magam sem tudtam, mi az, amit csinálok. Eleinte úgy fogtam fel, mint egy laikus: az a lány, aki kamerák előtt szeretkezik egy sráccal, az prostituált. Pedig a prostituált és a pornófilmszínésznő között van különbség. Két-három forgatáson kellett túl lennem, amíg mindezt felfogtam, s meg tudtam magyarázni magamnak és a legközelebbi ismerőseimnek. Végre el tudtam mondani azt, hogy ez tényleg egy szakma, profikkal dolgozunk együtt, gyönyörű a smink, szépen megcsinálják a hajunkat, ha szükséges, nem sajnálják a pénzt kellékre, díszletre, ruhára.

A második forgatás egy sráccal volt. Nem volt nehezebb az elsőnél, még csak keményebb sem volt, csak furcsa, mert nem ismertem a partneremet. Visszagondolva: nagyon szép jelenet volt, még akkor is, ha ritkán vagyok magammal megelégedve. A srác középprofi kategóriába sorolható, és a végtelenségig rendes volt. Tudta, hogy nekem ez az első fiús jelenetem, megmutatta, mit hova tegyek, száz százalékig segített. Tisztára olyan voltam, mint egy dedós gyerek, minden zavart: a kamera, a

lámpa! Nem könnyű apróságokra figyelni, olyasmire például, hogy ne árnyékoljam saját magamat. Amikor visszajátszották a jelenetet, csak azt hallottam: nézd, mennyire gyönyörű, mennyire szép vagy! A rendező mondta ezeket, és nem érdekből, hiszen ott állt mellette a felesége. És tényleg, mutatta a kamera, hogyan „élvez” az arcom. Engem is meglepett, fogalmam sem volt, hogy ilyen szituációban milyen is vagyok. Ezt az első fiús jelenetet egyébként francia rendezővel csináltam, a felesége magyar, ő fordított.

A forgatás előtt nem nagyon szerettem az orális szexet, nem tudom, miért, de nem tartozott a kedvenceim közé. A forgatásokon kedveltem meg, ott tényleg úgy kellett csinálni, mintha szeretném. Tizenkilenc éves lány nyilván nem egykönnyen jön bele, aztán végül ráérez. Ráérez, hogy úgy kell szopni, mint ha egy olyan dolgot tartanánk a kezünkben, ami aranyat ér. Gyengédnek és finomnak kell lennünk, mert gyönyörű szép az a dolog. És tényleg az! Egy srác nem tudja igazán elmagyarázni, hogy hogyan csináld, hogy jobban szorítsd, hogy ne fogazzál, viszont játsszál a kezeddal – erre rá kell jönni. Negyven perc oráliszex-

felvétel nem állhat csak a szopásból. Játsszani kell, isteníteni kell! Ez a lényeg.

Síkosító nélkül lehet, hogy másoknak megy, de nekem nem. Illetve volt egy időszak, amikor ment nekem is, mert volt egy párom – szintén szakmabeli –, vele gond nélkül ment a forgatás. Orgazmusom is volt, mással viszont nem. Egyébként egy film alapján nagyon nehéz eldönteni, hogy a lánynak tényleg van-e orgazmusa. Orgazmusból sokfajta létezik. A magánéletben én a szeretkezést az első csóktól a sperma utolsó cseppjéig egy hatalmas orgazmusnak tartom. Az én orgazmusom a csiklómon az igazi. Háromféleképpen sikerült eddig eléleznem: a srác nyelvével, a saját kezemmel és egy segédeszközzel. Nem igazán vibrátornak hívják, inkább egy izgató szerkezetről van szó, amit megfelelő rezgésszámmal kell a csiklóhoz tartani.

Az első anális szex katasztrofális volt. Előtte való nap volt egy forgatásom ugyanabban a villában, ugyanazzal a stábbal, és nagyon későn, éjfél körül végeztünk. Pesten nem volt lakásom, vonat már nem indult, ezért ott aludtam. Négy-öt hónapja forgattam már pornót, másnap lett volna az első anális szex, ráadásul két jelenetben. Addig szóba se került, és

akkor is csak azért, mert három jelenetet ajánlottak, és ahogy ilyenkor lenni szokott, mindjárt hozzá is tették, hogy ha már hármat kapsz, tényleg, az egyik lehetne anál! Most már ez nincs így. A profik világában ez ugyanis nem kérdés. Na most, nekem senki nem mondta, hogy előtte nem lehet enni, csak aznap este tudtam meg, amikor a vacsorához készültem: Te, holnap mit csinálsz? Anált? Akkor ne egyél! Igen ám, de egész nap forgattunk, iszonyúan éhes voltam. Aztán mondták, hogy venni kell kimosót. Fogalmam se volt, hogy mi az. A jelenet előtt magyarázták el, hogyan működik. Egy lány segített, ő már túl volt rajta, elmondott, megmutatott mindent.

Egy fekete fiúval voltam az első anál jelenetben, de ha normál jelenetről lett volna szó, akkor is vállalom. Magánéletben nem bírnék elviselni magam mellett egy fekete férfit, annak ellenére, hogy nem teszek különbséget ember és ember között, mert az csúnya dolog. De mert a forgatás munka, nem mondtam nemet. Átlagos férfiméretnek megfelelő farka volt, nem is volt durva, de így sem akart bemenni. Végül bement, de erőlködtünk, elég

fájdalmas és kimerítő volt. Azt hiszem, agyilag nem ment még a dolog. A második jelenetnél már simán bement. Hatalmas stressz volt az a forgatás. Az anált azóta se szerettem meg. Nem tartom higiénikus és egészséges dolognak. A popsit arra találták ki, hogy kifelé jöjjön valami, és nem arra, hogy befelé. Félévente, ha vannak olyan örült pillanataim, amikor annyira vad és szeleburdi vagyok az ágyban, hogy azt mondom, most ezt akarom! Ha olyan emberrel vagyok együtt, aki szereti az análszexet, és azt akarja, akkor előveszek a hűtőből egy répát és azt mondom: Csinálhatjuk, amikor csak akarsz, de ezt előtte mindig tedd a seggedbe. Ha kibírod, akkor csináljuk!

Az anált azért sem csinálom a magánéletben, vagy csak nagyon, de nagyon ritkán, mert valahol a nők megalázásáról szól. A szakmán belül igencsak elharapódtak a dolgok. Anál nélkül már tényleg nem létezik szín és egyre jobban a nők megalázásáról szól az egész. Azt hiszem, a filmek a nézők igényei alapján készülnek. A rendező, a producer és a forgatókönyvíró minél újabbat, minél többet akar mutatni, mert már unalmas az, hogy a lányon az összes lyuk, ami csak létezik, be van tömve. Milyen

újat tudnánk még mutatni? Kötözzük fel azt a lányt egy hűtőkamrába! Rocco rengeteg díjat kap, mert tud újat mutatni. Annyira meg tudja alázni a nőket, hogy az már gusztustalan.

Koviról csak jókat tudok mondani, mert jó ember. A negyedik forgatás után találkoztunk. Az ügynököm jóban van vele, ő mutatott be neki. Sokáig nem forgattunk, igazából nem figyelt fel rám. Aztán betett egy filmjébe és onnan kezdődött a közös karrierünk. Már nincs ügynököm, találok magamnak munkát, és hát a gázsimból se veszik le a jó kis százalékot.

Az első külföldi, akivel dolgoztam, egy amerikai rendező volt. Rengeteget jár Magyarországra, innen választ lányokat, szerinte mi vagyunk a legszebbek. Májusban lesz két éve, hogy a Karib-szigeteken forgattam vele. Tízórás repülőút után érkeztem meg, iszonyúan elfáradtam, mégis élveztem a dolgot. Kiszálltunk a repülőből, pálmafákat láttam, süttött a nap ezerrel, megcsapott a hőség, meg a tenger sós illata. Istenem! Ide is eljuthattam? Már ezért megérte! Aztán jöttek a további kellemes élmények: villában laktunk, önálló életünk volt, két hétből körülbelül hat napot dolgoztunk. Jó volt a társaság, három villát bérelt az amerikai rendező bácsi. Az

egyikben csak mi voltunk, magyarok, három fiú és két lány. Ott találkoztam először azzal, hogy a pornósok drogoznak. Én távol tartottam magam a drogtól, anélkül is nagyon jól éreztem magam. Ami a forgatásokat illeti, különösét nem kértek. Volt jelenet szobában, medence mellett, semmi kuriózum.

A dipivel először Thaiföldön találkoztam. Addig én voltam az a pornós lány, aki megcsinálja az anált is, de a dipit nem. Összesen eddig háromszor csináltam, és mondhatom, hogy mindig okkal. Akkor vállaltam, ha megfelelő volt az ajánlat, például ha alapból csak egy jelenetem lenne, de azt mondják, hogy kapok négyet, ha van benne egy lesbi, egy normál, egy anál meg egy dipi. Volt ilyen ajánlat, azt mondtam, rendben van, megcsinálom! Elvállaltam akkor is, amikor másodszor forgattam Dél-Afrikában egy nagyon kedves stábbal. Borzasztó kedves olaszok voltak, és megkérdezték, hogy nem lehetne-e esetleg? Mondtam, hogy jó, rendben van! Egyébként a Private-nek dolgoztunk.

Az első dipinél hál' istennek két profi sráccal voltam, nagyon szerettem velük dolgozni. Nyugtattak, segítettek. Addigra az anált már úgy, ahogy befoгодtam, de a dipi még nagyon felkavart.

Nem egy szívderítő látvány, amikor egy lányban két fütyi van. Ennek ellenére a vártnál kellemesebb volt. Nem volt fájdalommentes, de nem is volt szörnyű. Az a furcsa az egészben, hogy amikor a kuki a punciban van, akkor tudom, hogy hol van, ha a popsiban van, akkor is. Na most, itt mind a kettőben volt, és úgy mozogtak összevissza, hogy igazából nem is tudtam, mi folyik odabent.

Rengeteg helyszínen dolgoztam már. Nemcsak földrajzilag – Ibizán, Madagaszkár mellett egy kis szigeten, Karib-tengeren vagy Horvátországban hanem helikopteren, hajón, vulkán vagy vízesés mellett. Mit mondjak, vannak durva jelenetek, mondjuk a vízesés. Csúszik a szikla, forráság van, esik az eső, körülöttünk bogarak meg leguánok.

Ázsiából Thaiföldet már említettem, de dolgoztam Japánban is. Nagyon érdekes volt. A japánok két dologról híresek: a szexuális kultúrájukról és a nem túl nagy méretükről. Ennek ellenére kellemes csalódás ért itt is. Japán srácokkal forgattunk. Azt ugye már hallotta, hogy egy-egy forgatás nem két-három óra, sminkkel együtt legalább fél nap, de van, hogy nyolc-tíz óra.

Voltam én már tizenkét órás forgatáson is... És milyenek a japánok? Maximum egy óra alatt leforgattak egy jelenetet! Tíz perc alatt úgy kisminkeltek, hogy tényleg gyerekek látszottam. Egy csöpp torzulás nem volt az arcomon. Ha jól emlékszem, tizenkét jelenetem volt, és abból egyetlen egy volt anál. Egyetlen egy! Itthon tizenkét jelenetből egyetlen a normál. Ez a különbség! Ami a stílust illeti, talán annyi az eltérés, hogy ők a nő nyakát és testét nem pusztogatják, hanem szürcsölik.

Nyolcvan százalékban olyan jeleneteket kapok, amiben kislányosra kell venni a figurát. Ettől függetlenül ezek a jelenetek fizikailag és lelkileg is ugyanúgy megterhelők. Egyébként hiába vagyok kislányos, ha egy filmben szado-mazo nőt kell játszani. Nagyon sokszor a nőt is elő tudják belőlem hozni. Az utolsó Kovi-forgatáson fantasztikus nővé varázsoltak, méghozzá a negyvenes évek divatja szerint.

Lelkileg köszönöm szépen, nagyon jól vagyok. Sőt, egyre jobban! Természetesen hallottam olyan lányról, aki a gyógyszeres kezelést követően hagyta abba a szakmát, de én erős vagyok. Nagyon sokat és nagyon sok minden miatt szenvedtem már.

Rengeteg dolgot nem is mondtam el... Ám lelkiileg igazából nem törtem össze soha. Mindig rendbe tudom tenni magam, nem szeretem, ha sajnálnak. Amióta pornófilmeket forgatok, nagyon jól vagyok, szép az életem.

A pornósok általában nem normálisak. Lelkiileg sérült emberek. Én nagyon kemény büntetéseket kaptam kiskoromban. Ha hetente kétszer nem takarítottam ki, vagy hazahoztam egy hármast az iskolából, esetleg nem volt kiürítve a hamutál, vagy bármi iciri-piciri dolog, jött a büntetés, a térdelés. Keresztbe téve az alsó láb és úgy térdelünk rajta. Tíz perc után nemcsak unalmas, de fájdalmas is.

Pesten van egy bérelt lakásom... Ha vacsorázni akarok, nem kell gondolkodnom, hogy melyik étterembe menjek. Ha tönkremegy egy cipő, nem kérdés, hogy elvigyem-e a cipészhez vagy vegyek egy újat. Nem kell azon gondolkodnom, hogy melyik kenyeret vegyem meg, az olcsóbbat-e vagy a drágábbal. Már megkezdődtek a befektetések: olyan weboldalt akarok magamnak, amilyen még nincs. Nem lesz belőle sok pénzem, de mert magamnak csinálom, nagyon szépet akarok.

Az év felfedezettje lettem tavaly. Nem tudok róla,

hogy lenne még valaki, aki már az első évben díjat kapott. Hogy karrierista lettem, azt jelenti, válogathatok az ajánlatok közül, és én ezt meg is teszem. A jelenetekben a százhusz százalékot hozom ki magamból. Műkörmöm van. Póthajam nincs, szilikon szám, szilikon cicim sincs, zsírleszívásom sem volt... Megelégszem azzal, ami nekem van.

Nagyon sokat olvasok. Most például a keleti kultúráról, egy gésás könyvet. Színházba nem nagyon járok, tévét sem nézek nagyon, illetve csak akkor, ha vígjáték van benne vagy mese. Jelenleg egy nagyon kellemes kapcsolatban élek. Sokat beszélünk a munkámról. Aki azt mondja, hogy ezt lehet tolerálni, az hazudik. Vannak viszont kompromisszumok. Boldognak érzem magam, meg vagyok elégedve az életemmel. Nem tudom, hogy mikor, lehet hogy három, lehet hogy öt év múlva, már szeretnék anyuka lenni.

Gyakran megállítanak az utcán. Nagyon sok fellépésem van itthon, diszkókban. Vibrátorshow, utána dedikálás. Mindig várnak, örülnek nekem és szeretnek. Gyakran kapok meghívást interjúkra, különböző rendezvényekre háziasszonynak. Jól

érzem magam mint Maya Gold. A magánéletemben, a baráti körön belül elvárom, hogy ne úgy bánjanak velem, mint egy húszéves cafkával. Én Maya Gold vagyok, karriert csinállok és nagyon sokat tettem már ennek érdekében.

MICHELLE WILD

Fene tudja. Van a földön háború, gazdasági válság, talán még jönnek az aszteroidák is, és tényleg akadnak fanatikusok, akik elborult elmével léteznek, abban a világban, amelyből teljesen kiábrándultak. Na, ők azok, akik kihúzzák a zsebükből a pénzt és azt mondják: én kövér nőt akarok, én állatosat akarok. Rájuk építenek, ezekre a fanatikus barmokra, akiknek van egy olyan problémájuk, amit senki mással nem tudnak megosztani, csak a videoszalagokkal.

24 éves, Sátoraljaújhelyen született. Nyíregyházán járt középiskolába, kollégiumban lakott. Édesapja diplomás elektronikai szakember, édesanyja pénzügyekkel foglalkozik. Egy húga

van, ő kozmetikus.

– Most kapcsoltam ki a televíziót. Csernus doktort néztem, a tegnapi adást ismételték. Magát érdekli a pszichiátria?

– Valamennyire igen. Csernus azért érdekel, mert szenvedélybetegekkel foglalkozik, és ez engem is foglalkoztat... Nagyon sokat olvasok a drogokról, érdekel például az is, hogy

hol a határ a normális és az abnormális magatartás között.

– Voltak már lelki problémái?

– Igen, pánikbetegség. Nem túl súlyos. Remegés, hányinger, hasonlók. A saját testem reakcióitól pörgött be az agyam, teljesen szokványos eset. Megoldást az izommunka jelent: ugyanis amikor mozogsz, dolgozol, megáll a remegés és onnantól nem kell félni attól, hogy úristen, mi fog történni. Jön a szívdobogás, melegem lesz... Egy idő után megtanultam kezelni a helyzetet. Az a lényeg, hogy úgy menjen bele az ember az egész rohamba, hogy tudja: végül simán átmegy rajta, mert utána is van élet. Kérdezhetek én is? Ön szerint a pornográfia a kultúra része?

– Megpróbálok válaszolni de előbb maga

mondja el, hogy miért foglalkoztatja ez a kérdés!

– Az érdekel, hogy normálisnak tekinthető-e az a viselkedés, amit én pornószténészként vállallok.

– *Csak mostanában foglalkozik ezzel, vagy már régóta?*

– Évek óta.

– *Járt pszichiáternél?*

– Egyszer, de elutasítottak. Azt mondták, hogy ők beteg embereket kezelnek, arra nincs idejük, hogy az én problémámmal foglalkozzanak... Nos? Ön szerint a pornográfia a kultúra része?

– *Először persze azt kellene definiálni, hogy mit értünk kultúra alatt. Maga mit gondol?*

– A kultúra számomra harmóniát jelent, elérhető egyensúlyt a jó és a rossz között. És ön szerint?

– *Azt gondolom, hogy nekünk, embereknek vannak anyagi és nem anyagi, azaz szellemi szükségleteink. Az előbbibe szinte minden beletartozik, ami a létfenntartáshoz szükséges, az étel, a tárgyi környezet. Az utóbbiba pedig azok a szükségletek, amelyek más típusú civilizációs termékek, az operától a szappanoperáig.*

– A gasztronómiát hová sorolja?

– *Jó kérdés! Ha arra gondolok, hogy a töltött*

káposzta nemcsak a magamhoz vett pár száz kalóriát jelenti, hanem az ízek harmóniáját is, akkor azt mondanám, hogy is-is. Azt hiszem, hogy egy pohár finom bor ugyanolyan örömforrás lehet, mint egy Márai-könyvből két gyönyörű oldal.

– Egy pohár finom bortól már csak egy lépés a szex, az örömszerzés. Maga szerint Mikszáth vagy Vörösmarty miért érezték úgy, azon kívül, hogy mint minden ember, ők is élik a maguk életét, igényük van az alkotásra is. Számomra ugyanígy kérdés az is, hogy amikor a pornóiparban működöm, ki tudok-e tünni a munkám minőségével, egyes gesztusaimmal, a filmjeimmel.

– *Érdekes, amit mond. Hozzáteszem, hogy olyan nagy művészek, mint Puskin vagy Zichy Mihály roppant sikeresen kacérkodtak a pornográfiával. Szóval maga úgy gondolja, hogy amikor pornózik, akkor egyben alkot is?*

– Én úgy érzem, ez egy olyan lehetőség, amivel meg kell próbálnom élni, sőt a világ nagyon szigorú követelése, hogy a lehetőségeimet ki is használjam. Jó néhány olyan emberrel találkoztam, aki látta a filmjeimet, és azt mondták, ha rám gondolnak, nem

feltétlenül maga az aktus jut eszükbe, hanem az, hogy láttak egy lányt, akivel jó lenne beszélgetni. Szerintem arról a speciális, rám jellemző testbeszédről van szó, ami az iparosodott pornóban egyfajta lázadás. Egy fejlődési irány, én kézzel, arccal, mozdulatokkal próbálom a pornó lényegét kifejezni a filmben. Mások másképp gondolkodnak, vannak olyanok, akik a bevállalósságukkal keltik fel a figyelmet.

– *Ez azt jelenti, hogy mindent megcsinálnak?*

– Igen. Úgy veszik a lépcsőfokokat, mint mások a levegőt. Pedig időnként meg kellene állni, és létrehozni valamit azon a szinten, ahova az illető eljutott. A minőség gyakran a rohanás miattvész el, még akkor is, ha a képességek megvolnának.

– *Elég érdekesen alakul ez a beszélgetés. Be kell vallanom valamit. Maga pár perce bejött az ajtón, most itt ül velem szemben, mint egy olyan huszonvalahány éves lány, akin nincs smink, aki nem szoláriumozott, aki kicsit kialvatlan, és kicsit táskásak a szemei. Törékeny, vékony lány. És bár elég vastag ez a jellegtelen pulóver magán, azt azért látom, hogy a mellei elég nagyok. Mindenesetre, nagyon nem néz ki pornószárnak.*

Rádadásul be kell vallanom azt is, hogy én még egy filmjét sem láttam. Kaptam pedig a kiadótól, de valahogy fárasztó nekem ezeket nézni...

– Nyilván a sablonok miatt. Pedig annál, amit ön pornónak gondol, sokkal több rétegű kinyilatkoztatásról van szó. Azért használom a kinyilatkoztatás szót, mert jobb az alkotás kifejezést kerülni. Rengeteg minden kapcsolódik ehhez az iparághoz. Amikor az újságban olvastam, hogy hány helyen járt és miket látott a könyv készítése kapcsán, még én is meglepődtem. Az előbb elmondta, hogy milyennek lát most engem. Ami önnek feltűnt, az a kontraszt a bulvárlap címlapján szereplő pornósztár, illetve a között a lány között, aki most itt ül. A mai napig ragaszkodom ahhoz, hogy az utcán, ha lehet, ne vegyenek észre. Nem az a feladatom, hogy az utcán hódítsak. Nekem tizennégy-tizenöt évesen már megvoltak ezek a keblek, és el kellett döntenem, hol akarok velük szerepelni: az a célom, hogy ha végigmegyek az utcán, építőmunkások potyogjanak az állványról vagy egy asztaltársaságban kilenc férfi közül nyolcat elbájoljak. Úgy döntöttem, hogy az én terepem nem az utca.

– Na jó, de hát rengeteg tizennégy-tizenöt éves vonzó, csinos lány szaladgál az utcán, hasonlóan szép mellekkel, helyes pofival, aztán mégsem mennek el pornósztárnéknak!

– Sok minden kell ahhoz, hogy valakiből pornósztárné legyen, ráadásul úgy, hogy ne legyen lelkiismeret-furdalása a munkája miatt. Kezdjük azzal, hogy én a magam módján lusta vagyok. Nem szeretek olyan versenyekbe belemenni – márpedig az életben van belőlük éppen elég ahol maximum a második, harmadik vagy a sokadik lehetek. Ezekbe nem szállok be. Lett volna pedig esélyem, például a képzőművészetben.

– Jól rajzol?

– Szobrásznak készültem. Beiratkoztam egy képzőművészeti szakközépiskolába, a második év végén kezdett megváltozni a véleményem bizonyos dolgokról, aztán harmadikban a félév végén úgy döntöttem, hogy szedjük ráncba a dolgokat, és átmentem egy gimnáziumba, ott érettségiztem le. Amikor én lépek egyet, azt önszántamból teszem, sohasem külső nyomásra. Így lettem szextelefonos, aztán sztriptíztáncos. Elkezdtem egy dekoratőr, kirakatrendező iskolát is. Elég hamar rájöttem, hogy

én csak alkalmazott művész lehetek, akkor tudok eredményt elérni, ha megmondják, hogy mit kell csinálni. Nekem nincsenek nap mint nap briliáns ötleteim, világmegváltó terveim. A telefonos munkakört azért vállaltam, mert szinte bárkivel el tudok beszélgetni a szexről. Tényleg jópofa volt, hogy beszélünk róla, tök jól érezzük magunkat, de aztán nem történik semmi olyan, amit másnap el lehetne mesélni a haveroknak.

– *Csak-csak elérkeztünk a szexhez...*

– Mindig követelőző fajta voltam, és igényes. Egy kívülálló ebből annyit látott, hogy hetente dobáltam ki a kis együtt járás pasijaimat. Tizenhat éves voltam, amikor találtam egy olyan embert, akivel sikerült hat és fél évet együtt töltenünk. Három évvel volt idősebb nálam, és jó volt vele. Először is nagyon jó barátok voltunk, de az is sokat számított, hogy hat éven keresztül együtt fejlődünk szexuálisan, együtt szereztünk tapasztalatokat. Nem lett belőle házasság, bár szóba került az is.

– *Gyerek?*

– Egyikünk sem vágyott rá igazán. Mindkettőnk szüleinél a gyerekek tartották össze alapvetően a

házasságot. Az enyéme is a két gyerek megszületése után már elgondolkodtak azon, hogy ők tényleg egymáshoz valók-e. Mindketten féltünk a gyerekvállalástól.

– *Abortusza ugye volt?*

– Annyira látszik? Volt.

– *Picit térjünk vissza a telefonszexhez. Ugye, azt mondta, hogy utána jött a sztriptíz tánc?*

– Hirdetésre jelentkeztem, azt mondták, interneten keresztül kell csevegni, csábítani. Azt gondoltam, hogy hú, ez tök jó meló lesz, aztán egy hónapig bírtam. Három műszakban kellett dolgozni, normális ember nehezen bírja ki, hogy egyik héten éjszakázik, a másik héten délelőtt, az azt követően pedig délután dolgozik, és mindezt átlagfizetésért. Plusz ott vannak még a negatív tapasztalatok. Tudja, milyen az, amikor egy pedofil telefonál? Aztán a stressz, hogy itt csak egyszer lehet hibázni, mert a telefonáló már rakja is le a kagylót, márpedig mi jutalékot kaptunk. Ez így együtt nekem sok volt...

– *És akkor jött a sztriptíz.*

– Alapvetően jókat hallottam: mondták, hogy Budapesten lehet olyan helyeken sztriptíz táncosként létezni és dolgozni, ahol sem az üzletvezetővel, sem

a vendégekkel nem kell olyasmit csinálni, amit az ember az anyukájának nem vallana be.

– *Táncolt előtte?*

– Jártam jazzbalettra, de nem volt hivatásos előképzettségem. A vizsgát leraktam, és rászántam hét hónapot az életemből. Tavasszal kezdtem, őszre bedöglött a dolog. Akkor gondoltam úgy, hogy visszatérek egy régi álmomhoz. Kislánykoromban láttam egy pornófilmet, ami nagyon tetszett. Nemcsak nekem, a fiútársaságnak is. Ültünk a tévé előtt, vége lett a filmnek, és azt mondtuk, hogy húha! Addig csak filléres produkciókat láttunk, és azokat végig is röhögtük. Aztán röhögtünk a felnőtteken is, hogy úristen, ezek pénzt adnak ilyen marhaságokért?! Három pasi meg két nő bemászik valakinek a kertjébe, amikor nincsenek otthon és buliznak a medence mellett. Megjönnek a háziak, ők is beszállnak a csapatba, és akkor mindenki mindenkivel: a nagybácsi az unokahúggal. Nem igazán értettük, hogy ez miért kell a felnőtteknek. Aztán jött az említett film, ami dramaturgiailag is jól felépített munka volt, jól kiválasztott szereplőkkel, pazar helyszínekkel és kosztümökkel, minden teljesen patent volt. Erre a filmre gondoltam, amikor

eldöntöttem, hogy belevágok a pornóba.

– *Mit szólt hozzá a barátja?*

– Sokáig azzal fenyegettem, ha elhagy, akkor pornósztárnő leszek. Ez csak üres fenyegetőzés volt, de elkezdtem komolyan gondolkodni, és egy csomó mindenre rájöttem. Rengeteg ember foglalkozik azzal, amit nem szeret, ráadásul még pénzt sem keres vele rendesen. Én is éreznem rosszul magam? Inkább bevállalok olyasmit, amiben jól érzem magam, és még fizetnek is érte! Végiggondoltam persze mindenféle normális munkát, de azt mondtam, mit kezdjek egy érettségivel?

– *Igen ám, csak hogy egy átlagos ember, mint például én, nagyon nem így gondolkodik. Azt hiszem, belehalnék, ha olyasvalakit kellene megcsókolnom, akit nem kívánok. Az emberek többsége nehezen tudja*

felfogni azt, hogyan képes valaki pornómunkát vállalni.

– Soha nem mondtam, és most sem mondom, hogy átlagemberekről van szó. Nem biztos, hogy mi jobbak vagy rosszabbak volnánk. Inkább úgy fejezném ki, hogy más, elvetemült emberekről van

szó a mi esetünkben. Igen, jól hallotta, valamilyen szinten elvetemült emberekről! Azt hiszem, figyelemre méltó, amit csinálunk. Nem kell minket utánozni, nem kell a nyomunkba eredni. Mindössze el kell fogadni, hogy ez a szakma nem eredendően rossz, persze azt sem állítom, hogy eredendően jó lenne.

– *A pornográfia több ezer éves, nemrég írták az újságok, hogy Pompeiben csak mostanában lehet megnézni a falra rajzolt pornográfjeleneteket. Az ókori Görögországban a homoszexuális pornográfirodalomnak nagy volt a keletje. Manapság száz férfiből kilencvenkilenc biztos a falnak menne már pusztán a gondolattól.*

– Teljesen kívülállóként, nőként azt mondom, hogy szörnyű lehet melegként élni, és még szörnyűbb megöregedni.

– *Végül is miként szánta rá magát arra, hogy – miközben barátja van – a kamera előtt idegen férfiakkal legyen együtt? Egyébként hetek óta gondom van a kifejezésekkel Maguk hogy mondják, mit csinálnak a fiúk a lányokkal a kamera előtt?*

– Kezelésbe veszik. Ami engem illet, az első pillanattól képes voltam a férfiakra eszközként tekinteni. A forgatásokon többször találkoztam egy-egy emberrel, és bár különösebb kapcsolat nem alakult ki köztünk, utána már cinkostársként tekintettem rájuk. Bennem mindig megvolt az igény a fejlődésre. Ha valaki nem volt képes lépést tartani velem, sőt még vissza is húzott, vég nélkül tudtam utálni. Nekem az a fontos, hogy a néző felé forduljak testileg, lelkileg, mindenemmel. A mai napig elvárom, hogy a partnerem ugyanígy gondolkodjon: ne velem foglalkozzon, ne nekem akarjon örömet szerezni. Ha ezzel találkozom, akkor megkérem az illetőt, hogy bocs, velem ne foglalkozz, ne próbálj nekem örömet szerezni, mert az engem csak zavar. Ha én filmet csinálok, számomra két dolog lényeges: az a film legyen maradandó, és ami legalább ennyire fontos, a minőségével ne kompromittáljon minket.

– *Mitől profi egy pornósztár?*

– Például attól, hogy kívülről képes önmagát látni. Ha tesz egy mozdulatot, beáll egy pózba, akkor tudnia kell, minden részlet a helyén van-e, s hogy a néző élvezni fogja-e a látványt.

– *Nem nagyon értem, hogy általában a nézők mit élveznek a pornófilmben. Nagyon-nagyon kevés produkciót láttam, de eléggé sablonosak voltak.*

– *Én inkább a lehetőségekre gondolok. Ha van olyan néző, aki csak nőket akar látni, akkor neki kell filmet csinálni. Lehet, hogy az előjáték csak annyi, hogy a nő bejön, lesétál a lépcsőn, végigsimítja a korlátot, és tök egyedül, a kamerába nézve előadja magát. Semmi különös nem kell, egyszerűen kell egy nő, aki odaadó, vonzó és szerethető. Még ha nem is akarják szeretni, de vágynak rá. Higgye el, vannak nagyon jó művészi filmek. Na jó, lehet, hogy egy kicsit túlzás, hogy a készítőik művészek, de képesek volnának művészfilmeket is csinálni. Szívesen mutatnék magának egy filmet, amiben csak csajok vannak, és amin tényleg el lehet ámulni.*

– *Annyit már megtanítottak nekem, hogy a kereslet egyre jobban eltolódik a bizzarr irányába. Pisi, kaki, animál. Istenem! Mi köze ennek a szexhez?*

– *Hát, ez az! Ki az a fanatikus vadállat, aki ilyesmikért képes pénzt adni? Fene tudja. Van a földön háború, gazdasági válság, talán még jönnek*

az aszteroidák is, és tényleg akadnak fanatikusok, akik elborult elmével léteznek, abban a világban, amelyből teljesen kiábrándultak. Na, ők azok, akik kihúzzák a zsebükből a pénzt, és azt mondják: hogy én kövér nőset akarok, én állatosat akarok. Rájuk építenek, ezekre a fanatikus barmokra, akiknek van egy olyan problémájuk, amit senki mással nem tudnak megosztani, csak a videószalagokkal.

– *Ha nem tudnám, hogy pornófilmekben szerepel, még azt hinném, hogy szemérmes.*

– Bizonyos értelemben az vagyok. Nálam például fel sem merülhetett soha, hogy privátoljak, azaz pénzért menjek el egy férfival. Nem érdekelnek azok a férfiak, sőt utálok is őket, akik nem akarnak hódítani, egyszerűen letesznek egy köteg pénzt az asztalra, és vesznek maguknak egy nőt. Nekem úgy tűnik, hogy a férfiak manapság rosszul vannak összerakva vagy nevelve. Beszéltünk az ókorról. A hetérák egészen mások voltak, mint most a prostituáltak. Az ókorban a kurtizánt is meg kellett hódítani, ajándékokkal, gesztusokkal. Nem az volt, hogy kisanyám, dobd le a gönceidet! A hetéráknak még megadták a férfiak a tiszteletet.

– *Gondolom, a prostitúció és a pornográfia*

között van egy híd, amit finoman úgy fogalmaznék meg, hogy fizikai igénybevétel.

– Múlt héten voltam a fogorvosnál, gyökérkezelésen. Hát, majdnem elröhögtem magam. Másfél órát könyökölt a számban a doki, mondta, hogy igazán sajnálja, de ez a legfájdalmasabb kezelés, ami szájban létezhet. Magamban röhögtem, mert azért a munkám során éltem én át nagyobb fájdalmakat is. Van abban igazság, amit mondott, de megpróbálom elmagyarázni. Van, aki nyomás alatt vállal el fájdalmas dolgokat, és van olyan – például én is -, aki elfogadja a kihívásokat. Mondok egy példát. Nekem iszonyú sikerélmény volt, amikor az egész kezem befért a számba.

– Ezt csak úgy kipróbálta?

– Ühüm. Én egyébként jó adottságokkal rendelkezem, de azokat a nyílásokat, amelyeket a munka során igénybe vesznek, nem árt fejleszteni. Ez egy olyan dolog, amit meg kell tanulni. Akinek sikerül, nemcsak túléli, de át is éli. Arra, aki csak túlélni akar, nem sok jó várhat ebben a szakmában.

– Mik a tervei?

– Vannak már nálam szinopszisok és forgatókönyvek. Várom a megfelelő pillanatot, hogy egy nagyon jó csapattal elkezdhessek forgatni. Rendezni szeretnék. Szerepelni legfeljebb egy-egy jelenetben, de csak akkor, ha tényleg szükséges. Van egy kolléganőm, egy vörös hajú lány, aki nemcsak szép, de vele jó is együtt dolgozni. Nagyon klassz történetet találtunk ki, azt szeretném megvalósítani. Nagyjából arról volna szó, hogy egy fotós lányokat küld el egy modelliskolába, amelyről aztán kiderül, valójában egy kiképző központ. Egy őrült nő gyakorolja a hatalmat a lányok fölött, katonát akar belőlük faragni. A lányok elindultak otthonról, mint cicababák, és egyszer csak azt veszik észre, hogy terepszínű ruhában vannak, mindenütt víz, sár, erőszak.

– *Hogyan vetkőznek le végül? Mégiscsak egy pornófilmről beszélünk...*

– Ez már a legkevesebb. Nekem az a lényeg, hogy az én filmemet érdemes legyen végignézni, mert változnak benne a szereplők, a szituációk. Szerintem az a film unalmas, aminek az eleje olyan, mint a vége. Senki egy centit nem változik. Az én filmemben a túlélés áll majd a középpontban, illetve

annak eszközei: a bátorság, a kitartás, az önérzet. Márpedig az ezekhez kapcsolódó szituációk természetes módon végződhetnek szexszel.

– *Meséljen a barátjáról!*

– 27 éves. Milyen érdekes, a találkozásunk előtt néhány hónappal valaki megkérdezte, hogy számomra milyen az ideális férfi, már ami a testalkatot illeti. Azt mondtam, ha egy shaolin templomban csukott szemmel bárkire rámutatnék, biztosan nem tévednék, a megfelelő embert találtam magamnak. Képzelve, a barátom dzsúdózik, kissrác kora óta versenyez. Most pici gyereket tanít.

– *Hol találkoztak?*

– A Rádió Caféban. A szerkesztő csaj hívta be, és bár nem bártündér, de ért a koktélokhoz, és vannak gondolatai. Nagyon kellemes pár órát töltöttünk együtt a stúdióban, és amikor véget ért az adás, mit mondjak, egy picit zavarba jöttem. Szívem szerint megkértem volna, kísérjen haza vagy vigyen el autóval, de nem akartam, hogy a többiek cikizzenek. Ráadásul megvolt még a fix kapcsolatom. Nem éreztem úgy, hogy csak azért, mert egy férfi foglalkoztat, egyből felrúgom az akkori életemet és kezdek egy újat. Ahogy ott vacilláltam a

kabáttal meg a táskával a kezemben, egyszer csak megszólalt mögöttem, és megkérdezte, hogy hazavihet-e. Körülnéztem, hogy hallotta-e mindenki? Tisztára olyan voltam, mint egy örült fruska. Magára a kapcsolatra azért várni kellett még néhány hónapot. Addig nagyon sokat beszélgettünk, barátkoztunk, tervezgettünk, például a filmezéssel kapcsolatban.

– *Neki mi köze a filmhez?*

– Kommunikáció szakon végzett, éppen önnél. Dolgozott tévénél, érdeklik a filmek. Viszont megmondtam neki, ne vicceljen azzal, hogy közösen csinálunk pornófilmet, mert az nekem nagyon tud fájni. Azt mondta, hogy ő ezt nagyon komolyan gondolja.

– *A barátja látta már az ön filmjeit?*

– Előbb megmutattam neki azokat a filmeket, amelyek nekem tetszenek, és csak utána, amikor már volt összehasonlítási lehetősége, akkor került sor az én filmjeimre. Azt mondhatom, hogy teljesen egészséges, normális ízlésű fiatalember a barátom.

– *Azért a kérdés mégiscsak az, hogy milyen férfi az, aki el tudja fogadni, hogy a felesége vagy barátnője kamera előtt szeretkezik?*

– Az én életemhez a „nem normális” dolgok is hozzátartoznak. Van, aki vesz magának egy motort, hogy időnként végig száguldjon vele az Andrássyn, őt a veszély serkenti. Nekem a pornó kell ahhoz, hogy megszabaduljak a fölös energiáimtól.

– *Számomra ez azért valahol egyfajta gátlástalanságot vagy örültséget jelez, nem is tudom, hogyan fejezzem ki magam...*

– Vannak furcsa dolgaim, késztetéseim, de ettől még nem vagyok antiszociális. Én egy „élhető” ember vagyok. Vannak kitöréseim, de nem szeretem elárulni magam. Vannak rémálmaim, olyanok, hogy szűk folyosókon, csigalépcsőkön kell futnom, előttem is, mögöttem is rengeteg ember. Pici ajtókon, réseken kell átvergődnöm, és csak futok, futok, mert mögöttem is jönnek. Valamiféle teljesítménykényszerről szólnak szerintem ezek az álmok.

– *Három és fél éve dolgozik a pornóiparban. Mit tud ebből fölmutatni?*

– Jó sok élettapasztalatot.

– *Összegyűlt már egy lakásra való?*

– Bérelt lakásban lakunk, a barátom is, én is.

Az enyém a belvárosban van, az övé kijebb, nagyon csöndes helyen, minimálkomforttal. Az a varázslat benne, hogy például ma reggel is madárccsicsergésre ébredtünk meg kutyaugatásra.

– *Azért saját otthonra nyilván vágyik!*

– Az én értékrendem szerint borzasztó gusztustalan nemcsak elkérni, de adni is egy lakásért 15 millió forintot. Ráadásul ennyi nekem biztosan nem jönne össze soha. Valahogy nem is voltam még olyan helyen, olyan lakásban, amire azt mondtam volna, hogy ezért én tűzön-vízen át, mindent megtennék.

VIDEÓZUNK MICHELLEL

– Ennek a nőnek műmelle van?

– Nem, nem valószínű. Azt hiszem, egyiknek sincs. Ezek a lányok annyira ügyesek, hogy teljesen elvarázsolják az embert! Ül törökülésben, és erőlködés nélkül elkezdi szopogatni a saját lábujját. Az ilyen típusú filmeket nagyon tudom ajánlani a magyaroknak, mert úgy, mint maga, gondolom, a többség sem mindig az akcióra kíváncsi.

- Ez most a saját lába?
- Nem. Ez biztosan nem.

Michelle Wild most elhozta azt a filmet, amelyről úgy beszélt, mint az etalonról. Amerikai film, csak lányok szerepelnek benne – mondja – reméli tetszeni fog! Megnéztünk még egy filmet. Kovi megajándékozott a Bujaságok kertje című művel, sőt, már rám is telefonált, hogy megnéztem-e és mit szólok hozzá. A beszélgetést rövidítve, szerkesztve adom közre.

– *Ezt a filmet ki rendezte?*

– Kovi. Egy vásott, régi cimboránk, Steve Holmes főszereplésével. Félig román, félig német származású, én csak Donornak hívom. Akkora farka van, hogy kettő és fél is kitelne belőle.

– *Jópofa ez a film, csak azt nem értem, hogy miért kell egy férfit nőnek öltöztetni?*

– Ez egy adaptáció, a Rocky Horror Picture Show főszereplőjéről mintáztuk a karaktert. Egyébként ebben a jelenetben arctalan lények szerepelnek, csak néhány vonás, testrész, szem, száj van kiemelve egy UV-ra érzékeny festékkel. A sminkes, meg a fodrász szinte mindent összeszedett, ami az UV-ra reagál.

– *Látványos és újszerű...*

– A megrendelő cég először meg sem akarta venni, azt mondták, hogy botrányosan új. Szerintem is újszerű, és annyiban minimalista is, hogy ez az UV-s ötlet csak azokat a testrészeket emeli ki, amiknek dolguk van.

– *Két szőke hölgy, korbáccsal..*

– Ez egy jó kis stúdiójelenet. Itt csak a szereplőket emelték ki, és van némi díszlet is.

– *Aminek minden eleme fémből van. Ott, az a gúlaszerűség, gömbvasból összehegesztve, elég primitív. Két lány csépel a vasat, bent egy nagy seggű, kövér srác szenved.*

– Dehogyan kövér!

– *Akkora segge van annak a fiúnak, mint egy nyomtató lónak.*

– Körülbelül velem egy magas ez a srác.

– *De maga pici.*

– Nem, ő nem kövér, izmos fajta.

– *Majd szétreped rajta az a fekete nadrág! Mindegy, úgy látszik, maga kedveli őt... Na végre, szegényke kijutott a gúla alakú ketrecből, négykézlábra áll, az egyik szőke lány a hátára ül, kicsit sarkantyúzza. Most valami kutyaetetőből*

kekszet eszik... Hát, szerintem ez eléggé suta, hogy finoman fogalmazzak.

– Az az igazság, hogy a szereplőket nem lehet mindig úgy megválogatni, hogy abszolút gyakorlottak legyenek az ilyen játékokban.

– *A lányok kik?*

– Nem kifejezetten a sztár kategóriába sorolhatók, inkább jó modellek.

– *Most meg pórázttettek szegény srác nyakába. Kutyátjátszatnak vele? Nem lehet könnyű négykézláb mászkálni abban a hatalmas bakancsban. Egyébként látja, hogy milyen nagy a feneke?*

– Kell a lököizom! A bakancs meg azért van, hogy minél férfiasabb legyen.

– *Egy költői kérdés: mire kell a fejlett lököizom?*

– Arra, hogy jó sokáig lehessen dolgoztatni.

– *Menjünk tovább! Bocs, de egy kicsit álmos vagyok. Ilyenek ezek a hétfői napok.*

– Nekünk is volt dolgunk rendesen! Tizenöt perces vibrátorshow-t vállaltam hétvégére az egyik diszkóban. Azért kezdtem bele, mert voltak, akik nem úgy csinálták, ahogy kellett volna, és nem lenne

jó, ha ők töltenék ki a piacot.

– *Ők mit nem csináltak jól?*

– Nem volt eléggé minőségi a műsor. Egy igényes vibrátorshow több, mint egy sztriptíz és jobb, mint egy erotikus színpadi produkció.

– *A filmen a fiú nem is csak egy ujját dugja a lányba.*

– Ez a rész egy speciális területe a szakmának. Elég veszélyes a dolog, mármint a közönség szempontjából. Ha csak ezt kérik, akkor a producerek is azt mondják, hogy na, akkor ezentúl csak ez lesz! Ami egyébként a tágulási képességet illeti: ha szerelmes vagyok, a kisebb kategóriába tartozom. A puncsi igénybevétele amúgy a fittség szempontjából nem sokat számít.

– *Ennek a fiúnak harmadakkora van, mint az előzőnek. Tudja, a maga Donorára gondoltam.*

– Ő sem magyar srác. Egyébként az óriási méreteknél többet számít a fittség, a teherbírás és a színészi képesség.

– *Férfiszemmel ennek a fickónak iszonyú ronda farka van.*

– Hát, kinek mi a szép! A nők sokszor nem

értik, hogy ezt a sallangos kis valamit hogyan tudják imádni a férfiak?

– *Ezt most mondja még egyszer, mert nem értem.*

– Sallangos kis valami.

– *Jézus Mária! Az mi?*

– Hát a puncsi!

– *Ez a fickó most odaköppött a puncira. Erre mi szükség volt? Tényleg nem értem...*

– Rendezői utasítás.

– *De mi a nyavalyának?*

– Piaci verseny van... Ez a verseny gerjeszti az olyan dolgokat, amiket a szereplők, de néha még a nézők sem értenek.

– *Nekem teljesen érthetetlen az egész. Fölfogni nem tudom, minek kell köpködni... Most fölbukkant valami vámpír, egy tükörben nézi magát és közben kajál. Ki ez a szőke lány?*

– Sandra Iron. Ezen a néven futott.

– *Már nem dolgozik?*

– Nem. Gyereket pelenkáz. Tavaly augusztusban volt az esküvője.

– *Jóban voltak?*

– Igen, és csodálkoztam is, hogy mennyire

igyekeznek elzárkózni a szakmától. Nem is hívott meg minket az esküvőre.

– *Lehet, hogy le akar számolni a múltjával?*

– Ebben biztos vagyok.

– *Mikor készült ez a film?*

– Azt hiszem 2002-ben, valamikor az ősszel.

– *Engem nem nagyon dobott fel.*

– Film szempontjából elég nagy káosz.

– *Hoppá! Megérkezett egy új lány! Ez maga?*

Milyen magasról kellett ugrani?

– Másfél-két méterről. Az azért nem olyan magas. Mindenesetre a túsarkú cipőt hanyagoltuk.

– *Gép fújja a füstöt.*

– Az szárazjég.

– *Bocsánat! Kegyednek azért szép kis orra van...*

– Sok helyen azzal bosszantottak a stáb tagok, hogy a következő film a Pinocchio lesz.

– *Szép keblei vannak. Eredetiek?*

– Igen. Szerencsére!

– *Na most a legény a maga csizmáját nyalogatja?*

– Igen.

– *De miért kell nyalogatni a csizmát?*

– Hát a fetisisztáknak! Azoknak, akik a színpadias dolgokat szeretik, a csillogó lakkruhákat. Általában a fetisisztáknak több kedvencük is van egyszerre. A film azért hibrid, mert többfajta igényt kell kielégítenie.

– *Jó kis lakkcsizma van magán! Piszok hosszít, hegyes sarokkal, és a szárába egy piros villámot varrtak. Magánál látom, az arcjáték dominál...*

– Nagyon.

– *Húha! Az egyik fiúnak a péniszét egy csizmával piszkálgatják! Ilyenkor minden normális férfi arra gondol, hogy Jézus Mária, tőkön ne rúgják a szerencsétlent!*

– Van, aki éppen a kiszolgáltatottságot élvezi. Mondom, ez is! Látszik rajta.

– *Ki ez a srác?*

– Magyar. Nagyon becsvágyó. Chippendale-esként dolgozott elég sokáig, ezzel járta be a világot, és azt mondta, hogy ő márpedig többet akar! A mai napig nem nyugodott bele, hogy még nem kapott Oscar-díjat. Valahol igaza is van. A férfiaknál viszont ez nehezebben megy.

– *Nem irigylem magát... Nem fárasztó a*

lábát ilyen sokáig föltartani?

– Dehogynem! Még akkor is az, ha sikerül előre felvenni a jelenetet, de ha nem, akkor pláne! Ezeknek a mozdulatoknak az az értelmük, illetve a céljuk, hogy a néző minél inkább ki legyen szolgáltatban látvánnyal.

– *Percek óta a maga lábujját nyalogatja a harisnyán keresztül. Ebben mi az erotikus?*

– Van, aki szereti! Szerintem életszerűen csinálja, civilben is bejöhet neki...

– *Na, már megint itt a Donor, ráadásul magas sarkú cipőben egy lépcsőn lefelé. Így maszk nélkül azt mondanám, hogy nem egy jóképű gyerek, sőt! Igazság szerint rendkívül randa.*

– Én az utóbbi egy évben már kikötöttem, hogy nem szeretnék vele dolgozni. Már nem fiatal, és nincs túl sok eredeti foga sem.

– *Na, végre! Befejeztük ezt a filmet. Most nézzük meg azt, amit maga hozott és mindenképpen látnom kell!*

– Amerika az álmok, a lehetőségek hazája. Szakmabeliként is nehéz elképzelni, milyen kiterjedt

szereplőválogatás kell ahhoz, hogy ilyen ügyes, szép, természetes, egészséges, ambiciózus lányok kerüljenek ezekbe a filmekbe. Szerintem ez az a szint, amit még el lehet érni a szakmában.

– *Valóban szépek ezek a lányok.*

– Ugye! Jól választották ki őket, ebből is látszik, hogy nem minden a hihetetlen sok pénzen múlik. Nem kellene káprázatos helyszínek sem. Látja, itt is elég szerények.

– *Ennek a nőnek műmelle van?*

– Nem, nem valószínű. Azt hiszem, egyiknek sincs. Ezek a lányok annyira ügyesek, hogy teljesen elvarázsolják az embert! Ül törökülésben, és erőlködés nélkül elkezdi szopogatni a saját lábujját. Az ilyen típusú filmeket nagyon tudom ajánlani a magyaroknak, mert úgy, mint maga, gondolom, a többség sem mindig az akcióra kíváncsi.

– *Ez most a saját lába?*

– Nem. Ez biztosan nem.

– *Ha nem, hát nem! Ettől a lábujjszopogatástól nem vagyok elragadtatva. Ebben a filmben fiúk nincsenek?*

– Nincsenek. Igyekeztem olyat hozni, amiben nincsenek.

– *Ez nagyon dicséretes! Ez a lány, most naptejet csurgat magára, ugye?*

– *Tejszínt!*

– *Ja! Értem. Ez most egy erotikus dolog...
Tényleg nagyon szépek a sminkek.*

– *Nemcsak a smink szép, hanem a három lány is. Ideális az alkatuk, egyikük sem kövér.*

– *Magának mennyi a versenysúlya?*

– *48 kiló. A magasságom miatt, meg széles a csípőm.*

– *Így ruhában el nem tudnám képzelni, hogy milyen is valójában.*

– *Az első válogatásnál is az volt a meglepetés, hogy körülbelül ilyen ruhában jelentem meg, smink nélkül. Vagy kétszer elmondtak mindent, hogy mire számíthatok, mik a lehetőségek és mik a kötelezettségek. Éreztetni akarták velem, hogy ugyan vegyem már észre magam, nem kellek én oda! Aztán mondták, jó, ha már itt vagy, a fürdőszobában vedd le a ruháidat és megnézzük, hogy mi van. Elég átütő meglepetés érte őket. Azt mondták, hogy akkor mégis!*

– *Gondolom, elsősorban a kebleivel aratott sikert.*

– Igen, de hajlamos vagyok megdicsérni magam a testtartásom miatt is. Az ugyanis nagyon sokat számít.

– *Gondolom, a diszkóban, a show-ban is jó hasznát veszi a testtartásnak. Őszintén szólva, elég volna maga egyedül is, mi szükség van társként egy vibrátorra?*

– Vibrátorból van egy 10-12 darabos gyűjteményem, jó részét nem munkában használom.

– *Hanem?*

– Jó, ha kéznél van...

– *Ez azt jelenti, hogy maga civilben, ha kedve szottyan, használja?*

– Igen.

– *És ez milyen pillanataiban fordul elő?*

– Ha arra gondol, nem magányomban.

– *De ha ott egy férfi, akkor minek oda még valami?*

– Ez egy játék, aminek egyik része az önmegtartóztatás.

– *Ezt nem értem!*

– Arról van szó, hogy a férfi nem saját magát használja arra, hogy egy nőnek örömet szerezzen. Ez is elég csábító tud lenni bizonyos helyzetekben...

– *Ezt hogy érti?*

– Egy nőnek tud tetszeni, ha a férfi áldozatot hoz érte. Ez az önmegtartóztatás áldozata.

– *Ja! Hogy a férfi nem teszi be... Akkor mire jó az egész? Azt hiszem, ehhez én nem nagyon lennék partner, megmondom magának úgy, ahogy van: tíz percre, félóraig mi a fenét csinállok?*

– Az első tíz percben, félórán belül azt, amit az előbb mondtam, aztán bármi történhet. Először tessék figyelni a másikat, a reakcióit, tessék teljesen kikapcsolni a saját érzéseket, nem önmagára figyelni, hanem a másokra!

– *Ezek szerint én borzasztó önző vagyok, mert erre nagyon nem volnék vevő.*

– Elfogadom.

– *Milyen egyéb elfoglaltsága van?*

– Most éppen olyan ruhákat tervezek, amik tetoválásmintákon alapulnak. Ezen kívül hangos könyvet is csinállok, erotikus kisregényeket olvasok fel CD-re. Ez egy új megközelítése az erotikának, nem pornó, és maguk a szituációk sem olyanok. Elég nagy kihívás, mert artikulációs, hangtechnikai szempontból sokat tanulhatok belőle, és hát arra is

érdemes gondolni, hogy milyen iszonyú költség lenne erotikus kisregényeket Braille-írásban kiadni.

– *Ja! Hogy ez vakoknak készül?*

– Is. Vakoknak is.

– *A vakokat biztosan érdekli.*

– Nemcsak őket. Bátrabbak esetleg vezetés közben is hallgathatják, például a kamionban.

– *Kifejezetten közlekedésbarát gondolat...*

Maga választotta ki a műveket?

– Nem, egy kiadóval dolgozom. Ezeket már megjelentették könyv alakban, abból szemezgetünk.

– *Vessünk még néhány pillantást a kedvenc filmjére! Nagyon jól néz ki ez a nő! Mármint a fekete hajú, kreol. Bár az is igaz, hogy jó nagy darab.*

– A túlságosan vékony nők a jövőképet rombolják. Stabilitást próbálnak sugározni, de az valahogy nem az igazi. Látja, olyan nekem is van!

– *Milyen?*

– Olyan máj folt.

– *Az az?*

– Ühüm.

– *Magának hol van?*

– Ugyanott.

– *A fenekén?*

– Ühüm.

– *Le szokták sminkelni?*

– Ritkán. Nem is nagyon akartam tőle megszabadulni. Hiányozna.

– *Jut eszembe, az előbb úgyfogalmazott, hogy a hétvégén fellépésük volt. Gondolom, a barátjával volt együtt. Elmondaná, hogy mivel foglalkozik ?*

– Szakmája szerint nem vendéglátós, de az a szenvedélye.

– *Maga jól főz?*

–A bonyolultabb ételeket favorizálom, bár a húslevesemre sem mondtak még rosszat. Italban is van egy specialitásom, koktél barackpálinkából.

KOVÁCS ISTVÁN (KOVI)

Csináltam melegfilmet is. Bizarrt is, de hiába mondanák, egy bizonyos határon túl akkor sem mennék. Hála istennek, már tartok ott, hogy nincs is erre szükség, van éppen elég munka!

Bejárat a Bajcsy-Zsilinszky út felől, a belső udvar erősen lepusztult, de elmegy. Feketedő tűzfal, hirdetésekkel teleragasztgatott villamos szekrény, intenzív dohszag. Az udvar közepén régi raktáépület, megkerülve már látszik a LUXx videó szolidfelirata. Az L alakú folyosó elején Michelle Wild életnagyságú posztere fogad, majd a titkárságon át – ahol egy fiú és egy lány dolgozik számítógépen egy rakás DVD-borító között – bejutunk Kovihoz. Első pillantásra jól menő tréner irodája is lehetne, annyi a serleg meg az edzőszer, de a falon lévő képek gyorsan helyre teszik az embert. Sok Michelle Wild, rövid és hosszú hajjal. Jókorá Private-poszter: „Sok szeretettel az Oscar-díjas rendezőnek” . Egy kicsi képen: „Gratulálok, Kovi, Hajrá Magyarok!” Helen Duval angolul küld csókokat, Maya Gold piros láncsal a szájában: „Kovi papa! Köszönet a sok-sok mindenért!”

Nagyméretű íróasztal, fekete bőrfotellal, sarokban könyvszekrény, rajta szobrok, a rendezői munka elismerései: Vénus díj 2002, Tutti-Frutti Magyar Szexkorona díj, legjobb film, legjobb rendező stb. stb. VHS-borítók: Fetish Machine, Eternal extasy...

Mindehol van valami személyes. Fényképek: Kovi rövidnadrágban, feleségét öleli át, csókot nyomva az arcára, a feleség egyedül, fotelban. Fényképezőgépek, havannai szobrocskák, szivarvágók, kubai szivarmárkák bekeretezett címkéi. A sarokban tévé, alatta, mellette videó, DVD lejátszók, jó pár kazettával, legfölül Schobert Norbi: Mínusz 1000 kalória riói hangulatban.

– 1957. január 24-én születtem, Budapesten, a Szabolcs utcai kórházban. Gyerekkoromban Budán laktunk, aztán egy szép nagy polgári lakásba költöztünk a nyolcadik kerületbe, de ne írja meg utca szerint, mert most ott lakunk.

– *Az egy kemény környék, nem?*

– Mindenki azt mondja, hogy hú, ott vannak a romák meg ott van a dzsumbuj! Nem mondom, hogy a legtisztább környék, de máshol se olyan nagy a tisztaság. Nekünk a feleségemmel semmi bajunk a romákkal, sőt tisztelnék... Milyen volt a gyerekkorom? Semmi különös. Tanulás, iskola, lógás, focizás. Semmi különös. Anyu szerint nagyon csintalan és komisz gyerek voltam, állandóan focizni jártam. Először az MTK-ban játszottam, aztán a Spartacus igazolt le. Arra emlékszem, hogy már

abban az időben is erős alkatú voltam, túlsúlyos. Nem túl szorgalmasan jártam az edzésekre. Anyu adminisztrátorként dolgozott, szívbetegség miatt leszázalékolták, most nyugdíjas. Apu pedig villamosmérnök, a Magyar Villamosművek Tröszt egyik osztályvezetője volt. Szegény már meghalt... Polgári család a miénk, magnó, farmer megvolt, persze nem Levis, hanem Trapper. Autó? Először Trabant, majd Wartburg.

Nagy család volt a miénk valamikor és összetartó is. Hétvégeken a nagymamám érdi telkén találkoztunk. Soha életemben nem ettem olyan jó cseresznyét, mint ott. Ekkora szemű! Fölmásztam a fára, és egész nap cseresznyéztem.

Nagyon szerettem zenét hallgatni: Deep Purple, Pink Floyd, Rolling Stones. Érdekes, a Beatlest sosem szerettem. A magyarok közül az LGT-t kedveltem. Volt nekem egy nagy Tesla magnóm, egy barátommal csereberéigettük a számokat. Sosem tudtam, hogy mi van a szalagon. Nem jegyeztem meg az adott együttes nevét, az album címét, én csak a zenét szerettem. Ott a nyolcadik kerületben, az egyik barátom lakásán sokat

buliztunk, eszméletlen nagy bakelitlemezggyűjteménye volt. Az nagyon jó volt! Zene, csajok, tánc, iszogatás...

Az apám azt akarta, hogy én is mérnökember legyek mint ő, csak hogy mire eljutottam a nyolcadikig, egyre inkább elindultam lefelé. Tanulás helyett a lödörgés, a csavargás ment, a gimnáziumban ugyanez folytatódott. Úgy fogtam föl, hogy ha orosz óra, akkor menekülés: irány a mozi a haverokkal vagy a Népliget. Képtelen voltam egy helyben ülni, ez a mai napig sem nagyon változott.

Kétszer írtam nullás felvételit: egyszer a műszaki egyetemen, egyszer meg a Kandó főiskolán. A szüleim nem örültek, főleg apu. Miközben ő az egyetemen tanított, tudomásul kellett vennie, hogy a fia a legegyszerűbb matematikai képletet sem tudja megoldani.

Aztán az apu bedugott az MVM egyik vállalatához, az Országos Villamos Távezeték Vállalathoz. Jó barátja, a műszaki igazgatóhelyettes az első nap lehívta a főosztályvezetőt meg az osztályvezetőt, hogy itt ez a Kovács gyerek, ígéretes tehetség, tessék neki feladatokat adni, de komolyakat! Így bocsátottak útra. Ez 75-ben volt, ha

jól emlékszem, 400 forint kezdő fizetéssel.

A cégnél kezdtem fotózgatni a vállalati ünnepségeket, rendezvényeket. Ajándékba kaptam egy fényképezőgépet, lejártam a fotósakkörbe, aminek volt egy helyes kis laboratóriuma. Nagy dolog volt, hogy elő tudtam hívni a fényképeimet. Az Eötvös utcában volt az Újpesti Dózsa székháza, bementem, hogy szabadúszó fotós vagyok. Mázsím volt, kaptam egy belépőt. A Megyeri úton meg az Üllői úton is fotóztam, az egyik sorozatommal nyertem is egy vállalati fotópályázaton. Amikor a vállalati fotós nem ért rá, engem hívtak. Több pályázatot is nyertem, kezdtem megszeretni a fényképezést.

1979-ben bevonultam katonának. A műszaki tiszt mellett szintén fotósként dolgoztam, közben útlevélező határőr voltam, előbb Letenyén, aztán Ferihegyen. Az összes tisztnek én hívogattam elő a családi fotókat. Nemegyszer szóltak, hogy volt egy kis családi fotózás, de nincs fotópapír, ki kell menni, venni. Sorra kaptam az eltávokat.

Leszerelés után beiratkoztam egy fényképész szakmunkásképző iskolába. Szerencsére gyakorlatnak elfogadták a kétéves katonaság alatt

végzett munkát, le is vizsgáztam. 1981. február 7-én nősültem.

– *Ha már itt tartunk, beszéljünk kicsit a nőkről!*

– Először a katonaságnál láttam pornóújságot, Letenyén olasz vadászok adogatták a határőröknek.

– *Mikor vesztette el a szüzességét?*

– Ebbe nem mennék bele. Nem szeretném feladni a magánéletemet. Sőt!

– *24 évesen nősült. Nagy volt a szerelem?*

– Ez egy érdekes dolog, mert a cégnél egy szobában dolgoztunk. Állandóan cikiztük egymást, egyikünk sem kedvelte igazán a másikat. Aztán egyre többet találkoztunk a KISZ- klubban, pingpongoztunk, beszélgettünk, közeledtünk egymáshoz. A katonaidőm alatt neki is írtam rendszeresen leveleket. Szép lassan kialakult a kapcsolatunk, azóta is együtt vagyunk.

A munkám mellett, levelezőn végeztem a fényképész iskolát. Abban az időben talán már 2200 forintot is kerestem havonta. Nagy szerencsém volt, mert a vállalati keretből kaptunk a feleségemmel egy garzon öröklakást, 29 000 forint beugrót kellett fizetni. Életem legnagyobb szerencséje volt, elindított bennünket. Pénzünk persze nem volt, hétvégén a

szülőknél ebédeltünk. Említettem a nyolcadik kerületi társaságot, a zenehallgatást, a bulikat. Az egyik srác a Forténál dolgozott mint laboráns. Elkezdtünk üzletelgetni. A cégnél mindenki hozzám hozta a filmeket. Igen ám, de színes filmet nem tudtam előhívni, ezért a családi meg a vállalati fotókat elvittem a Forte-laborba, leadtam délelőtt tízig, este ötkor mehettem érte. Ehhez még hozzájött, hogy mint sokan mások, mi is Szipálék műtermében csináltattuk az esküvői képeket. Egyszer megemlítettem, van az a lehetőség, mármint, hogy a haverom előhívja a Forténál a filmeket, valamilyen szinten összebarátkoztam velük.

Egyszer csak felhív egy férfi, hogy a Szipál Maca néni adta meg az én telefonszámomat, fiatal fotósokat keres, nem lenne-e kedvem elmenni hozzá dolgozni. Erre a munkára mondtuk azt, hogy csöpögős. Arról szólt a dolog, hogy bejön az étterembe egy turistacsoport, leülnek, majd odamegy hozzájuk egy matyóhímezéses fiatal lányka, koccint velük, mi meg lefotózzuk. Mire megették a vacsorát, a képeket már előhívtuk és kiosztottuk. Eleinte fekete-fehérben, később színesben csináltuk.

Azért volt ez a meló csöpögős, mert gyakran nem volt időnk megszáritani a képeket, és vizesen nyomtuk a turista kezébe. Az ország legfontosabb helyein dolgoztunk, én például Siófokon, három helyen is. A munka legális volt, és végre pénzt is hozott. Ez 1982-83 környékén történt. Egy kép ötvenbe került, abból húsz-huszonöt forint maradt nekem.

Semmilyen nyelven sem beszéltem. Andi, a titkárnőm meg a feleségem csak úgy hív, hogy ragadós. Állítólag kétszer hallok egy kifejezést angolul, és onnantól már használom. A főnököm akkortájt mindig olyan koccintós lányt adott mellém, aki beszélt valahogy németül, és a laborban is tudott segíteni.

– *Az Országos Villamos Távvezeték Vállalatnál mivel foglalkozott?*

– Semmivel. Intéztem a fotózásokat, a maszekolást, fél nyolckor kezdődött a munkaidő, de reggelente legalább egy órát késtem. Megreggeliztem, kilenc körül elmentem begyűjteni a filmeket. A Klinikáknál volt egy vajassütemény-bolt, ami útba esett. A cégnél fölvettem a rendelést, ki mennyi süteményt akar, mindegyikre rátettem pár

forintot, jó kis kiegyezés volt. A 2200 forintos havi fizetésemhez hozzákerestem napi kétszázat a fotózásból meg a süteményezésből.

– *Nem mondták, hogy Kovács elvtárs, néha azért leülhetne az íróasztalhoz?*

– Egyszer egy kolléganőm odament az asztalomhoz, kiborította a fiókomat, ami tele volt elintézetlen papírokkal. Rám parancsolt, hogy intézzek el mindent! Egy hétig ott ültem és adminisztráltam. Megjegyzem, papíron beruházási előadó voltam, még a felsőfokú szakmai végzettséget is megszereztem..

– *Térjünk vissza fotózáshoz.*

– Egyre inkább beleszerettem és szerettem volna egy újsághoz kerülni. Próbálkoztam az MTI-nél is, de dolgoztam külsősként a Rádióújságnak. Akkor még könnyen be lehetett jutni a rádióba. Kinéztem az újságból a műsorokat, bementem, fotóztam, a képeket meg eladtam. Dolgoztam a Képes Hétnek is, próbálkoztam a Képes Sportnál, aztán kikötöttem a Hétfői Híreknél, abból lett később a Vasárnapi Hírek. Ennél a lapnál húztam le hat évet. Riportozni szerettem. Nem kellett vacakolni a beállítással, a fénnel, azzal, hogyan tartsd a kezed. Gyorsan csitt-

csatt-katt, előhívni és kész.

– *Hogyan élte meg a rendszerváltást?*

– 1990 őszén fallabdázás közben megütöttem a térdemet, levált a porc, meg kellett operálni. Közölték velem, hogy ez egy háromnapos rutindolog, amit a portás vagy a fűtő szokott megcsinálni. Csakhogy én kaptam egy kórházi baktériumfertőzést, utólag azt mondták, örüljek, hogy nem vágták le a lábam. A fertőzés egyáltalán nem reagált az antibiotikumokra, aminek az lett a következménye, hogy a jobb térdemben elpusztult a porc, a baktérium felzabálta. Mindez az ORFI-ban történt. Menetrend szerint, mint a többi porcost, már rögtön a műtét utáni napon rátettek egy térdhajlító gépre. Az egy örület volt! Két-három nap múlva bedurrant a térdem. Fölment a lázam negyven fokra, akkor derült ki ez a baktérium dolog. Megint megoperáltak. Ez éppen a taxisblokádn idején történt, nem volt elég oxigén a kórházban, szinte minden műtétet elhalasztottak. Mivel nem találták a fertőzés ellenszerét, átvittek az Orvosi Rehabilitációs Intézetbe, ahol egy Amerikából hozott új antibiotikumot kaptam, és az három nap alatt megállította a fertőzést. Csakhogy az addigra már

elpusztította a porcot.

Le akarták merevíteni a térdemet. Ez azt jelenti, hogy térdben lecsiszolnak itt is, ott is, és utána a csontokat összenövesztik, húsfokos szögben, mert ez elégséges a sántikáláshoz. Én már úgy voltam, hogy csak csinálják, mert nem bírtam a fájdalmakat. Állati, hihetetlen fájdalom volt! A családom, főleg a feleségem nem törődött bele, kihoztak. A feleségem németországi rokonai kivittek egy magánklinikára. Kinyitották a térdemet, a német orvos azt mondta, hogy tele volt csontszilánkokkal. Úgy fogalmazott, hogy ez egy valódi hentesmunka volt. Az orvos szerint amit én hónapokig éreztem, az megfelelt annak, amit nyílt törésnél érez az ember. Utána volt még egy műtétem, az Országos Baleseti Intézetben. Kifogtam egy nagyon jó orvost és egy nagyon rendes gyógytornászt. Úgy összeraktak, hogy pár hónap múlva a mankóról áttérhettem a két botra, a két botról pedig egyre. Borzasztó időszak volt, egészen pontosan 1990 szeptemberétől 1991 végéig. Megtanultam ezzel a helyzettel együtt élni, olyan tíz fokig jutottam el. A feleségem nélkül nem tudtam volna végigcsinálni.

– *Mikor találkozott össze a pornóval?*

– 1988-89 környékén körülbelül kétszáz filmmel indítottunk tékát. Emlékszem, a VICO-nál 8000 forintért vettük a sárga kazettákat. Még a fotós időszakomból ismerem a Varga Pistát, övé a Fókusz. Amikor én a kórházban feküdtem, ő már legálisan forgalmazott pornófilmeket. Külföldön megvette a filmet, szinkronizálta, magyar borítót készített. Én is vettem belőlük. Egyszer voltam nála az Andrassy úti irodájában, mondta, hogy megismert egy operatőr-rendező srácot, aki szeretne pornót forgatni, összehoz vele.

Akkor én már tudtam, hogy mozgékony fotós ezzel a térddel úgysem lehetek. Gondolkodtam, mi lenne, ha pornót csinálnék én is. Azt azért tudtam, annak nincs értelme, hogy ugyanúgy csináljam, mint az István. Számomra az volt a lényeges, hogy magyar filmet készítek. Akkor itthon még nem készült olyan pornófilm, amit magyar stábbal, magyar szereplőkkel forgattak. Az egyik szlogenünk most is: „Magyar film, magyar szereplőkkel”, kiegészítve azzal a kis gondolattal, hogy ide, Magyarországra. István tudott a terveimről, összehozott a már említett operatőr-rendezővel. Igazi

profí volt, megfelelő végzettséggel.

– *Ki ő?*

– Azt megmondhatom, hogy Laci a keresztnéve. Nem venné szívesen, ha bárki is megtudná. Már elhagyta a szakmát, olyan pályán dolgozik, ahol probléma lenne, ha mindez kiderülne. Na, ő hozta a szakértelmét, én szereztem a pénzt, a forgatókönyvet együtt dolgoztuk ki. Az első két film címe az volt, hogy Franciás pezsgő meg Buja gyertyák. A Franciás pezsgő sztoriját én találtam ki, de aztán ő vitte tovább. Akkor még nem tudtam mozogni, ezért feljárt a lakásomra, így kezdődött a közös munka.

– *A felesége mit szólt?*

Természetesen kikértem a véleményét. Ő tudta, hogy én ezt szeretném csinálni, és azt is, hogy képes vagyok kapcsolatokat kialakítani és fenntartani. Bízom az emberekben, és ami talán a legfontosabb, bízunk egymásban, mi ketten. Ha nem szeretnénk egymást ennyire, nem működne a dolog, hiszen nap mint nap lányok közt vagyok. Gondot okozott persze a pornó társadalmi megítélése, ami akkoriban sokkal rosszabb volt, mint ma. Fontos még, hogy a két filmhez szükséges pénznek

legalább a fele baráti kölcsönökből jött össze. Nagyon rosszul álltunk anyagilag, a betegségem rengeteg pénzt vitt el. Akkor még senki nem gondolta, hogy a LUXx Videóból ez lesz. Ugyan ki látta volna ezt előre?

– *Milyen volt az első forgatás?*

– Elkészült a forgatókönyv, kitűztük a szereplőválogatás és a forgatás dátumát, csak hogy a Baleseti Intézetben éppen akkor volt szabad ágy, be kellett feküdnöm. Két lehetőség közül választhattunk: elhalasztjuk a válogatást, amiből a partnerek azt a következtetést vonják le, hogy na, itt van egy magyar cég, amelyik megbízhatatlan! Vagy pedig megcsinálják nélkülem, és ez is történt. Egy barátom járt helyettem a forgatásokra. Nap mint nap hozta be a kórházba a diákat, mesélte a történeteket. A két film megjelent, és ahhoz képest, hogy a szakmában senki sem tudott rólunk, egész nagy sikere volt.

– *Mi volt a siker titka?*

– Amit már mondtam. Magyar film, magyar szereplőkkel. Mindent ott, a kórházi ágyon kellett kitalálnom: mi legyen a cég neve, a cég szlogenje, a

lógója, a logóhoz társuló zene. Ezeket kellett kitalálnom, persze Lacival együtt.

– *Voltak tapasztalatai?*

– Láttam már pár filmet, elég gyakran jártam külföldön, főleg Bécsben. Ott rendszeresen megfordultam a szexshoppokban, a szexmozikban, peep-showkban. Érdekeit, amit láttam, így mondhatom, hogy volt már némi vizuális tapasztalatom.

– *Hány filmet csinált eddig nagyjából?*

– Nem tudom.

– *Mégis...*

– Nem jó így a kérdés, mert csináltam olyan filmet, amit két hétig forgattunk, ez igazi nagyfilm. De vannak olyanok is, amatőr jellegűek, amelyeneket egy nap alatt meg lehet csinálni.

– *Nos, elkészült a két sikeres film. Hogyan folytatódott?*

– Én persze arra számítottam, hogy megjelenik, hozza a pénzt, jöhet a következő! Messze nem így történt a dolog. Kényszerhelyzetbe kerültünk Lacival, kitaláltuk, hogy az egyhetes forgatás után most egy egynapos következzen, ami persze nagyon olcsó. Ez egy amatőr film volt, összesen három

szereplővel, a címe: Hárman az ágyban. Ez is újnak számított. Mindent Laci intézett, neki volt kapcsolatrendszer, a filmgyárból is ismerte a modell- meg a statisztaszervezőket. Ő hozta a műszakot is. A Hárman az ágyban után leforgattuk az Öt szex című filmet, sőt volt, hogy kettőt csináltunk egy nap alatt. Nem kunszt. Lehet, hogy más azt mondja, hogy ez film, de ez nem film. Ennek is nagy sikere volt, és aztán végre elkezdett jönni a pénz! Akkor még SVHS kamerával forgattunk, így készült például a Mazochista álmok is.

Kezdttem bekerülni a köztudatba, megismertem a pornós embereket, jártam forgatásokra, egyre többen hívtak fel, ajánlottak szereplőket. Összehoztak külföldi stábokkal, találkoztam producerekkel, szereplőkkel. A producerekkel kialakított jó kapcsolatnak aztán az lett az eredménye, hogy elkezdtem kintről vásárolni filmeket, filmjogokat.

Két dolog vezérelt: rájöttem, hogy nem győzöm anyagilag az egymást követő forgatásokat, mert nem térül vissza elég gyorsan a pénz. A másik, hogy teljesen mindegy, én forgatom-e le a filmet vagy egy olasz teszi ezt itt, Magyarországon! Nem az a fontos,

hogy ki áll a kamera mögött, hanem az, hogy ki áll vagy ki fekszik előtte. Így kezdtem visszavásárolni a filmeket. Na, ez aztán elindította a lavinát! Kezdtük kiadni a mesesorozat filmjeit, például a Jancsi és Juliskát, a Hótehenkét, vagy a Piroska és a farkakat. Ezek között vannak vásárolt filmek, de megjegyzem, hogy a Hótehenkét például én csináltam.

– *Mikor állt először a kamera mögé?*

– Éppen a Hótehenkénél. Nehéz helyzetben voltam, mert a Laci egy héttel a forgatás előtt bejelentette, hogy kiszáll. Igazi hidegzuhany! Azért azt elmondanám, hogy én borzasztóan figyeltem, szinte örületbe kergettem az összes kollégámat. Mindig érdekelt, hogy a forgatáson mi, miért történik. Figyeltem a világosítók meg a vágók munkáját, minden vágáson és szinkronnál ott voltam, megállás nélkül kérdezgettem. Így utólag azt mondanám, hogy bizonyos alapismereteim voltak, de tudtam, hogy egy filmet megcsinálni az egy szép feladat! Nem volt mese, bele kellett vágnom! Velem volt egy operatőr srác, a tévétől jött. Végül is egész jó kis filmet készítettünk.

– *Van olyan film, amit ma már nem vállalna?*

– Nincs.

– *Vannak olyan filmjei, amelyekben nem a szövevényes történet a lényeg, van viszont benne pisi, kaki, állat satöbbi?*

Hát, egyszer-egyszer próbálkoztunk, de az a műfaj, amiről beszél, nekem nem tetszik. Csináltam melegfilmet is. Bizarrt is, de hiába mondanák, egy bizonyos határon túl akkor sem mennék. Hála istennek, már tartok ott, hogy nincs is erre szükség, van a filmjeimmel éppen elég munka! Az előkészítéssel, a forgatással, meg az utómunkálatokkal is. Akkor, amikor az ön által említett filmek készültek, minden tekintetben mások voltak a körülmények. Ma már nyilván én is másképp csinálnám, de akkor az volt a jó. Azért nem mondanám azokra a filmekre, hogy rosszak.

–*Jó barátja, Varga István mondta nekem, hogy ő nagyon sokáig a gyerekei miatt nem vállalta fel a nyilvánosságot. Most sem állt könnyen kötélnek, maga viszont sose küldte el az újságírókat.*

– Említettem, hogy a családommal már az első percben megbeszéltem, mibe kezdek bele. A szüleim nem örültek, de elmagyaráztam, hogy én nem a kamera előtt, hanem a kamera mögött

vagyok. Ennek ellenére évekig nem tudtak megbarátkozni a gondolattal. Mondtam, polgári gondolkodású család a miénk. Anyu már elfogadja és büszke is rám, örül a díjaimnak. A feleségem is elfogadta, én pedig kezdettől fogva nem találok a munkámban kivetni valót. Mindig is vállaltam, hogy ezt csinálom. Azt se felejtse el, hogy amikor a '90-es évek elején belevágtam, a pornózás nagy újdonság, szenzáció volt.

– *Nekem még mindig furcsa, hogy valaki külső szemlélője egy fiú meg egy lány aktusának.*

– Vagy éppenséggel két fiú aktusának. Hadd kérdezzek öntől valamit! Sokszor kérdezték már tőlem is, de nem tudok rá magyarázatot. Miért van az, hogy míg az úgynevezett heteroszexuális pornófilmekben rendszeresen vannak lesbikus jelenetek, fiú-fiú jelenet soha sincs?

– *Meglepett a kérdés, mégiscsak ön a szakember! Talán azért ez az elutasítás, mert az egészséges emberi természetben a homoszexuális aktus olyannyira el van fojtva, hogy az emberek többsége már a gondolatát sem képes elviselni.*

– És a két nő közötti aktussal miért nem

ugyanaz a helyzet?

– Talán mert a női test a közfelfogás szerint esztétikusabb, mint a férfi. De ha jobban belegondolok, az emberek többsége egy férfit csak aktív szerepben tud elképzelni, és az emberi nem lealacsonyításának tartja, ha egy férfi az aktus közben alávetett helyzetbe kerül egy másik férfival szemben, ez megalázása a férfi nemnek.

– Én nem vagyok meleg beállítottságú, de még bi sem. Abszolút hetero vagyok. Két férfi aktusa nekem sem tetszik, egyetértek önnel, nekem sem szép látvány. Két nő csókolózik vagy játszik egymás mellével, az szép! De két férfi...

– Gyorsan felfutott a karrierje.

– Nagyon felpörögtek az események. Könnyebbséget jelentett egy idő után, hogy nem kell állandóan új filmeket gyártani. „Csak” annyi volt a dolgom, hogy felkutassam az új filmeket. Jártam a külföldi kiállításokat, fesztiválokat, újabb és újabb beszerzési forrásokat fedeztem fel. Elég egyszerű volt kiszámolni, hogy egy hónapban elég négy új film, az egy évben negyvennyolc. A többi már csak pénz kérdése volt. Továbbra is tartottam magam ahhoz, hogy magyar filmet csináljak, magyar szereplőkkel.

Ezt a szlogenemet egyébként már sokan le is koppintották. Van olyan kiadó, amelyik ezt írja: „Magyar újság, magyar lányokkal”.

– *Ki volt az első magyar sztár, aki magánál futott be?*

– Monique Covet. Hozzáteszem, hogy amikor ő Magyarországon ismert lett, akkor már borzasztó nagy sztár volt a világ többi részén, elsősorban Németországban, Amerikában. Egyébként nem nálam kezdett. Tizennyolc éves volt, amikor az akkori Intimcenter tulajdonosa felfedezte. Vékony, lányos alkatú, hamvas, üde szépség volt. Hosszú évekig dolgozott külföldön, bejárta a világot. Ő tényleg világhírű. Elég furcsa, hogy hosszú évekig hiába próbáltam külföldről megvenni a filmjeit, volt, hogy nem is válaszoltak a faxra, vagy ha igen, olyan irreális árat kértek, amit nem lehet megfizetni. Így fordulhatott elő az, hogy kint már sztár volt, itthon viszont senki sem ismerte. Nagyon örültem, amikor végre vele dolgozhattam, együtt csináltuk a Gyönyör poklai című munkát, amivel Oscar-díjat nyertem.

– *Mi a sztárcsinálás titka?*

– Akár vissza is kérdezhetnék! Hogy történik ez a hagyományos filmekben? Miért Harrison Ford

39

kapta az Indiana Jones szerepét? Mert van benne valami! Van kisugárzása. Nálunk ugyanez a helyzet. Idejön hozzám egy lány, leültetem. Azt mondja, csinálj belőlem olyan sztárt, mint a Michelle Wild! Rengeteg szép testű, jó alakú, szép arcú lány fordult itt meg, de a legtöbb esetben nem fogott meg bennük semmi. A testi adottság nem minden, kell hozzá még egy kicsi plusz: egy kedves mosoly, egy izgató tekintet, vagy akár csak egy megfelelő kézmozdulat. Külön-külön egyik sem elég a pornóban, mindig az egész számít. Az a fontos, hogy az operatőr meg tudja mutatni, hogy ez a lány egy erotikus lény, szexuális töltettel, kisugárzással. Ha csak jól néz ki, de fadarab, sosem lesz belőle sztár.

– *Említette Michelle Wildot.*

– Ő nálam kezdett. Igaz, előtte már forgatott két filmet. Az ügynöke hozta el hozzám, éppen dolgoztunk, én a monitort figyeltem. Az ügynök azt mondta, hogy Kovi, itt van egy lány, aki szeretne pornózni és sztár lenni, méghozzá idehaza, Magyarországon. Mondtam, hogy forgatunk, térjünk vissza a dologra később! Aztán mégis úgy döntöttem, jól van, mutassa meg magát. Szende,

kedves, aranyos, üde szépség volt. Egy kicsit szégyenlősen vetkőzött. Mondtam, hogy oké, rendben van, öltözz is föl, majd visszatérünk a dologra. Aztán hónapokig beszélgettünk, mert neki is voltak elképzelései, elvárásai. Egyeztetnünk kellett, mert tudtuk, hogy tartósan fogunk együtt dolgozni. Tisztáztuk, hogy úgy nem tudok sztárt csinálni belőle, ha nem partner, és ő sem lehet sztár, ha én nem segítek. Tetszett, hogy célközönségnek a magyart tartotta és az is, hogy előre kikötötte: bizonyos határokon nem megy túl, nagyon extra dolgokat nem vállal. Mondtam, hogy az jó, mert ezeket a dolgokat én sem akarom csinálni. Így kezdődött az együttműködésünk, az eredménye húsz-harminc film lett az ő főszereplésével. Persze rácsapott a média, de ez nem is véletlen, mert jól kommunikál és intelligens.

– *Aztán jöttek sorra a többiek...*

– Volt egy olyan időszak, amikor nagyon jó dolgom volt. Lehet, hogy nem időrendi sorrendbe mondom, de dolgoztam Sandra Ironnal, Maya Golddal. Niki Bellucival is, aki ahogy jött, úgy el is tűnt. És forgattam még olyan sztárokkal, akik csak külföldön ismertek, itthon nem. Ilyen például Julia

Taylor, aki nem hajlandó Magyarországon szerepelni a médiában. Julia még akkor sem ad interjút, ha előre tisztázzák, hogy nincs név, nincs fotó, csak beszéljen magáról. Vannak, akik egyszerűen nem állnak szóba a médiával. Julia például hivatalos volt az Erotica kiállításra, de azt mondta, hogy semmi pénzért nem jön el, nem akarja, hogy felismerjék az utcán, megállítsák, ő nyugodt életet szeretne.

– *Nekem mégis nyilatkozik.*

– Csodálkozom.

– *Azt hallottam, hogy Michelle Wild már nem kell a Private-nek.*

– A Private-nál most az a cél, hogy újabb és újabb szereplőket hozzanak elő.

– *Ön most dolgozik a Private-nek?*

– A mai napig, csak kevesebbet. Rendezőkben is újakat keresnek.

– *A férfi szereplők miért nem lesznek akkora sztárok, mint a lányok?*

– Tudatosan visszahúzódnak. Nem szívesen vállalják önmagukat, sőt azt mondják, hogy ebben a műfajban nem a férfiak érdekesek, hanem a nők. Ez egyébként tíz évvel ezelőtt lehetett igaz, akkor a nézők harminc százaléka volt nő, és hetven férfi. A

nemek aránya mostanra kezd kiegyenlítődni.

– *Ha nem titok, mennyi egy igényesebb film költségvetése?*

– Egyrészt titok, másrészt meg sok. Hogy miért titok? A konkurencia miatt, másrészt én más jellegű kapcsolatokat építék ki a lányokkal és a fiúkkal, mint a többiek. Csoki például az a fiúasztár, aki vállalja önmagát. Hazajöttem a nyaralásból, hallottam, hogy megoperálták. Legalább ötször felhívtam már. Normális srác, jól dolgozik, értelmes, nyilván törődöm vele. A lányokkal ugyanígy vagyok, Maya például Kovi papának hív. Ezeket a lányokat hiába hívja fel egy konkurens producer, hiába ajánl annyit, mint én, nem hagynak itt.

– *Mit nem szeret a lányokban?*

– Utálom a tetoválást meg a piercinget.

– *Mi lenne, ha megnéznénk egy díjnyertes filmet?*

– Ez a kedvencem. Egy magánház uszodájában vettük fel. A csempét ezüsthóliával, U alakban lefedtük, azok ott bakelit hanglemezek. Rengetegen dicsérték a víz alatti felvételeket, például amiket most látunk. Mondtam is a kollégának, hogy köszi, ne mondd tovább, mert

ezeket éppen nem víz alatt vettük föl. Sellők tánca a víz alatt – szépek. Egyébként mindenki azt hiszi, hogy szinkronúszókkal dolgoztam, pedig nem. Van egy ismerősöm, ő tényleg szinkronúszó volt. Amikor elkezdtünk a kollégáimmal gondolkodni a filmen, féltem, hogy görcsösek lesznek a lányok, bénáznak, nem tartják nyitva a szemüket, ha nem tudnak jól úszni, nem bírják sokáig levegővel. Szinkronúszó lányok szóba sem jöhettek, náluk ugyanis szerződés tiltja, hogy meztelenül szerepeljenek. Pedig gyönyörűek, jó alakúak, szép testűek. Aztán mégiscsak összejött a film, kiválasztottuk és betanítottuk a lányokat. Tetszik az eredmény?

– *Meg mertem volna esküdni, hogy profi szinkronúszók! Nem semmi ötlet, hogy a sellők a medence alján, fürdőkádban ülnek! Szép ez a két lány. Az egyik ismerős...*

– A bal oldali civilben angoltanár, a másik Cony Ferrara. Biztosan vele is csinált már interjút. Ő úgy került a filmbe, hogy hallott róla, felhívott és megkérdezte, hogy miért nem kerestem. Miért? Te tudsz úszni? – kérdeztem. Ő meg azt kérdezte: Viccelsz? Évekig úsztam versenyszerűen. Így került

a filmbe.

– *Köszönöm a bemutatót! Mi a jövő?*

– Azt gondolom, hogy erre a műfajra mindig szükség lesz, éppen úgy, mint a szép lányokra az utcán, a piára, a kajára vagy a cigire. Az már más kérdés, hogy milyen irányba megy el a műfaj. Egyre több az igénytelen, amatőr, úgynevezett gonzó produkció a piacon. Ráadásul elég nagy szeletet vesznek el a tortából. Ez nemcsak nekem nem jó, a közönségnek sem az. Előnyük viszont, hogy olcsók. Azt a filmet, amit az előbb mutattam, nem lehet két-három euróért árulni, mert sokba került. Egy olyan filmet, amit egy-két nap alatt forgatnak le, azt már igen. Kevés idő, kevés pénz. Ők forgatás közben nem állnak meg egy pattanás miatt, nem állnak meg, ha szól az operatőr, hogy kevés a fény, ők nem fognak a raktárból kihozni még egy lámpát, mert nincs rá pénz. Számomra ez a műfaj mese felnőtteknek, szép nőekkel, szép pasikkal. Ha én látom a csaj fenekén a pattanást vagy csúnya a foga, számomra kiábrándító. Ha nem szép a fény, nekem nem tetszik. Abban bízom, hogy a nézők jelentős része ráérez erre ugyanúgy, mint arra, hogy a hamburgernél jobb egy finom steak. Remélem,

hogy a nézők előbb-utóbb visszapártolnak az igényesebb filmekhez.

– *Mennyire motiválja a pénz?*

– Csak annyira, mint mást. Nem akarok közhelyeket mondani, de legyen az ember egészséges, legyen családja és az is legyen egészséges! Nem élek különösebb luxusban, de nem probléma időnként elmenni egy étterembe vacsorázni a feleségemmel. Ez olyan nagy dolog?

VARGA ISTVÁN ÉS FELESÉGE, MARCSI

(a Fókusz Videó Kft. tulajdonosai)

Igazából nem néztem meg ezeket a filmeket. Lehet, hogy nem itt tartanék, ha nézném is Őket. Nyilván úgy lehetne ezt a boltot rendesen csinálni, hiszen mindig az megy jól, amire odafigyel az ember. Most a DVD-forgalmazásra álltam rá jobban. Ma körülbelül 500 saját gyártású filmünk van. Mi jelent gyártani? Megveszem a filmjogot – hét évre vagy korlátlan időre azzal megkapom az eredeti mustervanyagot, amit sokszorosítok, szinkronizálok,

legyártatom a tokot, a borítót. Ha ez megvan, ügynökökkel terjesztem országszerte.

Varga István:

– Fényképész vagyok, annak idején gyerekfényképezésből éltem, a mostani feleségemet is akkor ismertem meg. Ezután a csárdafotózás következett. Két barátom, akik Balatonföldváron a Fesztivál Hotelban vízibiciklikölcsönzőt üzemeltettek, szólt, hogy mi lenne, ha lemennénk hozzájuk nyáron fotózni. Kezdetben még zenekarral dolgoztunk, a cigányprímás odaállt a vendég mögé (kapott tíz százalékot), én lefotóztam, aztán tűz át a város másik végébe, ahol Marcsi lelaborálta, és hajszárítóval megszáritottuk a képet. Mire a vendég végzett, ott volt előtte a kész fotó, tíz márka volt darabja. Az ősz igen jól ment a szüret miatt, el lehetett adni akár több százat is egy hónapban. Nem volt rossz pénz, ráadásul valutához jutott az ember. Kovival is így ismerkedtünk meg, ő Pesten csinálta ugyanezt, fekete-fehérben. Összeálltunk, mi a Megyeriben fotóztunk, ő a Verbunkosban. Kis dobozkákban számoltunk el egymással, küldtük a schillinget, márkát, drachmát, attól függően, hogy milyen vendégek voltak. Csak

hát a Verbunkos jobban ment, és Kovi úgy döntött, hogy egyedül akarja folytatni. '89-ben eladtam egy telket, annak az árából nyitottam az első videotékát, 80 filmmel. Abban az időben még csak az Intervideo és a VICO létezett, tőlük is vettem 10 darabot, mondhatni aranyáron. Az Intervideo nem adott másnak filmeket, csak saját hálózatban terjesztette, én voltam az első, aki vehetett tőlük. Nyitottunk egy másik tékát is a Flórián téren, amit késleltetett elszámolásra szintén velük töltettünk fel, az nagyon jól ment. Egy német barátom kitalálta, hogy otthonról hoz be filmeket, és majd azokat is kölcsönözzük. Igen ám, csakhogy ez teljesen illegális lett volna a jogok miatt. Végül erotikus filmek forgalmazási jogát vásárolta, és azokkal szállt be. Kezdetben behozott tízet, azokat az Inter feliratozta, de alig vitték. Ezután jöttek a pornófilmek, az elsők Teresa Orlowskytól.

Látszott, hogy erre van kereslet. Később már mi intéztük a feliratozást is, kezdetben bérbe adtuk ezt a munkát, majd saját technikát vásároltunk. Akkor még nem volt nagy forgalom, egy kazettából eladtunk mondjuk ötven darabot. Nagy nyereséget nem hozott, mert drágák voltak a jogok, alig tudtuk kifizetni. 8 ezer márkát fizettünk egy filmért, amíg egy

kazettát 6000 forint körül lehetett eladni.

Kövi balesete után, amikor szóba került, mit is csináljon, azt javasoltam, nyisson szexshopot. Ő inkább a filmezésben gondolkodott, így összehoztam egy operatőr-rendező barátommal, aki már külföldi megrendelésre forgatott pornót, itt, Magyarországon.

Később kiszálltam a Flórián téri videotékából, otthagytam a részem, de elhoztam a filmforgalmazási jogokat. A milánói játékfilmes vásáron magyar-cseh joggal vetettem amerikai pornófilmeket, darabját 1500 dollárért. Ebben az időben találkoztam az Amerikában élő Szabó Gáborral is, aki úgy talált meg, hogy egy videotékában kiírta a filmforgalmazókat, majd felhívogatta őket. Mai napig jó a kapcsolatunk. Akkor nyolc filmet vettem tőle.

Igazából nem néztem meg ezeket a filmeket. Lehet, hogy nem itt tartanék, ha nézném is őket. Nyilván úgy lehetne ezt a boltot rendesen csinálni, hiszen mindig az megy jól, amire odafigyel az ember. Most a DVD-forgalmazásra álltam rá jobban. Ma körülbelül 500 saját gyártású filmünk van. Mi jelent a gyártani? Megveszem a filmjogot – hét évre

vagy korlátlan időre azzal megkapom az eredeti mustervanyagot, amit sokszorosítok, szinkronizálok, legyártatom a tokot, a borítót. Ha ez megvan, ügynökökkel terjesztem országszerte.

Van internetes honlapunk is, ahol minden kapható a vibrátortól a síkosítón át a korbácsig. Kiskerként működünk, mára már annyi termékkel, hogy nem is tudom számon tartani. Filmeket is forgalmazunk, azt én döntöm el, hogy kitől. Egy részük letölthető, de olyan nagy a kalózkodás az interneten, hogy ez a rész nem nagyon megy. Ennek kapcsán dolgozunk egy olyan új fejlesztés bevezetésén, aminek az a lényege, hogy le lehet tölteni filmeket, sőt terjeszteni is lehet, még hozzá ingyen, de amikor meg akarja nézni valaki, kódot kell kérnie az interneten, másként nem tudja lejátszani.

A videóüzletág akkor futott fel igazán, amikor megjelentek a bevásárlóközpontok, az Auchan, a Cora, a Metro és persze az üzletekben már ott voltak az olcsó lejátszók. Az Intercom ekkor hozta be a Walt Disneyt.

A Private-től vásárolunk filmet, de mire

szinkronizáljuk cs kiadjuk, már majdnem ott van a műholdas csatornán. A videó kiadásától számított nyolc-tizenkét hónap múlva az angol központi adó, a Private Gold már sugározza a filmet, illetve továbbítja a UPC-nek, ezért van a csúszás.

Bonyolult kérdés, hogy hol lehet a pornókazettákat vásárolni. A bevásárlóközpontokban nem rakják ki, a benzinkutaknál viszont mostanában már hozzá lehet jutni. A szex-shopok speciális igényt elégítenek ki, ezért általában külföldről hozzák be a kazettákat.

Érdekesek a számok. Európában havonta úgy kétszáz új filmből válogathat az ember, ennyit nyilván nem lehet behozni az országba. Pár évvel ezelőtti amerikai adatot ismerek, 2002-ben ötezer-nyolcszáz filmet dobtak piacra. Ez soknak tűnik, de figyelembe kell venni, hányan laknak az Egyesült Államokban, s örülnek, ha egy-egy filmből háromezret el tudnak adni. Magyarországon normál pornófilmből ha ezer fölött adnak el, az már jó. Homofilmből legfeljebb ha száz darabot.

Nálunk anyagilag nem éri meg gyártani, Kovinak is csak azért, mert bejátszotta magát a Private-hoz. A vásárokon vannak partnerei, elad, cserél, pénzt

csinál. A pornóiparnak szerintem része a média is. Gondolja meg, hogy korábban mennyire tiltották a törvények a meztelenkedést, most viszont az újságok, a tévécsatornák tele vannak cicikkel, nyilván ebből tudnak megélni. A piacon egyre inkább számolni kell az internettel, az érdeklődőnek sokkal egyszerűbb, a hálón ugyanis egyedül van, nem kell bemenni egy kölcsönzőbe. Ha valaki kitorász az interneten, előbb-utóbb pornóba botlik.

Marcsi:

Úgy nagyjából el tudom mondani, hogy működik Magyarországon a kölcsönzős piac. Egy rendes, jól menő videotékába beiratkozhatnak akár négyezren is. Közülük legfeljebb négy-ötszáz az aktív, belőlük él a videotékás. Ráadásul olyan, aki naponta kölcsönöz, a négyezerből legfeljebb száz-százötven, ha van. A maradék két-háromszáz havonta maximum kétszer megy tékába. Az utóbbi években a bevételünk körülbelül húsz százaléka származott pornófilmkölcsönzésből. Ez nagyon nagy arány ahhoz képest, hogy hány film jelenik meg egy hónapban. Egy videotéka átlagban a hetente megjelenő tíz új filmből megvesz vagy hatot, a sikerfilmeket persze több példányban is. A pornó

átlaga körülbelül úgy néz ki, hogy ha megveszünk nyolc filmet, abból kettő a pornó. Általában hetente jön ki új film, felváltva a LUXx és a Fókusz, A pornókölcsönzés egyébként nálunk a korábbi húsz százalékról lement tízre, sőt talán már az alatt van. Egyébként senki nem tudja megmondani, hogy Magyarországon hány videotéka van. Borzasztó nehéz kiszámolni, hiszen van háromezer tagú, de vannak a garázstékák is, húsz taggal.

Ami a közönséget illeti, eleinte csak a férfiak mertek pornót kölcsönözni, ma már a nők is. Az Erotika vásáron ugyanúgy ott vannak a párok, mint a szinglik vagy a barátok, barátnők együtt. Egy videotékában teljesen normális, hogy bejön egy családapa és visz egy mesét a gyerekeknek, akciófilmet vagy vígjátékot a családnak, aztán amikor a gyerek alszik, megnézik a pornót. Nem tudok arról, hogy jogszabály tiltaná pornófilm kiadását fiataloknak, mindenesetre mi betartjuk ezt a korhatárt, nehogy berúgja az ajtót egy anyuka, hogy mit adtunk a gyerekének! A tizennyolc éves határt szerintem mindenki betartja a szakmában. Különben is, a videotéka eleve családi hangulatú, nagypapa, gyerek egyformán ismeri az eladót, nincs

szükség konfliktusra. Van persze, hogy a srác próbálkozik, hogy viszi a pornót a papájának, a válasz ilyenkor az, hogy akkor küldd le a papát, és majd neki odaadjuk!

A mi videotékáinkban nincs helye durvaságnak, szélsőségnek. Ugyanakkor nyilvánvalóan a nagyfilmekben is vannak mindenféle jelenetek, dipi, anál, meg mit tudom én mi. Mi nem ezzel adjuk el a filmeket. Szerintem ha szép a borító és van sztori, akkor elviszik. A Metróban vagy a benzinkútnál is a borítót nézik, aki mást akar, az szépen elmegy egy szexshopba. Előfordul természetesen, hogy jön egy ügynök, és azt mondja, hogy szerezzek állatos vagy valamilyen bizarr filmet. Ez évente egyszer fordul elő, azt mondom, jó. Elvisz mondjuk húsz kazettát, mert ennyi olyan vevője van, aki erre gerjed. Ezeket általában csomagküldőn keresztül juttatják el a vásárlóhoz.

A magánéletünkről? Ez a második házasságom, Istvánnak a harmadik. Nekem egy gyerekem van, neki három, közös gyerekünk nincs. Istvánnak van egy papagája és van egy máltai selyemkutyánk, a család kedvence. Nagyon el van kényeztetve.

Varga István:

Baráti társaságban a pornó nem téma. Én hétfőn, szerdán és pénteken fallabdázom egy társasággal, velük néha házibulizunk, szezononként síelünk vagy nyáron nyaralunk. Ennyi.

Marcsi:

Na jó, az ismerőseinket meg szoktuk hívni a szexhajóra. Van, aki eljön, körülnéz, de tényleg nem ez a téma. István nyilvánosan sokáig nem vállalta, hogy mivel foglalkozunk, mert aggódott a gyerekek miatt. Azért mégis csak ciki bemenni az iskolába szülői értekezletre úgy, hogy mindenki tudja, hogy a papa pornóval foglalkozik.

A férjem mondta, hogy nem nézi meg azokat a filmeket, amiket forgalmazunk. Hát, őszintén szólva, én sem. Elalszom rajtuk. Percekig ugyanaz történik, a különbség maximum az, hogy előről vagy hátulról. Nekem ez unalmas. Magánvéleményem – és ez az internetre is vonatkozik -, hogy szerintem a szép lányokat nézi meg szívesen az ember.

Kiadtunk egy újságot, annak most jelent meg a Pandora- különszáma. Teljesen véletlenül jött be az üzlet, egy külföldi internetes cégtől vettük meg a képeket.

Szerintem sztárok – és ez vonatkozik a pornóra is – csak Amerikában vannak. Ott a sztárnak van villája, luxuskocsija, inasa. Nálunk egy úgynevezett sztár a televízióból hazamegy a kétszobás panelba. Persze, persze sztárolnak nálunk is lányokat, mióta csináljuk a Pornósztár DVD Magazint, én is megfordulok közöttük, de időnként feszélyezve érzem magam...

MARIO POLLACK ÉS A SUPER 1

A pornóiparban szinte már nem lehet eladni filmet úgy, ha nincs benne análszex, két fiú, egy lány, pisilés satöbbi. A filmek egyre jobban eldurvulnak, és ez engem zavar, mert filmkészítőnek vallom magam. Amolyan régi vágású fickó vagyok, aki szereti, ha van akció, legyen szó bármilyen filmről. Manapság az amatőrfilmek felfutását láthatjuk, és ez teljesen érthető.

Melinda a brüsszeli kiállításon fotósoknak pózol, összenyomja a mellét, aztán egyik kezét szemérmesen az ágyékára helyezi, a másikkal

igézően a hajába tűr. Új csizmáját leszámítva, teljesen meztelen és ennek mindenki nagyon, de nagyon örül. Már csak néhány perc, aztán Hopka mindenkit elzavar. Melinda azt mondja, hogy ez az egész nem több, mint reklám, ami jól jöhet neki is, meg a stand tulajdonosának, a Super 1-nek. Megérkezik Mario, teljes nevén Mario Pollack, németországi pornó producer, aki rögtön helyesbít.

– Nem csak pornóproducer vagyok. Benne vagyok a pornó szinte minden részletében, fotózom, de tudok vágni, kamerázni is. Az azonban tény, hogy imádom a pornót, a szexet... Eredetileg bécsi vagyok, de huszonöt év alatt bejártam az egész világot, mondhatni otthon vagyok benne. Magyarországon több mint egy éve ott vagyunk mintegy százhuszezer lakásban. Kábeltévéken sugárzunk pornót. Mostanában tárgyalunk a Matáv-val, mert tudomásunkra jutott, hogy engedély nélkül használ filmeket. Remélem, hamarosan megoldás születik. Az ügyvédek Franciaországban már készítik az iratokat a Magyarországon is fogható XXL francia pornócsatorna ellen, amit nemsokára kézhez is kapnak.

A mi pornócsatornánk más lesz, mint a többi,

azért, mert gondját viseljük az embereknek. A miénk az első interaktív pornócsatorna, ami azt jelenti, hogy telefonon keresztül vagy sms-ben bárki beleszólhat a műsorkészítésbe. Újdonság az is, hogy az internetes honlapunkon megtalálható a filmek előzetese, meg is lehet nézni, sms-ben lehet szavazni, megfelelő számú üzenet esetén a filmet lejátsszuk. Mostanában csatlakoztunk a UPC amszterdami központjához – megkapva a nemzetközi sugárzási jogot -, ami lehetővé teszi azt is, hogy választható legyen a filmjeink nyelve. Előbb-utóbb magyar hanggal is sugárzunk. Az én filozófiám az, hogy azt kell adni, amit a nép akar. Már tárgyaltam a Fókusz videóval, Kovival, aki egyébként régóta jó barátom, közösen indítunk egy DVD-extra magazint, amiben ennek a tévé csatornának a programja is szerepelni fog, de érdekelt vagyok a Fókusz DVD-magazinjában is.

A pornóiparban már szinte nem lehet eladni filmet úgy, ha nincs benne análszex, két fiú, egy lány, pisilés satöbbi. A filmek egyre jobban eldurvulnak és ez engem zavar, mert filmkészítőnek vallom magam. Amolyan régi vágású fickó vagyok, aki szereti, ha van akció, legyen szó bármilyen filmről. Manapság

az amatőr filmek felfutását láthatjuk, és ez teljesen érthető. Legalábbis a producer szemszögéből. Egyfelől olcsók, másrészt a nézők értékelik, hogy eredeti a hang, a zaj, a film nincs megszűrve. Úgy tűnik, a nézők nagy része unja a körítést, a szöveg már nem érdekli. Elég annyi: Hogy vagy? Jól, köszönöm. Gyere hagy dugjalak meg!

Mi egy hónapban kiadunk hat-tíz különböző filmet, ezek között van amatőr, de van perverz is – kizárólag a kevésbé kemény fajtából. Azért abból, mert Németországban sokkal szigorúbbak a szabályok, mint Hollandiában, Olaszországban vagy Spanyolországban. Ezekben az országokban megengedett a kemény erőszak, a verés, a szex az állatokkal, nálunk viszont nem. Azok a fogyasztók, akik a szép történetekre kíváncsiak, mára kisebbségbe kerültek. Azok száma növekszik, akik a fétis, a kötözés, a gumiruhák fajtáit kedvelik. Bár jómagam nem készítek ilyeneket, megtalálom azokat, akik profik ebben, és tőlük veszem meg. Ha én készítenék ilyen filmeket, attól tartok, nem lenne hiteles, mert számomra ez nem okozna izgalmat.

– *Tudok róla, hogy amikor a Private*

szexcsatorna megjelent Magyarországon, sokan vádolták azzal, hogy a nem biztonságos szexet népszerűsíti, hiszen nem használnak benne óvszert.

– Hát én sem használok! Nálunk a színészeknek mindig rendelkezniük kell a legfrissebb AIDS-teszttel, és már öt éve megköveteljük a hepatitisz-vizsgálatot is. Soha nem volt még gond. Tudja, ez egy olyan kör, hogy ha lenne ilyen probléma valakinél, azt egyből kivetnék a többiek maguk közül.

BODOR JULIANNA (JULIA TAYLOR)

Egy éve nem dolgozom, abbahagytam. Az utolsó év már nagyon nehéz volt. Nem fizikailag, lelkileg. Elfáradtam. Nyomasztó, hogy odamegyek a forgatásra reggel 9 órára, és este 10-kor még mindig nem kezdünk el dolgozni, mert változtatnak valamin. A várakozás széttépi az idegeimet, nagyon stresszes tud lenni. Lehet, a jövőben néha-néha elmegyek egy produkcióba, de én elértem egy olyan szintet,

hogy megválogathatom, mit csinálok. Ha kapok egy ajánlatot, lefixálom, kivel dolgozom. Most már megvédek magam.

– 26 éves vagyok. Julia Taylor néven dolgozom, de vállalom a saját nevem. Egy nagyon kicsi faluban nőttem fel, tizennégy éves koromig laktam ott. Az édesapám a mezőgazdaságban dolgozott, édesanyám egy tejüzemben. Van egy nővérem, két évvel idősebb nálam, ő teljesen más életmódot folytat. Van egy kislányuk.

A gyerekkorom nehéz volt, de túléltem. Nagyon szegények voltak a szüleim. Az édesanyámtól kaptam szeretetet, az édesapámtól nem. Soha nem ivott, viszont úgy viselkedett, mint aki iszik. A problémái miatt nem tudott velünk úgy bánni, mint ahogy egy édesapától elvárható lett volna. Idén karácsonykor bocsánatot kért tőlem mindenért. Nem hiszem, hogy valaha el tudom neki felejtetni, amit velem csinált.

Engem is vert és a nővéremet is. Nem kellett hozzá alkalom, ha egy kicsit felidegesítették a munkahelyén, az neki pont elég volt. Édesanyámat lelkileg terrorizálta, már nincsenek együtt, három éve váltak el. Fekete-fehér televíziónk volt. A hétfőt

szerettem a legjobban, amikor nem volt adás, talán azért, mert akkor nagyobb volt a nyugalom. Az általános iskolában jó tanuló voltam, egy-két négyesem volt csak, aztán a szakközépiskolában nagyon elrontottam. Azt hiszem, a szüleim nem figyeltek rám eléggé. Egészségügyi szakközépben érettségiztem, igazából gyerekpszichológus szerettem volna lenni. Nem volt esélyem bekerülni a bölcsészkarra, harmadik-negyedik osztályban nagyon rossz jegyeim voltak.

Tizennégy éves koromban egy kisebb városba költöztünk, ott ismertem meg egy fiút. 23 éves volt, egy évvel később ő vette el a szüzességemet. Őszintén szólva nem nagyon maradt meg az emlékezetemben.

Tizenhét évesen kezdtem szórakozni, minden hétvégén mentem valahova.

Tizenkilenc éves koromban úgy döntöttem, hogy elkezdek pornófilmezni. Volt egy kedves ismerősöm, egy fiú, ő már művelte a szakmát. Megkérdezte, volna-e hozzá kedvem?

Érettségi után az egészségügyben dolgoztam egy ideig. Tényleg nagyon jó érzés segíteni az embereken, vigyázni rájuk, viszont a

megélhetésemet nem igazán garantálta. Aztán egy étteremben dolgoztam két hónapig mint felszolgáló. Eljöttem. És amikor szólt az a fiú a filmezésről, mondtam neki, hogy szervezze meg. Így kezdődött.

Szex tulajdonképpen csak az első szerelmemmel volt, utána egyáltalán nem volt szexuális kapcsolatom. Jó volt szabadnak lenni, és egy kicsit be is zárkóztam. Amikor belevágtam, fel se fogtam, hogy a filmezés mennyire nehéz tud lenni.

Tizenkilenc éves fejjel kerültem fel Pestre. Nagyon féltem az első feladattól, ahhoz képest kellemesen csalódtam, nem volt annyira nehéz, mint gondoltam.

Az első forgatást azzal a fiúval csináltam, aki bevitt a filmezésbe. Egyáltalán nem volt addig kapcsolatunk, és bár féltem vele együtt lenni ott, a kamerák előtt, mégis el tudtam magam engedni. Ha elhatározok valamit, azt véghez is viszem. A srác persze elmondta, hogyan folyik a forgatás, így nem volt benne semmi negatív. Ez 1998-ban volt, hat évvel ezelőtt.

Elég keveset fizettek. Ha jól emlékszem, ötvenezret kaptam az első munkámért, de

ugyanazon a napon volt még egy, és azt már úgy csináltam végig, mintha egész életemben pornóval foglalkoztam volna.

Mi kell a sikerhez a pornóban? Azt hiszem, a testi adottságok nagyon fontosak. Külső szemlélők szerint mindenem megvan ehhez a dologhoz. Minden természetes rajtam, és ez nagyon sokat számít a szakmában. Egyedül a szám van most megcsinálva, de azt hiszem, hogy az sem látszik. Egy kicsit a felső ajkamat megnagyobbíttattam – nagyon picit csak, ugyanis nem szerettem volna, hogy természetellenesnek látszódjék -, mert túlságosan vékony volt. A fenekemmel is jól megáldott az Isten, azzal sincs gond. Na meg, edzem. Konditerembe járok, most már hat éve kisebb-nagyobb kihagyásokkal. Nyitott vagyok és elszánt, és természetesen, mint mindenki, én is pénzből élek, ez a szakma pedig nagyon jól fizet.

A karrierem egy barátom segítségével indult, aki az érdekemben felhívta Kovit telefonon. Dolgoztam Kovinál, ő ajánlott egy ügynököt, aki akkor nagyon jó volt a szakmában. Ma már ő is filmeket forgat. Az ügynökségen kialakult az árfolyamom, és sokkal több volt ötvenezer forintnál.

Másfél év alatt nagyon sok filmben dolgoztam, nem tudok pontos számot mondani, de úgy ötven és száz között lehet. Dolgoztam olasz és amerikai produkciókban, voltam Barcelonában is, de általában itthon forgattam. Egyik alkalommal kikerültem egy olasz producerhez, Márió Salierihez, aki szerződést ajánlott. Belementem, habár számomra nem volt olyan kedvező, mint amilyennek gondoltam, de akkor még naiv és befolyásolható voltam. Az volt a döntő szempont, hogy Salierinek nagyon jó neve van a szakmában. Két évre szól a szerződés, ez idő alatt nyertem Oscar-díjakat. Azután a Private-nél kezdtem dolgozni. Nem volt konkrét szerződésem, az ügynökömön keresztül bonyolították a dolgot, de ez nagyon jó volt nekem így is.

A pénzt általában megbecsülöm. Van egy társasházi lakásom Budapesten, egészen pontosan Újpesten. Öt hónapja van jogosítványom, vettem egy Fiat Puntót. Persze ez csak a kezdet, a kellő vezetési gyakorlat megszerzése után biztos, hogy típust váltok.

Úgy érzem, az életben mindennek megvan a maga ideje. Vannak terveim, csak az elszántság kell

ahhoz, hogy megvalósítsam őket. Sok minden múlik azon, hogy ki mit vállal.

A forgatások során három dolgot vállaltam: a normál szexet, az análiszexet és a double-t, az utóbbi az a formáció, amikor mind a két helyre kerül valami. Double penetration, ez a helyes kifejezés. Szerencsére a fenekem egész jól bírta a dolgot, ez nálam már agyból ment. Tudtam, hogy meg kell csinálnom, és meg is csináltam. Olyan dolgot nem vállallok, amiről tudom, hogy nem fog sikerülni, mert akkor nem lesz jó a film. Egy dolog volt, ami lelkileg nagyon kikészített. Márió Salierinek van egy színésze, aki már nem fiatal. Nem is ez volt a gond, hanem méretbeli volt a probléma: túl nagy a pénisze. Szóltam ugyan a producernek, hogy ezzel a fiúval nem szeretnék dolgozni, de nem vette figyelembe. Ez nagyon megviselt akkor. Salieri szereti megalázni az embereket. Szerencsére ez már a szerződésünk vége felé volt. Nem osztom azt a nézetet, hogy egy pornófilm a nők megaláztatásáról szól. Ez egyébként mindig a produceren múlik. Soha nem éreztem úgy, hogy megaláztak volna, a filmben egyenrangú partnernek tekintem magam a férfiakkal.

Sok lányt megvisel idegileg, amikor négyen-ötten verik ki rá a farkukat. Egy alkalommal velem is megtörtént, hogy színben voltam egy fiúval, egyszer csak bejött a szobába még nyolc férfi. Erről nem volt szó. Leállítottam a jelenetet, és mondtam, hogy hívom az ügynökömet. A producer nem engedett ki a szobából, még csak nem is telefonálhattam. Ez egy kicsit megalázó volt. Tovább próbálkoztak a dologgal, de közöltem, hogy szelektáljunk, mindegyik mutassa meg az AIDS-tesztjét és minden mást, ami ehhez kell. Akinek nem volt, az éppen csak ott volt körülöttem, nem vehetett részt az akcióban.

Egy apró dolgot kivéve megúsztam a nemi kellemetlenségeket. Az igazság az, hogy ez nem mindig az én óvatosságomon múlik. Azon a fiún, vagy éppen lányon, akivel együtt dolgozom.

Szadista hajlamú, nőgyűlölő partnerrel szerencsére nem volt dolgom. Ha a fiú ilyen beállítottságú, és nem tetszik amit csinál, akkor szólok neki, hogy hagyja abba. Egyszer volt egy srác, aki fájdalmat okozott nekem, de leállítottam. Nem akarok egy filmben úgy szerepelni, hogy el van

torzulva az arcom a fájdalomtól.

Egy éve nem dolgozom, abbahagytam. Az utolsó év már nagyon nehéz volt. Nem fizikailag, lelkileg. Elfáradtam. Nyomasztó, hogy odamegyek a forgatásra reggel 9 órára, és este 10-kor még mindig nem kezdünk el dolgozni, mert változtatnak valamin. A várakozás az idegeimet széttépi, nagyon stresszes tud lenni. Lehet, a jövőben néha-néha elmegyek egy produkcióba, de én már elértem egy olyan szintet, hogy megválogathatom, mit csinálok. Ha kapok egy ajánlatot, lefixálom, hogy kivel dolgozom. Most már megvédem magam.

Volt egy barátom, aki nem akarta, hogy pornózzam. Én szerettem őt, és megtiszteltem azzal, hogy abbahagytam.

Igaz, ő ezt a gesztusomat nem értékelte, de ez már más téma. Azóta szakítottunk, nagy csalódást okozott. Tavaly nyáron ismertem meg, amikor épp a Cleopátra című filmet forgattam. Nagyon megviselte őt a távollétem, mert a forgatás elhúzódott, huszonhárom napig tartott.

Két hétig Nápolyban dolgoztunk, egy stúdióban, aztán egy hétig Egyiptomban, Kairóban és Luxorban, utána ismét pár napig Nápolyban. Ez

számomra is kimerítő volt. A huszadik napon már teljesen feladta a szervezetem, nagyon nehéz volt. Reggel 9-től parókában és teljes sminkben ültem, és este 8-kor, amikor azt mondta a producer, hogy jó, akkor most csináljuk meg azt a komédia részt, ami még hiányzik, elájultam. Azt hiszem, egy kicsit legyengült a szervezetem.

Az utolsó barátommal a Balatonon ismerkedtem meg, elég rendhagyó módon. Jött a barátnőjével, én rámosolyogtam, és ez nagyon tetszett neki. Engem nem zavart, hogy lánnyal van, mert az arckifejezésén láttam, hogy nincsenek már jó kapcsolatban. Tulajdonképpen nem is akartam tőle semmit, de megláttam, és volt valami kisugárzása. Aztán kiderült, hogy mégsem olyan, mint amilyennek láttam.

A hétköznapi életben elvárom egy férfitől, hogy odafigyeljen rám, megteremtse a biztonságot. Ez alatt nem az anyagiakat értem, azt magamnak szeretném megteremteni egész életemben.

Pénteki napon ismerkedtünk meg azzal a sráccal, ő vasárnap visszautazott Pestre, és nem találkoztunk egészen októberig. Azon a péntek estén sokat beszélgettünk, és nagyon jól megértettük

egymást. Kertelés nélkül elmondtam, hogy mivel foglalkozom, nem szépítettem a dolgot. Sok lány azt mondja, hogy fotómodell. Én vállalom önmagam. Büszke vagyok arra, amit elértem. Úgy tűnt, hogy a fiút ez nem zavarja, de mint később kiderült, azért nem kereste velem a kapcsolatot, mert ezt csinálom. Sokáig vívódott, aztán feladta.

Szerintem aki hagyja, hogy a barátnője pornófilmben szerepeljen, nem normális. Nem szeret és nem is tisztel igazán. Nem akarom azt érezni, hogy ott van mellettem valaki, aki tudja, mivel foglalkozom, ebbe belenyugszik, de nem érez irántam tiszteletet. Inkább nem filmezem. Megcsináltam ugyan a Cleopátrát, de utána nem dolgoztam tovább, csak jártam a promóciók miatt. Nem csináltam mást, csak dedikáltam meg fotóztam. A problémák ott kezdődtek, hogy a barátommal nem tudtam megbeszélni semmit. Nem mondhattam el, ha volt valami jó kis sztori, nem tudtam beszélni arról, ami velem történt. Nekem az ilyen ember nem társ.

Van egy másik elfoglaltságom, amit nagyon szeretek: a tánc. Sztriptízshow-kat csinálók Dél-Franciaországban. Mivel elég jó nevem van kint, ezt

is megfizetik. Ugyanolyan jól, mint a filmezést. Nagyon szeretem csinálni. Jelmezbe bújok, angyalnak vagy japán gésának öltözöm, és aztán levetkőzöm. Ennyiből áll az egész show. Ebben nincs semmi.

Hogy szeretem-e a szexet? Természetesen. A filmben, azon kívül, hogy ez egy munka, élvezni is lehet. Eleinte elő is fordult, hogy élveztem, de már másfél év után csak munka volt; mintha minden reggel egy közértbe mennék dolgozni.

Forgatás közben talán kétszer volt orgazmusom. A privát életben is csak akkor van, ha szerelmes vagyok, egyébként nem. Az, hogy civil kapcsolatban mit produkálok az ágyban, a partneremtől függ. Egyébként soha nem láttam annak értelmét, hogy tetessem magam. Ha jó a szex, akkor jó, ha nem, akkor nem. Ezt meg is szoktam mondani. Mármint azt, hogy nem ígérek semmit, de ha jó lesz, akkor az közös érdekem!

Azt hiszem, hibáztam, amikor túl őszinte voltam a barátomhoz. Jobb, ha egy nő titokzatos. A barátom megunt. Egyszer hazajöttem Mexikóból, és semmi örömet nem láttam az arcán. Csak annyit mondott:

Hazajöttél? Jól van. Tudott ő egyébként kedves is lenni, de csak addig, amíg meg nem kapta azt, amit akart. Telefonon szakítottunk. Pont karácsony előtt. Így utólag tudom, hogy nem gondoltam egészen komolyan, de azt is tudom, jobb, hogy így alakult.

Próbálok új kapcsolatra szert tenni. Elmegyek egy-egy szórakozóhelyre... de komoly dolgot most nem szeretnék. Illetve, nagyon szeretnék, csak most még úgy érzem, hogy nem vagyok rá képes.

A beszélgetés után pszichológushoz megyek. Láttam, hogy nézi a kezemet. Pánikbeteg vagyok... A legutóbbi kapcsolatom miatt. Bármikor összevesztünk, azonnal elájultam. Volt idegösszeomlásom is, karácsonykor, meg utána is. Tavaly októberben voltam először pszichiáternél. Azt hiszem, gyógyulófélben vagyok, január óta nem volt rohamom. Most, hogy két napja nem vettem be altatót, iszonyú rosszul alszom. Elalvás előtt talán nem kellene annyit gondolkodnom. Azt hiszem, túlgondolkodom magam.

A lelki problémáim nem a munkámmal vagy a magánéletemmel függnek össze, sokkal inkább a gyerekkorommal. Tulajdonképpen minden másnap megvert az apukám bennünket, pusztán azért, mert

neki rossz kedve volt. Nem kézzel ütött, hanem letört egy ágat a fáról, azzal vert minket, ahol csak ért.

Szeretnék valami új dologba kezdeni. Egy barátomnak biztosítási cége van, azt hiszem, belevágok. Ha abból meg tudnék élni, teljesen ki szeretnék szállni a pornóból. Azt hiszem, jó biztosítási ügynök lesz belőlem.

Magyarországon még soha sem nyilatkoztam. Azért nem, mert szeretnék magamnak egy nyugodtabb életet biztosítani. Ezt az interjút azért vállalom a saját nevemen, hogy ha Magyarországon valaki rám néz, felismer, akkor tudja, kivel áll szemben.

PENTEK ESTI VACSORA, AZTAN A SZOMBAT BRÜSSZELBEN

Elég sokat dolgoztunk együtt Connyval, többször járt Magyarországon is. Emlékszem, egyszer hoztam haza a reptérről, és az Üllői úton álltak a prostituáltak. Rángatott, hogy próbáljuk ki, próbáljuk ki! Én nem akartam, mert ki tudja, milyenek. De ez csak mondja: akkor legalább

cumi legyen! Na, el is vittük őket, aztán meg a kocsiban lévő ásványvízzel mostuk le magunkat, nehogy bajunk legyen.

Péntek

Brüsszel „kajálós” negyedébe megyünk, ahol egymást érik az éttermek. A szűk utcákat vakítóan kivilágították, az éttermek bejárata fölé kifeszített ponyvák szinte összeérnek, alattuk pincérek hadonásznak az étlapokkal. Mutogatják a darabos jégre fektetett halakat, rákokat. Legalább négy nyelven kínálják az ingyenitelt, a legváratlanabb pillanatban fényképezőgépet rántanak elő, hogy lekapják az összeteretelt turistákat. A járókelő a bőség zavarával küzd, az egyik helyen kandallótűz, a másikon gyertyafény csalogat. A tenger gyümölcsei már-már szemérmetlenül kínálják magukat, tényleg elhiszem, hogy néhány órája még tengervízben éltek az életüket. Az éttermek nagy része már

PÉNTEK ESTI VACSORA

kitelepült az utcára, de ha valaki túl frissnek találná a márciusi levegőt, kicsit közelebb ülhet a hősugárzókhöz. A társaság egyre éhesebb, a többség a kagylóra szavaz. A pincérek rugalmasak, összetolják az asztalokat, A többség kagylót eszik

paradicsomos szósszal vagy tejszínnel, néhányan megtörnek, és inkább beafsteket rendelnek. Kovi tartja a szigorú fogyókúra étrendjét, be kell érnie zöldséggel. Az este folyamán mindenről szó esik, csak az üzletről nem. Ami a szakmát illeti, igencsak dicsérnek egy nyolcvanhét éves nagymamát, aki még mindig aktív tagja a pornósztárszerek nagy nemzetközi családjának, olyannyira, hogy még az interneten is fennvan. Vacsora után szétszéled a társaság. Van, aki visszamegy a szállodába, van, aki a Private partijára indul.

Hogy a parti miként sikerült, azt csak másnap tudhatjuk meg, mert kiderül, hogy a Kovinak átadott meghívók valójában inkább afféle invitáló kártyák, és ez bizony kevés a belépéshez. A biztonsági őrhajthatatlan, nem érdekli, hogy a vendéglátó Private sztárjai, Michelle és Monique állnak előtte, kiöltözve. Az sem hatja meg, hogy Kovi a Private egyik legsikeresebb rendezője. Közben brüsszeli fiatalok egy csoportja érkezik, ők be is jutnak gond nélkül. Igaz, hogy semmi közük a Private-hez, viszont jól ismerik a biztonsági őrt.

Szombat

Conny Dax német pornósztársz, régmódi

kockás sapkában, fekete keretes szemüvegben rohangál egy vezeték nélküli mikrofonnal, nyomában az operatőrrel és egy hangmérnökkel. A nők szerint még mindig jóképű, pedig már elmúlt negyven. Azt mondja, nem használ drogokat, serkentőket. Most éppen egy új sorozatot csinál, riportert alakít, aki különböző lányokkal fut össze munkája során, és ezekkel a lányokkal aztán megtörténik az, aminek egy pornófilmben meg kell történnie.

Conny Németországban egy nyaralócentrumban dolgozott animátorként. Ez az a figura, aki bohóckodik a színpadon, és mindenféle örültségekre próbálja rávenni a nyaralókat. Ott látta meg egy pornóproducer felesége, aki rögtön meg is kérdezte, nem volna-e kedve megpróbálni a filmezést.

Az első jelenetet szabadtéren forgatták egy kis német falu határában. Minden megvolt ahhoz, hogy jó legyen a hangulat: erdő, mező, madarak, kávé, sütemény, egy nem túl nagy stáb és ami a legfontosabb, egy kedves és csinos magyar lány.

Connyt nem különösebben érdekli, hogy durvul a pornó, szerinte előbb-utóbb visszaáll minden a régi

kerékvágásba, újra divat lesz a szépen megcsinált film.

Az elmúlt kilenc évben olyan öt-hatszáz jelenetet forgatott le, azt mondja: ideje memoárt írni. Kár lenne veszni hagyni a régi élményeket.

Hopka meséli:

– Elég sokat dolgoztunk együtt Connyval, többször járt Magyarországon is. Emlékszem, egyszer hoztam haza a reptérről, és az Üllői úton álltak a prostik. Rángatott, hogy próbáljuk ki, próbáljuk ki! Én nem akartam, mert ki tudja, milyenek. De ez csak mondja: akkor legalább cumi legyen! Na el is vittük őket, aztán meg a kocsiban lévő ásványvízzel mostuk le magunkat, nehogy bajunk legyen.

Ami az óvszert illeti, azt mondja, hogy francia filmekben elmegy, de németben nem. Már a gondolatától is irtózik, hogy szúrja magát, azt mondja, ha csak injekcióval tudna dolgozni, akkor inkább abbahagyná. Pedig szeretné még egy ideig csinálni, aztán lehet, hogy összeáll valamelyik producer barátjával, és a kamera túlsó oldalát választja. Együtt él egy lánnyal, gyerek nincs, talán azért, mert még nem érzi magát késznek a

gyerekvállalásra. Ennek ellenére elégedett az életével, még hozzá százszázalékosan.

MARIO SALIERI, OLASZ RENDEZŐ

Huszonöt évvel ezelőtt kezdtem. Nagy hatással voltak rám a hetvenes évek pornófilmjei, főleg az amerikaiak. Én a pornó művészi oldalát próbálom előtérbe helyezni, nálam a fények, a mozdulatok, a beállítások ugyanolyan fontosak, mint az, hogy megmutassuk a nemi szerveket. Nem ritka, hogy öt órán keresztül veszünk egy jelenetet, addig nem hagyjuk abba, amíg tökéletesnek nem érzem.

Túl van háromszáznegyven filmem Jó üzlet neki a pornó, cége nemcsak készíti, de forgalmazza is a filmeket. Működtet egy internetes televíziót is, úgy hívják, hogy SalieriTV. A honlapját évente mintegy tizenkilenc millióan látogatják. Salieri a pornóipar egyik meghatározó alakja.

Szinte mindig nagy társaság veszi körül Elegáns, sötétkék V nyakú pulóvert, fekete nadrágot, jó minőségű, fényesre suvickolt cipőt hord. Szarukeretes szemüvegével, hátrafésült,

hosszú őszes-fekete hajával, na meg a pár napos borostájával úgy néz ki, mint Kabir Bedi a Sandokan sorozatból Töprengve nézelődik, szertartásosan gyűjt rá egy Dunhillre. Azt mondja, inkább csak informálódni, beszélgetni, ismerősökkel találkozni jött Brüsszelbe, az üzlettel a társa foglalkozik. Az év nagy részét a hegyek között tölti feleségével, három gyermekével és a lovaival a tanyán. Az a hír

járja róla, hogy néha nagyon kemény a stáb tagjaival, különösen a lányokkal. Állítólag apróságokat is szóvá tesz, nem beszélve arról, amikor kikel magából a rossz mimika miatt vagy éppen a túlsúlyt teszi szóvá.

– Tudja, én profi vagyok. A forgatás során a színészektől is megkövetelem a profizmust. Igen, olykor kemény vagyok, de tisztelem a munkatársaimat, igyekszem jó kapcsolatot kiépíteni velük. Sok magyar barátom van. A jövő héten is önöknél forgatok. Kovival régóta ismerjük egymást, és jól ismerem például Michelle Wildot is. A magyarok közt sok a profi, aki át tudja élni a karaktert, akinek az arcán nem látni az unalmat.

A pornóipar stílusváltásával kapcsolatban azt

mondja, hogy ő kitart a szép filmek mellett, még akkor is, ha egyre inkább az úgynevezett gonzó stílus tör előre. Ez azt jelenti, hogy a film alacsony költségvetésű, és éppen csak felülmúlja az amatőr film színvonalát.

– Mi, pornórendezők nem is rendezők, inkább mesteremberek vagyunk. A művész azt valósítja meg, ami a képzeletében megjelenik, mindenféle korlátozás nélkül, szabadon. Nekünk, mesterembereknek viszont azt kell csinálnunk, hozzáteszem, profi módon, amire a többi embernek szüksége van. Ha az olasz filmek aranykorát keressük, akkor az minden bizonnyal a neorealizmus időszakában volt. Én is ezt ajánlom a fogyasztóimnak: egy nagyon egyszerű, jól érthető nyelvet, egy tiszta, pontos üzenetet. Sokan vannak, akik ezt kedvelik. A világ szinte minden pontján nézik a filmjeimet, Európában, Amerikában, Ázsiában is. Igaz, a japánokkal most van egy kis problémánk, mert sok náluk az engedély nélkül vetített film.

Olaszországban a pornó törvényileg nem engedélyezett, a valóságban mégis létezik. Hivatalosan senki sem forgalmazhat pornográf terméket, ennek ellenére rengetegen élnek ebből

az üzletágból Salieri szerint ez természetes.

– Az olasz egy ritka örült fajta. Huszonöt évvel ezelőtt kezdtem. Nagy hatással voltak rám a hetvenes évek pornófilmjei, főleg az amerikaiak. Én a pornó művészi oldalát próbálom előtérbe helyezni, nálam a fények, a mozdulatok, a beállítások ugyanolyan fontosak, mint az, hogy megmutassuk a nemi szerveket. Gyakori, hogy Öt órán keresztül veszünk egy jelenetet, addig nem hagyjuk abba, amíg tökéletesnek nem érzem.

Salieri szerint kézenfekvő lenne követni az aktuális irányzatot, csökkenteni a költségeket. De ez lehetetlen – mondja -, hiszen a rajongók elvárják a minőséget. Ezért aztán minden egyes új mozinál növekszik a költségvetés, és ez elég ritka jelenség a pornóiparban.

CSEH LÁNYOK: IVANA MATTEI, JESSICA FIORENTINO

Olvastam a szövegkönyvet, láttam, hogy van benne fojtogatás. Ez már önmagában is

felizgatott... Amikor arra került a sor, már majdnem orgazmusom volt, na, akkor Rocco elkezdte szorítani a torkomat, nem kaptam levegőt... Húúú..., sokkal hosszabb ideig élveztem, mint előtte bármikor.

Ivana nagydarab szőke nő, mielőtt leülne, elegánsan kigombolja majdnem földig érő nyest bundáját. Alatta pántos, fekete-fehér csíkos blúzt visel. Igazi üzletasszony, szívesen beszél, sokat és hangosan, közben folyton mosolyog. A cseh Bohem produkciós cég tulajdonosa, amely pornófilmek készítésével, forgalmazásával foglalkozik.

Jessica Fiorentino modellként dolgozik, az igazi nevét nem árulja el. Göndör barna hajú, cseppet sem feltűnő jelenség, kicsit szeplős, bár ez jól áll neki. Szolidan is öltözik, neki műszőrme bundája van, alatta fekete garbót, szoknyát hord. Térdig érő, fekete csizma van rajta.

Jessica: Annak idején volt egy éves szerződésem az egyik olasz céggel, ők találták ki nekem a Fiorentinót, meg szerintük amúgy is úgy nézek ki, mintha olasz lennék. Ízig-vérig cseh vagyok, Prágában élek. Huszonnégy éves vagyok, ötödik évemet kezdem a szakmában.

Pornófilmezem, fotózom, esetenként erotikus show-t adok elő. A magánéletben hastáncot tanulok. Egyrészt imádom, másrészt hátha egyszer szükségem lesz rá. Ivanával barátok és munkatársak is vagyunk, imádok vele dolgozni, mert szabadnak érzem magam a filmjeiben. Azt csinálhatom, ami nekem tetszik, így aztán igazi szex van, amit lehet élvezni.

Ivana: A férjem olasz, az ő unszolására léptem be a pornóüzletbe, idestova tizenegy éve. Soha nem dolgoztam színésznőként, mindig az „asztal” túloldalán álltam. Az első időkben voltak nehézségek. Rómában éltem, a cég viszont Prágában működött, és hát a csehek... kilopták a szemünket. Kétezer kilométerről nem lehet se irányítani, se ellenőrizni. Hét éve visszaköltöztem a fiammal Prágába. Nem igazán akartam irányítani, de minden az én nyakamba szakadt. Tudtam persze, hogyan megy ez, hiszen Olaszországban nagy cégekkel, ügynökségekkel álltam kapcsolatban, mégsem volt egyszerű kiválogatni a lányokat, szervezni a forgatásokat, kamerázni, vágni... Munka közben tanultam meg mindent. Mára kialakult egy stílusom, a szereplők is szeretnek

velem dolgozni. Szeretem a szexet, úgyhogy nincs semmi problémám.

Számomra az a legfontosabb, hogy igazi szex menjen a filmen. Szeretem, ha van történet, de ne legyen terjengős! Forgatás előtt mindig beszélek a modellekkel, megkérdezem, ki milyen típusú férfit szeret, hiszen annyiféle létezik. Az egyik két fiút szeret, a másik inkább a leszbikus jelenetben érzi jól magát, de vannak pisilős lányaim is... Mindegyik más, a lényeg az, hogy élvezettel csinálják! Nálam előbb vannak meg a szereplők, és csak aztán, hozzájuk idomulva készül el a forgatókönyv. Néha szóvá teszik a filmjeimmel kapcsolatban, hogy milyen kemény ez vagy az a jelenet, de ha egyszer a lány azt szereti! Akkor miért ne?

Jessica: Persze, miért ne? A nyers szexről van szó. Úgy, ahogy Rocco Siffredi csinálja. Nála aztán nem lehet megjátszani, ott igazából kemény a fojtogatás, a verés, minden.

Ivana: Ez benne van az én filmjeimben is, de csak akkor, ha a lány is akarja.

– *Igazából nem tudom, hogy egy pornófilm kinek készül, férfiaknak, vagy a nőknek.*

Elképzelhető, hogy egy film kifejezetten a nőknek készüljön?

Jessica: Miért ne? De akkor a film inkább erotikus legyen, mint kemény. A nők talán szívesebben képzelődnek, nekik nem kell mindent megmutatni.

Ivana: Hát, nem tudom így van-e. Szerintem Csehországban a pornófilmnézők legalább fele nő, pedig amikor a filmek készülnek, nem a nők igényeit veszik figyelembe.

Jessica: Tizenöt évesen már roppant kíváncsi voltam, így aztán a barátommal Rocco összes filmjét megnéztük. Imádok új tapasztalatokat szerezni, és Rocco mint férfi is bejön nekem. Az álmaimban az is benne volt, mi lenne, ha kicsit másképp, kicsit erősebben! Rocco fojtogatott is. Olvastam a szövegkönyvet, láttam, hogy van benne fojtogatás. Ez már Önmagában is felizgatott... Amikor arra került a sor, már majdnem orgazmusom volt, na, akkor Rocco elkezdte szorítani a torkomat. Nem kaptam levegőt... Húúú... Sokkal hosszabb ideig élveztem, mint előtte bármikor.

– Veszélyesnek tűnik..

Jessica: Akkor veszélyes, ha nem gyakorlott

ember csinálja, egyébként nem. Sokan nem vállalják, mert iszonyúan fárasztó. Utána az ember olyan, mintha kicsavarták volna, leginkább aludni vágyik. Egy-egy ilyen jelenet után én is kénytelen vagyok kivenni pár nap szabadságot, hogy rendbe jöjjek. A legtöbben közülünk csak a pénz miatt vállalják, nem úgy mint én, élvezetből. Nagyon szenzitív vagyok, könnyen el tudok élvezni. Ha egy profi fiúval kerülök össze, az megérzi rajtam, és mert ez őt is begerjeszti, hát még jobban hajt. Philippe Bean például szíve szerint azt akarná, hogy percenként élvezzek el, ez azért túlzás... Nekem negyedóránként is elég, de ha egy héten át naponta van forgatás... Azután tényleg kell a vakáció.

– *Milyen a magánélete?*

Jessica: Nem jut rá időm, élvezek eleget a forgatáson. Otthon leginkább alszom, kifejezetten jó, ha békén hagynak. A szerelem viszont hiányzik. Lehet, ha holnap szerelmes leszek, abbahagyom az egészet. Egyszer voltam szerelmes egy pornósztár fiúba. Nem voltam rá féltékeny, mert tudtam, hogy amit csinál, az munka. A csajok nagy része úgyis csak a pénzért csinálja, és nem élvezetből. A magánélet teljesen más. Ha

megtudnám, hogy a párom mással van privátként, biztosan megölném.

– *Most egyedül él?*

Jessica: Egyedül. Van egy lakásom Prágában meg egy kocsim. A kocsi volt az első, amit a fizetésemből megvettem. Anya Németországban él, tudja, mivel keresem a kenyerem. Büszke rám, bár még egy filmemet sem nézte meg, egyszer viszont látott a német tévében nyilatkozni. Aztán van egy öcsém is, akinek sokáig nem mondtam el, mert... szégyenlős voltam. Úgy tudta, hogy erotikus dolgokat csinálok, aztán meglátott egy borítón. Mostanra az egyik legnagyobb rajongóm lett, az összes filmem megvan neki.

– *Ivana! Közel s távol maga az egyetlen nő a producerek meg a rendezők között. Azt tapasztaltam, hogy respektálják.*

Ivana: Kezdetben nehéz volt. Emlékszem, első alkalommal Rocco Siffredivel forgattam, az egyik cseh lánynak én tomácsoltam. Rocco análsexet akart, ami tizenegy éve még nem volt annyira magától értetődő. Zavarba jöttem, mert a mi nyelvünkön ez borzasztóan vulgáris. Emlékszem,

Rocco kiabált velem: Te kis hülye piccsa, mit nem tudsz ezen lefordítani! Én elsírtam magam, kirohantam, hogy nem csinálom ezt tovább! Én egy gazdag polgári családba születtem, nálunk nem volt szokás így beszélni. Nagyon nehéz volt a kezdet, mindenki csak a nőt látta bennem, senki nem akart komolyan venni, komolyan tárgyalni. Aztán látták, hogy engem nem lehet megkapni, keményen tudok üzletelni... Úgyhogy mára elfogadott a szakma. Úgy vagyunk mi együtt, mint egy nagy család. A kezdeti félelmeim, hogy ez egy maffia, hogy itt drog van meg piszkoskodás, mára eloszlottak.

– *Szerelem?*

Ivana: Isten ments! Elég volt belőle! Jobb egyedül. Akiiket eddig szerettem, kihasználtak, csak a pénzre mentek, én meg összetörtem. Köszönöm, elég volt! Lehet, hogy Jessica huszonnégyszer évesen szerelemre vágyik, de én harminchat vagyok, én már megtapasztaltam, és elég volt.

– *Min dolgozik mostanában?*

CSEH LÁNYOK.

Ivana: Most fejeztem be egy modern maffiás történetet, ahol a pénz körül forog minden. A vége happy end, mindenki megkapja amit akar: a férfiak a

szexet, a csinos lányokat, ők meg a pénzt a gazdag ipséktől. A másik filmem címe: Hot night in Prague, vagyis egy Forró éjszaka Prágában. Gyönyörű külső helyszínekkel, szép színészekkel.

– *Hogyhogy nem próbálta ki magát színészként?*

Ivana: Mert borzasztó lennék, tudom. Nem vagyok egy exhibicionista alkat, már kiskoromban sem szerettem, ha fényképeztek. Beszélni sem szoktam magamról, én inkább az a típus vagyok, aki meghallgatja a másikat. Sokszor jönnek hozzám a színészek különféle bajaikkal, én meg mint egy jó anyuka, figyelmesen meghallgatom őket, és igyekszem megnyugtatni mindenkit.

VISSZA A VÁSÁRBA

A mester időnként meglöki, hogy lengjen, hagy időt a bámészkodóknak, majd elkezd kibogozni türelmes alanyát. Amikor a lány megszabadult az összes kötélről, szabad fényképezni a húsba vájt piros, itt-ott véres

csíkokat.

Szombat délután. Ideje megint vásárolni menni. Ma a felső szint kerül sorra. Rögtön a bejáratnál nagy csődület, még csak esély sincs arra, hogy lássak valamit, de aztán rájövök, hogy a plafonra szerelt tükrökből a lényeket láthatom. Két kék csizma meredezik az ég felé, a női ágyéket szőrös férfikezek simogatják. Az egyik kézfejen zöld gélszerű anyag, a punci körül is az csillog. Egy szórólapon a programot böngézem. Ez tehát a mufmasszázsstanfolyam. Lassúak, ám magabiztosak a mozdulatok, két kéz matat, feljebb másik két kéz a melleket simogatja, gyűrögeti. Semmi vadság, extázisnak nyoma nincs. A masszázs tudományos alapokon nyugszik.

A tömeg a masszázsstanfolyamot figyeli, a kutya se törődik azzal a kis képernyős tévével, amelyik az egyik sarokban árváldodik. Valami reklám megy rajta, közelebb kell mennem, hogy jól lássam. Akár ki is hagyhattam volna. Egy férfi fenekét mutatja egészen közélről a kamera. Ez a fenék bizony nagyon szőrös, épp egy full aranygyűrűs női kéz gyantázza. Lehet, hogy persze az a ragacs nem gyanta, hanem valami más, mindenesetre a női kéz

gyors, szakszerű mozdulatokkal takarítja el a szőrt.

Egy stand a Szerelem öröme címet viseli. Elég kihalt. Piros latexruhás lány ül a barátja ölében, röplapokat próbál osztogatni, de nincs kinek. Bőrruhás férfi közeledik, vállán átvetve méretes korbács, a vége a földet veri. A barátnője igyekszik lépést tartani vele, amikor elmennek mellettem, látom, hogy a nő háta tiszta pattanás. Előlről se szebb: lóg a melle, és irdatlan vastag smink van az arcán.

Csizmarészleg. Töménytelen mennyiségben, döglött halakként lógnak a plafonról az erotikusnak szánt lábbelik. Egyértelműen a piros a favorit, van persze fekete is, a párducmintát csak egyetlen pár képviseli. A csizmák veszettül csillognak, és olyan hosszúak, hogy a gyerekek nyugodtan használhatnák hálózásuknak.

Szemben a csizmákkal, egy pult mögött aprócska férfi bőszen reszel egy fényesre polírozott nyakbilincset. Mellette az asztalon a már kész remekművek sorakoznak: karbilincsek, nyakbilincsek vagy éppen párban kombinálva, csörgő láncokkal összekötve. Nem veszélytelen holmik, van olyan, amiből ujjnyi hosszú fémtüskék

meredeznek. Valaki reklamál, mutatja az imént vásárolt szerzeményét, de vita nincs, az aprócska ember elővesz a szekrényből egy elektromos kézi fúrót, pillanatok alatt két lyukat fúr a fémbe, a bilincstulajdonos elégedetten bólint, majd eltűnik a tömegben. Az asztal mellett kifestett, hórihorgas lány áll, tucatnyi bilincset meg láncot aggattak rá, olyan, mint egy denevérember, csak sokkal szomorúbb. Pár lépéssel arrébb bambuszállványra hurkol kötelet egy kimonóba öltözött japán népművész. Az állvány alatt egy meztelen lány áll maszkban, megkötözik, a testét mindenféle ravasz csomóval rögzítik, hogy aztán felhúzzák az állványra. Állítólag a shibari, ez a kikötősdí olyan ősi mesterség Japánban, mint az origami vagy az ikebana. Elhiszem, hogy ez egy nagy múltú tevékenység, mindenesetre a modern technika is képviselteti magát számos hegymászó karabinerrel. Körös-körül képek, referenciamunkák, kicsavart pózokba kötözött ázsiai nők. Mindegyik meztelen, a kötélmélyen belevág a húsukba, a szájukba, a mellükbe. Némelyikük arcát elfedték valamilyen maszkkal vagy kendővel, akikét nem, azok sem élvezhették különösebben a mutatványt.

Különösen az a japán nő, akinek orrlyukait kis kampókkal, spárgák segítségével a feje teteje felé húzzák. Van egy felirat is, kézzel írták: modell kerestetik. A mester közben elkészült, a meztelen lány immár teljesen átkötözve, széttett lábakkal himbálózik az állványon, A mester időnként meglöki, hogy lengjen, hagy időt a bábészknak, majd elkezd kibogozni türelmes alanyát. Amikor a lány megszabadult az összes kötélről, szabad fényképezni a húsba vájt piros, itt-ott véres csíkokat.

A japán népművészet a környéken háttérbe szorít minden más látványosságot, pedig a sarkon van egy stand, amely megér egy pillantást. Sötét barlangot kell elképzelni, amelynek bejárata előtt egy széken elhízott, kopasz úr ül szűk farmerben, lelógó tokával, kifejezéstelen szemekkel. A hangszórókból zene üvölt, a mikrofon közelében valószínűleg megnyúztak valakit, de ez hidegen hagyja a kopasz urat, ő csak mered szomorúan a semmibe. Mellette hatalmas ketrec, a másik oldalon magas támlájú szék bilincsekkel, láncokkal. A falnál X alakú keret. A magyarázó képek szerint arra feszíthetjük fel partnerünket csatokkal, láncokkal, fémszögekkel. Van egy szép kollázs is, leláncolt nők és férfiak,

keresztre feszítés és kerékbe törés. De úgy látszik, ez a délután nem a kopasz úré, hiába vár megfeszítőjére.

Szolidabb pultok következnek, az emberi fantázia kimeríthetetlen. Kínálnak mesefiguráknak álcázott műpéniszeket. Van vakond formájú is, aztán akad olyan, amelyik ránézésre egy mókás hernyó, amiből alul kijön egy kis hernyó is, hadd jusson mind a kettőnek az örömből! Lehet válogatni a pénisz formájú gyertyákból, sokan visznek haza emlékebe pénisz alakú, felfújható luftballont. Tényleg mókás, mert szemet is meg száját is festettek rá.

Szórólapokat osztogat egy tengerészsapkás félmeztelen fiú, inge nincs, csak gallérja és mandzsettája. Nadrágját leengedte bokáig, viszont szép gyöngyös tangát visel.

Két serdülő lány egy bocis alsógatyát gusztál, hatvan körüli nénike köldökig felhúzott piros lakkszekrényében, fekete lakkmelltartóban DVD-ket válogat.

Kis stand, bizarr videokazettákkal. Egy hasra fektetett nőt szögesdrótba tekertek, fenekébe darukampót nyomtak, a kötél végét a plafonon rögzítették.

Mário Pollack standjánál a tegnapinál kétszer többen csodálják Melindát. Kitört az örület, a fotósok már-már beszakítják az oldalparavánt, Márió csak nehezen tartja a frontot.

– Na, ez van! – kiáltja, amikor meglát. – Ha nem a saját szemeddel látnád, nem hinnéd el, mi? Mindig ez van itt, hiába, ez egy típus, és még örülnöm is kell nekik, mert ők a vásárlóim.

A nagyszínpadon a Piroska és a farkast adják elő, kellően átdolgozva.

A Private-nál is telt ház van, Michelle Wild és Julia Taylor dedikál, a háttérben Monique-t fotózzák. Kovi egy rózsaszín ruhás lányról készít képeket. Egyre több az érdeklődő, a lányon meg egyre kevesebb a ruha. Monique is bekapcsolódik, simogatja a lányt. Jön az instrukció hátulról, megnyalják egymás mellbimbóját.

EUROPIAN X AWARDS – DÍJÁTADÓ

A legjobb rendező Kovi lett, hét jelölt közül. Feláll, a dobosok belelendülnek, mi meg eldobáljuk az előre szétosztott konfettiket,

miközben ünnepelt rendezőnk nevét kántáljuk.

**– Köszönöm a díjat, köszönöm
mindenkinek, külön köszönet a Private
Beneluxnak!**

Majd hozzáteszi:

– Hajrá, magyarok!

A meghívó kilencre szól, a hotel különtermébe, de a tömeg már nyolckor gyülekezik a bárnál. Öltöny, nyakkendő a férfiaknak, a nőknek estélyi, szabad fantáziával. Fotósok megint, rengetegen, a színésznőket kíséretik exkluzív képek reményében. Furcsa szimbiózis ez, egyik sem tud meglenni a másik nélkül.

A copfos kisöreg csütörtök estéről még mindig itt van (ugyanabban a ruhában), csak most nem a néger nagymellűvel, hanem egy punknak öltözött, felsliccelt nadrágos, bakancsos, orrpiercinges, rózsaszín hajú lánnyal. Mint később megtudtam, az öreg ügynök, és a lányainak próbál munkát találni azzal, hogy a tűz közelében motoszkál. Feltűnő, hogy a szállóvendégek közül sokan vannak itt olyanok is, akik nem a vásárra érkeztek. Ácsorognak, szemlélődnek, mint az a pipás angol úr, aki

EUROPEAN X AWARDS – DÍJÁTADÓ

kivétel nélkül belebámul minden dekoltázsba. Ha a látvány elnyerte a tetszését, hatalmas füstöt fúj a feje fölé.

Az egyik fotel körül nagy a csődület, hosszú hajú, fehérkosztümös lány mosolyog a vakuk fényében. Mário odasúgja: Rita Faltoyano, ő is magyar származású, ismered? Rita néhány perc múlva, kihasználva a fotósok figyelmetlenségét, boldogan ölelkezik össze két magyar lánnyal, a rózsaszínbe öltözött Michelle Wilddal és Julia Taylорral. Oltárian néztek ki, lányok! – mondja, örül a viszontlátásnak. 2003-ban Los Angelesben megkapta a legjobb külföldi pornósztárnőnek járó díjat a Gladiátorban nyújtott alakításáért. Kiskorában intenzíven sportolt, lovagolt, majd egy sérülés után úszni kezdett.

– A magyar lányoknak sármjuk van, és természetesek, ez a sikerünk titka – vélekedik. – Januárban, amikor Los Angelesben jártam, mindenki megdöbbsent: Úristen! Neked természetesek a melleid?! Aha – mondtam. És nincs szilikon a szádban? A füledben sincs? Ott sincs – feleltem -, akkor már kissé megszeppenne... Rendben, dolgozunk veled!

Az egész négy éve kezdődött. Costa Ricára vittek, úgy volt, hogy egy aktnaptárhoz fotózunk, aztán pornófilm lett belőle. Az volt a címe, hogy No sun, no fun. A karrierem különféle szépségversenyekkel kezdődött. Anyukám már 17 évesen benevezett Horvátországban egy Strand Szépe versenyre. Szóval szoktam a színpadot, aztán az akkori TV3-on lement velem egy összeállítás, és az keltette fel egy ügynök figyelmét.

Most Párizsban élek, hotelszobákban, apartmanokban, mikor hol. Van egy barátom, csak az a baj, hogy nagyon visszafog, illetve próbálna visszafogni a pornózástól. Az egyik francia rádióban dolgozik, meg néha chippendale-zik. Egy éve találkoztunk, a Karib-szigeteken, egy softos forgatáson. Ez azt jelenti, hogy a lánynak csak a cicije látszik, nincs rajta bugyi, viszont összezártak a lábak. A fiúnak maximum a fenekét mutatják.

EUROPEAN X AWARDS – DÍJÁTADÓ

Maga az aktus imitált. Na, szóval egy ilyen forgatáson voltunk, és az egyik nap végén a csapat elment egy étterembe. Éjfél tájt én még megettem egy fagyaltkelyhet. Ő meg rám szólt, hogy mit képzelsz, mi lesz a vonalaimmal. Erre bepipultam,

mégis, ki ő, hogy képzeli, hogy rám szól! Aztán másnap egy fekete fiúval kellett volna dolgoznom, de erre nem voltam hajlandó. Allergiás vagyok a biológiai nedvükre, maradjunk ennyiben! Nem a bőrszínükkel van problémám, hiszen vannak köztük barátaim, hanem amúgy! Szóval az történt, hogy azzal a nagyszájú fiúval kellett másnap dolgoznom, és ahogy lenni szokott, megkedveltük egymást... És most együtt vagyunk.

Kezdődik a díjkiosztás, Ritának mennie kell. Legközelebb akkor látom, mikor a legjobb magyar színésznőnek járó díjat veszi át a színpadon. Magyarországon egészen addig titkolta a munkáját, amíg Los Angelesben díjat nem nyert. Édesanyja akkor tudta meg az igazi foglalkozását, amikor interjút adott az egyik kereskedelmi tévé magazinműsorának. Azóta elkészült első saját rendezésű filmje, a The show must go on (A shownak mennie kell). Jelenleg is több filmen dolgozik. Azt tervezi, ha felhagy a pornózással, talán egy afrikai segélyszervezetnek fog dolgozni.

A különterem körasztalai már megterítve, szigorú ellenőrzés a bejáratnál, a díjátadóra a fotósok sem léphetnek be. Az én jegyem egy vegyes asztalhoz

szól, ahol Szabó Gábor, egy skót képviselőbe öltözött sörte hajú férfi, négyen a Prive-tól, valamint a holland Penthouse képviselői ülnek. Mögöttünk Mike Foster színész, rendező, szemben a magyar kolónia, Koviék a Private vezetéssel, és a németek. Hamarosan sármos, idős úr áll vékony partnernőjével a mikrofonok mögé, szeretettel üdvözlöl mindenkit, bemutatja a zenekart, amely furcsa módon csak dobosokból áll, de azokból mindjárt négy is összejött. Aztán elhangzik a bűvös mondat: A szomszédos helyiségben már feltálalták a vacsorát, jó étvágyat mindenkinek! Pazar hidegtálak, meleg ételek az asztalokon, a szervezők Hopkára is gondolhattak, mert van lazac, sőt rák is, bár a sárgadinnyét kihagyták.

A sörért és a rövid italokért fizetni kell, ami kissé meglep, hiszen a belépő százötven euróba került. Az asztalokra kirakott bor és ásványvíz valahogy jobban fog...

Az asztalnál Szabó Gábor vajazókésével párbajt vív a skóttal. Szoknyás emberünk térdig érő zoknijából tört húz elő.

– Black dagger a neve, ez úgy hozzátartozik a

skót képviselőhöz, mint a cowboyoknál a colt. Az első filmemnél még használtam is, amikor a csaj nem azt csinálta, amit szerettem volna, finoman megböködtem vele a fenekét.

Mike Foster hajol közelebb, két majonézes hús között.

– Elég szar rendező, láttam már pár filmjét.

Szabó Gábor a filmeladásról tart kiselőadást

– Vannak a nagy cégek, akiktől mindenki venni akar, mert már bizonyítottak, ilyen például Salierié, Amerikában pedig az Evil Angel. Aztán vannak a B kategóriás filmek, itt már a személyi kapcsolat számít, attól veszel ilyen, akit ismersz. Ezek között rengeteg az egyforma. A harmadik fajta már nagyon szar, de azt meg azért veszed meg, mert igen olcsó. Ennyi az egész.

A színpad újra megelevenedik, hangos sípolással a mikrofonok is bekapcsolnak, megkezdődik Brüsszelben a hivatalos pornódíjátadó ünnepség. Idén minden ország külön kap díjakat. Kis országok, mint például Magyarország, négy kategóriában kaptak jelölést, míg az olaszok tízben. A spanyolokkal kezdenek, legjobb filmjük a Forró patkányok lett. A rendező csak katalán nyelven

beszél, de azon állítólag nagyon szépen. Taps, menne a helyére, ám a rendezők kedvesen, de határozottan a bejárathoz terelik, kint ugyanis már várják a fotósok. Ezután a cseheken a sor, Ivana Mattei tarol. Ő a legjobb rendező, és övé a legjobb film is, az Egy forró éjszaka Prágában 3. Jessica Fiorentinót hívják a színpadra, szolid, nyárias jellegű ruhában libeg ki, magasra emeli a szobrot, és nagymamájának ajánlja a sikert. Miközben tapsolna Mike, a pornósztár, megint áthajol, és a fülembe súgja:

– Egyszer az egyik jelenetben úgy elvertem, mint a lovat! Képzeld, ő meg élvezte!

Jöjjenek a németek! Conny Dax a legjobb színész, forgatócsoportja hűségesen követi a színpadra. Kezében most is ott a vezetékek nélküli mikrofon, a másikban a díját tartja. Angolul beszél a közönséghez

– Van itt más német színész is? Feltenné a kezét? Senki? Na látják, ezért nyertem én ezt a díjat!

A közönség hálás – nevetés, taps. A legjobb német színésznő Michelle Wild lett, megelőzve Asia Bluet. Angolul köszöni meg az elismerést, biztosítva az egybegyűlteket, hogy öröme most is legalább

akkora, mint a korábbi díjak átvételekor. Aztán eltűnik a fotósrészleg irányában.

Most az olaszok jönnek. Náluk annyi kategóriát jelöltek, hogy megszámolni is nehéz. Van legjobb film, legjobb rendező, színész, aztán legjobb borító, DVD, legjobb közepes büdzséjű alkotás és még sorolhatnám. Szoborból is van bőven, lassan a feléhez érkezik a show, de még így is több tucat várakozik átadásra a pódium szélén.

Meglepetésemre az olajos göndör hajú, úr is díjat kap. Szépen fel is öltözött, az égszínkék zakót most máltai lovagi ruhára cserélte, nyakában arany lovagi kereszt lóg. Kis nyomozás után kiderül, hogy a bácsinak erotikusruha-üzletei vannak Rómában. Legjobb olasz erotikusruha-üzlet kategóriáról ugyan nem szól a programfüzet, de a szervezők nyilván tudják, miért adtak neki is szobrot.

A díjátadó lassan folydogál, az asztaltársaságok felbomlanak, egyre vastagabb a dohányfüst, a spanyol asztalnál az idősödő díva már megszabadult felsőjétől, hatalmas melleit szabadon hagyva turkálja tiramisuját.

Szünet következik. Párducmintás ruhájú nő kerül elő valahonnan és sztriptízelni kezd.

Emelkedik a hangulat, egy ázsiai fotós sikertelenül próbál pusztá kézzel széttépni egy kisméretű ananászt, ezért villával próbálkozik, a sárgás lé egy asztalon heverő magazinra folyik. A fotós nem jön zavarba, lenyalja a lét, aztán a magazint a villával együtt a közeli pezsgős vödörbe dobja.

Jön a második felvonás a franciákkal, ők jelölésben még az olaszokat is lepipálják, olyan kategóriákban versenyeznek, mint legjobb sorozat, legjobb jelenet, legjobb gonzó film, legjobb újonc, persze az alapkategóriák mellett.

Számunkra az est fénypontja a magyar díjátadó! Legjobb színész Mike Foster! Könnyedén kilibben, megcsókolja a díjátadó kislányokat, a moderátor lány magától is ad pusztit, aztán jön az elhagyhatatlan köszönet.

Aztán ki tudja, miért, lenéz a sliccére, majd elindul a fotósok irányába.

A legjobb rendező Kovi lett, hét jelölt közül. Feláll, a dobosok belelendülnek, mi meg eldobáljuk az előre szétosztott konfettiket, miközben ünnepelt rendezőnk nevét kántáljuk.

– Köszönöm a díjat, köszönöm mindenkinek, külön köszönet a Private Beneluxnak! – mondja.

Majd hozzáteszi:

– Hajrá, magyarok!

A legjobb női mellékszereplőnek járó címet most Julia Taylor kapja, a legjobb női főszereplő Rita Faltoyano. A dobosok az Opus régi slágerét, a Life is life-ot ütik, Rita átvág az asztalok között, a zakót már levette, szolid, a melleit teljesen takaró felső van rajta, kezén fehér kesztyű. Többen megállítják, azokkal összeölelkezik, a színpadon üdvözi a szőke díjátadó lányt. Nagyon örül, a köszönő beszéd végére kicsit meg is hatódik.

Melindát, Hopka felfedezettjét váratlanul éri a díj, ő a legjobb magyar újonc. Németül mond köszönetet Hopkának, majd magyarul folytatja: Nagyon örülök, hogy ennyi magyar lehet itt, köszönöm.

A magyar tábor tapsol.

Hátra vannak még a Benelux államok, így egy kalap alá véve.

A fotósok dicséretet érdemelnek, végigállják a négy órát, pontosabban végigtülekszik egy jobb pozícióért. Külön említést érdemel egy fekete denevérujjú bőrkabátos, vastag szemüvegével,

zsiros, félrefésült hajával és felejthetetlen szagával. Színfolt egy kis kínai is, akit jó sorsa egy hozzá hasonló természetű európaival hozott össze. Miközben lökdösik egymást, a kínai olyan hangokat hallat, mint Bruce Lee támadás előtt.

Az asztalnál a Penthouse munkatársa a maradék borokat töltögeti össze a poharakból, a skót egy piros ruhás lányt ölelget napszemüvegben. Éjjel egy óra van, sokan szedelődzködnek, a moderátor még egy közös fényképre hívja a díjazottakat. Rita Faltoyano Mike Foster öléből buzdítja a magyar honfitársakat egy közös Hajrá, magyarok! hip-hip hurrára, a dobosok pakolnak, helyüket a disc jockey veszi át.

A keményebb mag marad táncolni, van, aki a bárba teszi át a székhelyet, ha már az italért így is, úgy is fizetni kell. Fél óra múlva az asztalok elpakolva, a szőnyegen mezítláb táncolnak a sztárok, a skót épp a Penthouse-os újságíró pörgeti az A-ha együttes régi slágerére. Az ázsiai asztalszomszéd fáradt arcát mossa egy ásványvizes palackból, itt az idő nyugovóra térni.

DIRECTED AND PRODUCER BY ALEX DOKA

(a „legnagyobb" magyar pornóproducer, akit szinte senki sem ismer)

Amerikában csak forgalmazok. A filmjeim kizárólag Magyarországon készülnek, így olcsóbb. A cégem Los Angelesben van, ott minden második sarkon pornóval foglalkoznak. Jelenleg két főből áll a személyzet, amikor jól mentek a dolgok, nyolcan voltak. A pornópiaci helyzet pont úgy változott, mint a számítástechnikai: nem építék semmit, csak felereszték egy nagy léggömböt. Ugyanez van a pornóban is, borzasztóan felülértékelték a filmeket. Előbb-utóbb a vásárlók rájöttek, hogy az olcsóbb, kisebb kategóriájú filmekben ugyanazok szerepelnek, mint a drága nagyokban.

Sokan emlegették, olyanok is, akik még nem látták. A szakmában mindenki ismeri... a hírért. Még sohasem nyilatkozott, most is csak azért, mert a felesége rábeszélte. Állítólag szereti a humoromat... Amikor felhívtam, meglepődött. Már azon is csodálkozott, hogy egyáltalán a telefonszámát sikerült megszerezem. Mondtam,

hogy szívesen mennék az irodájába, érdekelne, milyen környezetben dolgozik. Azt mondta, szó sem lehet róla! Felajánlottam, jöjjön az én irodámba, azt mondta, idegen helyre nem megy fel. Végül abban

DIRECTED AND PRODUCER BY ALEX DOKA

maradtunk, hogy a kedvenc éttermében beszélhetek vele. Felvetettem, hogy zavarhatja a beszélgetésünket, ha fülelnek a szomszéd asztaltól, mire azt mondta, hogy majd elülteti őket. Kérdeztem, hogy van-e zene az étteremben, merthogy lenni szokott. Azt mondta, hogy van, de majd lehalkíttatja. Végül létrejött a találkozó egy kellemes pesti olasz étteremben. Elmesélte, hogy naponta három-négy órát szán az étkezésre, nem pusztán azért, mert szereti a hasát, inkább az élvezet miatt. Ezt magam is tapasztaltam. Hatalmas adag saláta után jól megrakott tányér spagetti következett, hozzá rák, úgy húsz-huszonöt darab. Majd párolt borjúszeletek jöttek gombás öntettel, mindehhez néhány pohár frissen csavart narancsdzsúsz, jó fél liter speciális tea, több üveg szénsavmentes ásványvíz, két pohárka olasz vörös bor, és a végén a pincér asztalhoz hozta a

szükséges felszerelést egy kubai szivarhoz. Közben semmi mozgás, Isten ments, hogy elégezzünk egy kalóriát is ebből a fantasztikus ebédből! A producer tényleg csak a felesége kedvéért ült le velem beszélgetni. Nem mintha különösebben zavarta volna a magnó, de az óriási zaj miatt, és mert evés közben beszélgettünk, alig-alig készült használható felvétel. Ami itt következik, csak töredék, de ennek is örülök. Beszélgetőpartnerem annyira nem tartotta fontosnak az egészet, hogy a végtermékre nem is kíváncsi. Csak annyit kért, hogy valahogy legyen ez az egész olyan pozitív...

– Külön is kíváncsi vagyok a könyvére. Nagyjából átlátom a filmkészítést, szerintem eszméletlenül sok kamu szöveg lesz benne. Amit maga hall, annak valószínűleg a fele se igaz, mind csak szépítgetés... Mindenki a szépet akarja magáról mutatni.

Ahogy mondani szokták, igen korán kezdtem érdeklődni a pornó iránt. Ahogy útlevelhez jutottam, ültem a vonatra és húztam ki Amszterdamba. A városból engem csak a pornó érdekelt. Bécs persze közelebb van, ha időm volt, ki is mentem filmet, live show-t nézni, meg persze érdekelt a szexshopok

kínálata is. Aztán kezdtem kijárogatni vásárokra, építtem a kapcsolatokat, csináltam egy demokazettát.

Kivitettem, megnézték, azt mondták, hogy csináljak nekik filmet. Nem volt nagy szám, vettem egy kamerát, a Rákóczi téren meg kiválasztottam egy kurvát, és már kész is volt a film.

Az én ízlésvilágom megegyezik a Hustler stílusával. Nem olyan, mint a Playboy, igyekszik a lehető legtöbbet megmutatni. Az én filmjeim nem forgatókönyv szerint épülnek, hanem kis színekből állnak. Kicsi történetek, le se kell őket írni. A film elején van egy maximum ötperces sztori, csak azért, hogy a néző nagyjából el tudja képzelni, miről is fog szólni. A szöveg gyakorlatilag másodlagos, a képi világ a fontos.

Ilyen húszperces színekkel jelentem meg a piacon, elég sok cég vásárolt tőlem. Aztán egyre jobban kinőttem magam, mind több filmet csináltam, többet, mint amennyit eladtam. Kizárólag a profit érdekel, de természetesen a legalitás határain belül. Ez azt jelenti, hogy bármilyen perverz, bármilyen kemény egy film, ha meg lehet csinálni, akkor én

áldozok rá penzt.

A melegpornót mint műfajt nem képviselem, csak csinálgom. Ezt a műfajt a Korda csinálta nagyon profin, ha élne, sokat tudna erről beszélni. Megvettem a „filmes hagyatékát”, tényleg művészi színvonalon dolgozott. Ő is Los Angelesbe nyomta ki a filmeket. Ez azért fontos, mert nagyon sok olyan fiút szerepeltetett, színészeket, sportolókat vagy akár énekeseket, akik itthon a középpontban voltak. Az volt ezzel a gáz, hogy egy-két film visszajött. Nem nagyon nézek a pornós fiúk lelkébe, csak annyit tudok mondani, hogy az én szereplőim pénzért csinálják, amit csinálnak. Az, hogy egy melegfilm jó vagy nem jó, engem nem érint. Hetero kapcsolatban élek, tényleg nem tudom, hogy mi a jó és mi a rossz. Rábízom magam a kamerásomra, szabad kezet adok mindenkinek, a szereplőknek is.

Egy ilyen film Amerikában negyven dollárba kerül, itt, Európában a legdrágább, amit nagykereskedésben vettem, a viszonteladótól, olyan harminc eurónál kezdődik. Számokról nem szívesen beszélek, maradjunk abban, hogy az én húszperces filmem a nagy kategóriájú költségvetés tizedébe kerül, pár százezer forintba. Kazettából, CD-ből,

DVD-ből a példányszám évi ötmillió fölött van, a nagy cégek csinálnak ennyit. Ha a megjelenést nézzük, én ott vagyok az első négyben, az más kérdés, hogy nincs szükségem ismertségre. Nem panaszkodom, nem azért mondom.

Mit értek erkölcsi értékrenden? Azt, hogy betartom a szabályokat, nem kockáztatok. Akkor sem, ha ötször annyit ígérnek, mint egyébként. Vannak gáz helyzetek. Hozzám is hoztak olyan kislányt, aki még nem töltötte be a tizennyolcat, ezért meghamisították az iratait, csak azért, hogy a szervezőnek pénzt termeljen. Szerencsére az asszisztensem rájött a turpisságra. A lány papíron tizennyolc fölött volt, közben éppen csak betöltötte a tizenhatot.

A TOP-filmekben rengeteg magyar lány szerepel. Magyarország minden évben kitermel egy pornósztárt, méghozzá nemzetközi szintűt. Kezdő korukban a nagy sztárok dolgoztak nálam is. Az igazság az, hogy nem igazán szeretek dolgozni velük, egyrészt kicsit el vannak maguktól szállva, másrészt már túl sokat kérnek. Nem szeretem, ha terhelik a költségvetésemet.

Nálam már nem dominál a pénz, a cél a szinten

tartás. Szeretem a szabad időmet hasznosan eltölteni. Mondtam is nemrég a fiúknak, hogy ebben az évben már csak miattuk forgatok. Két évre előre dolgozunk. Két évre! Azok a filmek, amiket most vágok, majd csak 2006-ban jelennek meg. Kétszázvalahány nyers, még feldolgozatlan film van a polcokon. Mondtam, hogy gyerekek, csak tiszta szeretetből forgatok, legyen nektek egy kis lóvé!

Volt abban rizikó, hogy belevágtam az amerikai üzletbe. Kivisz az ember mondjuk százezer dollárt, aztán vagy bejön, vagy nem. Igazából ez a pénz csak éppen valamivel több, mint amennyit egy amerikai ügyvéd kér, hogy gyorsan és flottul elintézzem egy cégbejegyzést. Ennek az üzletnek sok válfaja van; nemcsak arról szól, hogy kazettákat gyártunk és eladunk, az internetre is feltesszük a filmeket. Ezek már fizetős site-ok. Ha valakit érdekel, befizet 29,95 dollárt egy hónapra, kap egy kódot, és nézheti a filmeket. Olyanokat is, amiket videotékából nem tud, vagy nem akar kikölcsönözni. Amerika nagy ország, nagyok a távolságok, nem biztos, hogy az illető a legközelebbi shopban megkapja azt a filmet, amit akart. Ezért jó az internet.

Amerikában csak forgalmazok. A filmjeim

kizárólag Magyarországon készülnek, így olcsóbb. A cégem Los Angelesben van, ott minden második sarkon pornóval foglalkoznak. Jelenleg két főből áll a személyzet, amikor jól mentek a dolgok, nyolcan voltak. A pornópiaci helyzet pont úgy változott, mint a számítástechnikai: nem építék semmit, csak feleresztek egy nagy léggömböt. Ugyanez van a pornóban is, borzasztóan felülértékelték a filmeket. Előbb-utóbb a vásárlók rájöttek, hogy az olcsóbb, kisebb kategóriájú filmekben ugyanazok szerepelnek, mint a drága nagyokban. Igaz, hogy a film nem Hawaii-on játszódik, hanem csak egy szobában, de gyakorlatilag ugyanarról szól a dolog. Elkezdtek keresni és vásárolni az olcsóbb filmeket, a drágábbakat meg nem tudták eladni. Most ott tartunk, hogy gyakorlatilag ötszáz forint egy DVD. Három-négy évvel ezelőtt tizenkétezer forintért adtam egyet, akkor még kuriózum volt. A DVD-vel ugyanaz a helyzet, mint annak idején a VHS-sel, mindenki másolja. Megoldás a választékbővítés lenne, meg ugye az internet. Nem könnyű a mi szakmánkban, nagyon meg kell nézni, hogy mit lépjen az ember, ha be akarja hozni az elveszett

profitot. A költségcsökkentés sem egyszerű, fontos, hogy a szereplőknek is meglegyen a pénzük.

Ráadásul a politika is beleszól a dolgokba. Clintonnál simán mehetett a szado-mazo, erre bejött a Bush-kormányzat. Nemcsak szigorítottak, de le is csuktak pár producert, aki nem állt le időben. Ugyanakkor az interneten a vásárlók legalább kilencvenöt százaléka amerikai.

NIKI BELUCCI

A médiának fontosabb lett a magánéletem, mint az, amit a pornóban elértem. Tavaly tavasszal aztán én lettem az év felfedezettje, és ahogy átvettem az Oscar-díjat, már be is jelentettem, hogy velem nem kell számolniuk. Tudtam, ez a legjobb alkalom a váltásra, erre jó a média, eljuttatja mindenkihez a hírt. Próbáltak győzködni, hogy maradjak, de nem jártak sikerrel. Egyre többet gondolkodtam azon, hogy lemezlovas is lehetnék...

21 éves, volt válogatott tornász. A szülei elváltak. Van egy édestestvére meg egy

mostohahúga, azt mondja, az utóbbihoz semmi köze. A válás megviselte. Ötéves korában kezdett tornázni az Újpestben.

Az edzők verték a gyerekeket. Ha nem csináltál valamit jól a gerendán, rendesen odaütöttek. Az egyik lánynak az edzője törte el a kezét, volt, akit a telefonszobában vertek. Engem nem bántottak, mert annyira megijedtem, hogy inkább megcsináltam az elemet úgy, ahogy kérték. A verés miatt mentem át a Honvédba. 11 éves koromban nyertem először országos versenyt. Dél-Amerikában egyszer a csapattal nyertem, egyéniben volt egy második és egy harmadik helyem. Mentem volna az olimpiára is, csak a dél-amerikai úton lesérültem, és megmondtam, hogy nem bírom tovább. Bekattantam, nem is értem... A többiek a játszótéren voltak, én meg szenvedtem. Azt mondták, hogy választanom kell. Úgy döntöttem, leadom a mezem. Egy év múlva visszamentem, hogy folytassam, de azt mondták, várnom kell, míg újra versenyezhetek. Mondtam, hogy azt nem bírom ki, hogy csak edzek, edzek, és nem nyerek semmit. Tizenöt évesen hagytam abba a sportot.

Akkor már vendéglátó-ipari szakközépiskolába

jártam, de nem folytattam, úgy gondoltam, nekem nem kell. Először vendéglátóba mentem, de ott mindenki lehúzott a pénzzel. Átmentem egy fehérneműboltba, a Westendben kezdtem havi hatvanezerért, a jutalék meg olyan volt, mint az időjárás. Utána áttettek a Duna Plazába. Négy hónapot voltam ott, de oda nem járt senki, úgyhogy hülyének nézett a tulaj. Nagyon sokat dolgoztam, heti öt alkalommal reggel tíztől, este tízig. Kiborultam, és azt mondtam, hogy ennyi pénzért nem fogok itt rohadni és másnak a pénztárcáját nyomni.

Fotómodell szerettem volna lenni. Jött egy ügynök, hogy menjek pornózni, mert jól lehet vele keresni. Megdumált, beleugrottam. Az első fotószettem már kemény pornó volt. Az ügynök azt mondta, hogy a divatszakmában is feküdnöm kéne, ugyanúgy, mint a pornóban, de ezért legalább pénzt kapok. Én nem fekszem le senkivel csak azért, hogy előrébb jussak. Úgy döntöttem, hogy akkor legyen a pornó! Odaadom a testem és pénzt kapok. Hitegetett, hogy vehetek majd magamnak kocsit, lakást.

Tizennégy évesen csókolóztam először, Balatonlellén, de úgy be voltam rúgva, hogy a

sötétben nem is láttam, kivel. Szerintem nagyon csúnya volt... Első szerelem? Nem volt. Nekem ez is kimaradt a torna miatt, utána már nem nagyon érdekeltek a fiúk. A lányok sem.

Egy Barna nevű fiúval feküdtem le először, tizennyolc évesen. Ez a kapcsolat megszakadt, mert a srácot leültették. Aztán lefeküdtem két fiúval, pusztán csak kíváncsiságból. Tizenkilenc évesen már pornóztam, behúztam. Akkor már Timóval voltam, ő műsorvezető egy kereskedelmi csatornánál. Eleinte azt hittem, hogy hű de jó, nem vagyok egyedül! Jöttek azonban a gondok, nem tetszett neki, hogy pornózom. Abbahagytam miatta. Elkezdett verni. Amikor nagyon megütött, és a földre estem, megrúgott, belém nyomta a cigit. Vége lett.

A Budapest Parádén találkoztam össze Timóval. Rá három napra a szerkesztőjük elhívott egy házibuliba, mert meg akart velem ismerkedni. Mondtam neki, legyünk barátok, mert én akkor már tudtam, hogy Timóval akarok összejönni. Rögtön másnap össze is ismerkedtünk. Szerelemről szó sem volt. Egy nagy hülyeség volt. Azt az elvet vallom, hogy lakva ismeri meg az ember a másikat.

Az első három hónapban úgy tűnt, nem érdekli a pornózás, nem is beszéltem vele a munkáról. Egy idő után már zavarta, állítólag szerelmes lett belém. Amikor Timót megismertem, már drogozott, bárhogya is tagadja. Nyomtam én is jó pár hónapig, szeptembertől decemberig, elég komoly szinten. Aztán az egyik nap megelégeltem, illetve rosszul lettem, és akkor mondtam, hogy köszönöm, ezt nem. Letettem, egyik napról a másikra.

A pornót nem mertem apámnak elmondani. Amikor elkezdtem, két hónapig még velük laktam, aztán mennem kellett Ibizára. Nem tudtam volna megmagyarázni, hová megyek, így hát fogtam magam és elköltöztem. Anyámnak azt mondtam, hogy van egy fiú, aki kivisz Ibizára. Majd belenéztem anyám szemébe, és nem tudtam neki hazudni, megmondtam, hogy mit csinálok; ha kidob, kidob, ha nem, nem. Ő megértett. Apám az újságokból tudta meg, de nyíltan nem szólt, hogy tud róla. Odaálltam elé, és megmondtam. Mit szólhat ehhez egy apa? Szerintem ez maga a rémálom! Nem tagadott ki, de látszott rajta, hogy szívesen beszólna nekem; szíve szerint azt mondaná, azonnal hagyjam abba.

Apáméktól albérletbe költöztem, ki is tudtam fizetni. Azt gondoltam, hogy hú de jó, sokat keresek, ez a munka nekem kamatozni fog, veszek majd autót meg egyebeket! Nem jött össze. Úgy is fogalmazhatnék, hogy én a pornót a pénzért kezdtem el és azért is fejeztem be. Egyébként nem minden döntést a pénz motivál. Volt olyan casting, ahol mondták, hogy kifizetnek kétszáz dollárral többet, csak feküdjek le a producerrel. Megmondtam, hogy akkor inkább nem kell a munka, hívjon a producer mást.

A pornó nálam nem a fiúkkal kezdődött. Sima aktért, ami egy-két óra alatt megvan, ugyanúgy megkaptam az ötven-hatvanezer forintot, mint azelőtt egyhavi keserves munkával. Aztán szóltak, hogy fiús fotó kellene. Mondtam, rendben, úgysem voltam még sok fiúval. Meresztgettem, amit kellett, kaptam érte nyolcvanezret. Egyszer csak szóltak, hogy három nap múlva filmforgatás.

Az elején én sem nagyon válogathattam, mert nem kaptam volna munkát. Egyébként könnyen ment. Mit kellett csinálnom? Semmit. Kinyitom a számat, szétteszem a lábam, és bele a közepébe. Nem kellett csinálnom semmit.

Az Összes pénzemet elvásároltam. A páromnak is azt mondtam, hogy amit kiskoromban nem kaptam meg, azokat most próbálom pótolni. Tinikoromban anyámék megkérdezték, hogy mit szeretnék: csúnyácska kis csizmát vagy egy jópofa szandált? Én persze a divatosat választottam, télen is zokniban és szandálban jártam. Az osztálytársaim persze röhögtek, amikor a lábam a zöld zoknival odafagyott a szandálhoz. Nekem azért ez nem volt olyan vicces! Aztán jött a nyár, és én kaptam egy új szandált...

Az első filmemet Szentendrén forgattuk, egy nagyon öreg néni házának udvarán. Azóta is jóban vagyunk. Nem sokat magyaráztak, megmondták, hogy mit akarnak, a többit pedig rám bízta. Először három fiúval voltam, aztán egy negyedikkel. Emlékszem, borzasztó poros lettem, tűzött a nap, elegem volt mindenből. Ez egy kisebb produkció volt, de két-két és fél óra alatt négyszáz dollárt kerestem, pedig iszonyú béna voltam. Megjegyzem, nagyon fontos, hogy kikkel találkozok először az ember, amikor belecsöppen a pornóba. Ha rossz színészekkel vagy nagy bunkókkal futottam volna össze, biztosan nem csináltam volna tovább. Csúnya

embereknek sem adtam soha a testem.

Az első külföldi filmemet Billel csináltam. Róla azt kell tudni, hogy minden lányt kipróbál. Megmondtam Billnek, ha be kell kapnom egy producer farkát, akkor az első géppel megyek haza. Mindenki megvult neki, kivéve engem.

Billel két filmet forgattunk Ibizán. Első nap két popsis szint csináltunk, és nekem már elegendő volt. Hívtam az ügynökömet, ő volt az, aki rábeszélte a melóra. Elmeséltem neki, hogy mit csinál velünk a rendező. Azt mondta, őt ez nem érdekli, meg kell csinálnom, a lényeg az, hogy a végén leadjam a pénzt.

Öt-hat magyar fiú és ugyanannyi magyar lány volt kint két cseh csajjal, mindkettő beteg volt. Még csak nem is voltak tiszták, azt sem tudták, mi az a popsimosó, szerintem slauggal oldották meg, beöntést adtak maguknak. Kérnek persze a forgatás előtt AIDS-tesztet, de ez is olyan dolog, hogy az csak az előző hónapra jelent valamit, simán előfordulhat, hogy valaki pozitív, mégis negatív papírokkal mászkál. Vannak elég nagy botrányok a pornóban, és hát gumi óvszert sem nagyon

használnak...

Ibizán nagyjából tíz színt csináltam, durván egymillióért. Ebből kétszázezret levett az ügynököm. Ami őt illeti, hiába nem csináltam még soha anált, elég szemét módon megzsarolt, hogy ha nem vállalom be, akkor nincs munka. Amikor már belejöttem a dolgokba, rájöttem, hogy ilyen nincs. Ha valakinek kellek, akkor normál színbe is kellek, nemcsak a popsiba. Persze belementem az análba is, mert kellett a pénz. Ami a lányokat illeti, próbáltam hanyagolni. Mint barátok, oké, de testileg nem szeretem őket. Több fiúval voltam egyszerre együtt, talán három alkalommal is, hát nekem nem tetszett! Akkor se, ha többet fizettek. Egy-egy lépcsőfok száz dollár. Egy kezdő normál színért négyszázat kap, ha csinál egy popsit, akkor ötöt, dipinél hatszázat. Egy kezdőnek hatszáz a csúcs. Van még a duplapopsis, vagyis két kuki van egy popsiban. Ez annyira nem érdekelt, hogy az árát meg sem kérdeztem, de szerintem hét-nyolcszáz dollárt lehet azzal keresni.

Mondtam az ügynökömnek, hogy szeretnék híres lenni – így került a képbe Kovi. Átküldtük neki az ibizai fotóimat, bementem egy válogatásra. Mondta

Kovi, tud munkát adni. Mivel az ügynököm semmit sem tett azért, hogy munkát kapjak, kijelentettem, csak Kovival akarok dolgozni, mert ilyen szempontból nagyon rendes. Az első filmünket négyen csináltuk Michelle Widdal, Csokival meg Mickey Dueval, két-két párban, a Hajógyári-szigeten, egy hangárban. A helyszín nagyon jól be volt rendezve. Kovi aztán folyamatosan emelte az áramat, rendesen teljesítette ügynöki kötelességet. Nem rossz pénz egyébként egy alkalommal kétszázezer forintot keresni, de egy úri kurva ennél biztosan több pénzt kérne. Minket a kamera választ el az úri kurvától, legalábbis szerintem. Ami azt illeti, ha szerepeltem az újságokban, azt megnéztem, de a filmjeimet nem.

Aztán kerekedett egy botrányunk Kovival. Mondtam neki, hogy nincs BMW-m, nincs házam, van viszont egy kapcsolatom, és ha folytatom a pornót, akkor rámegy. Ő azt felelte, hogy ne törődjek semmivel, lesz hírnév, karrier, sok pénz. Én pedig közöltem vele, hogy lassan már egy éve dolgozunk együtt, és se hírnév, se semmi, elegendem van!

Fél év alatt hatmillió forintot kerestem. Jól hangzik, csak hát ez a pénz sok mindenre elmegy:

működöm, fodrászat, taxi, telefon, a szülők támogatása. Amit kerestem, el is költöttem. Rájöttem, hogy ezt a nívót képtelenség tartani. Egy pornósztárnak nagyon nehéz megfelelő szinten élni úgy, hogy közben spórol. Eldöntöttem, hogy szakmát váltok.

Közben volt egy botrányom. A szexhajón meg kellett volna kapnom a legjobb szexjelenetért járó díjat, csak hogy Kovi megbundázta. A hajón kérdeztem, hogy mikor kapom meg a szobromat, kiderült, hogy levettek a listáról. A Kovi vetetett le, mert az Erotika Kiállításon nem hozzá mentem, hanem a TOM MÉDIÁ-hoz. Megmondtam neki, hogy ezt nem hagyom annyiban, és botrányt csinálok, le is jött az újságban. Nem ilyenek ismertem a Kovit. Teljesen kifordult magából ott a hajón.

A médiának fontosabb lett a magánéletem, mint az, amit a pornóban elértem. Tavaly tavasszal aztán én lettem az év felfedezettje, és ahogy átvettem a Oscar-díjat, már be is jelentettem, hogy velem nem kell számolniuk. Tudtam, hogy ez a legjobb alkalom a váltásra, erre jó a média, eljuttatja mindenkihez a hírt. Próbáltak győzködni, hogy maradjak, de nem jártak sikerrel. Egyre többet gondolkodtam azon,

hogy lemezlovas is lehetnék... Korábban már tanultam az alapokat, csak el kellett mélyíteni a tudásomat. Hála a menedzseremnek, nagyon sok helyen lépek fel, és ma már csak ebből élek. Ősszel jelenik meg az első saját CD-m. Én vagyok az első topless lemezlovas. Sokan mondják, hogy pornósztárnaként rengeteg rajongóm volt, én ezzel úgy vagyok, hogy aki szeret, az a diszkóba is elkísér. A pornómúltat lezártam magamban.

A váltásnál egyébként már túl voltam Timón. Óriási szerencsém, hogy mellettem van Fruzsina, a menedzserem, és az sem mellékes, hogy ismét van társam.

Alig három hónapos ez a kapcsolat, most úgy érzem, hogy ez szerelem, majd kiderül, mi lesz belőle. Persze közben is voltak férfiak, nem akartam bepókhálósodni. A partnereim között akadtak ismert emberek is, mindenkinek kell a játék. Nem bántam meg, hogy kipróbáltam, milyen velük a szex.

Úgy érzem, sokkal jobban élek, mint azelőtt. Senki nem mondja meg, hogy mit csináljak, mikor menjek el egy színbe. A lemezlovaskodással csaknem annyit keresek, mint a pornóval, és hogy

csúnya szóval éljek, még dugni sem kell. Őszintén, sikerül kihasználnom azt, amit a pornóban elértem. Ezt Kovinak köszönhetem, kétségtelen... Úgyhogy kösz, Kovi!

Azoknak a lányoknak, akik belevágnának a pornóba, azt üzenem, hogy kétszer is gondolják meg! Azzal hitegetik őket, hogy csak külföldön láthatók a filmek, pedig azok felkerülnek a hálóra, és az interneten bárhová, haza is eljuthatnak. Megkeseríthetik, sőt tönkretehetik az életüket. Lehet, hogy durva, de hülye kurvának tartják majd őket. A pénz sem éri meg! Inkább fogjanak valami másba, vagy jöjjenek össze egy gazdag pasival. Ha csak egygel vannak, az nem derül ki, vagy ha mégis, legfeljebb lesz egy vélemény.

SZANDI

Odajött hozzám a kiállításon egy ember, hogy na, akkor verjem el! Ott, mindenki előtt. Olyan harmincnyolc-negyven éves lehetett, hosszú bőrkabátban, bőrgatyában volt. A gatyának hátul ki volt vágva a feneke. Böven lehetett a pasasnak

pénze, mert csak a korbácsáért legalább hétszáz eurót fizetett. Szóval odajött hozzám autogramozás közben, hogy üssem-vágjam, még a korbácsát is a kezembe adta. Nekem több se kellett, elvertem, de kegyetlenül! Nem szoktam ilyen munkát vállalni egyébként, ez csak úgy becsúszott, mindenestre jólesett.

Kábítószer... Nem fogok hazudni, őszintén megmondom, annak idején én is kipróbáltam. 1996-97 körül estem bele. Hála istennek a heroinig nem jutottam el, nem szúrtam magam tűvel. A heroinnál állítólag csak az első lövés a szép, az összes többit már azért lövik, hogy ne legyen fájdalmuk. Gyakorlatilag fájdalomcsillapítóként használják. Láttam egy-két embert tönkremenni, azt is láttam, hogy mennyire borzalmas, kegyetlen halállal hálnak meg! Azt mondtam, nekem ez nem kell!

Egy reggel belenéztem a tükörbe és megijedtem, hogy nézek ki. Pedig csak diszkódrogokat használtam: extasyt, speedet. Egy idő után azonban ezekből is már egyre több kell.

Akkor határoztam el, hogy nem fogok lesülyyedni, én nem! Az izületeim egyre jobban fájtak, tönkrementek. Na jó, nagy ritkán bejött a koko is... A

fogam hál' istennek nem hullott ki. Az lett volna még szép! Borzalmasan néztem ki, voltam vagy negyven kiló.

Ráadásul jöttek a nagy pszichiátriai problémák is, pánikbetegség, depresszió. A drog hatása nem akkor jön ki igazán, amikor az ember csinálja, hanem ha egy-két év után hirtelen abbahagyja. Pár hónap után jelentkeznek az igazi tünetek.

Én kiszálltam! Aki végigcsinálja azt, amit én, százszor is meggondolja, hogy mikor nyúl anyaghoz még egyszer! Borzasztóak az elvonási tünetek, illetve nem is tudom, hogy azok-e, mindenesetre egyszer csak elkezdtem remegni, majd kiugrott a szívem. Azt hittem, meghalok, kiver a víz. Állítom, hogy halálközeli állapotban voltam. Bevittek a kórházba, úgy remegtem, mint egy epilepsziás. Ez Luxemburgban történt. A kórházban aztán egy fél óra múltán megszűntek a tünetek. Ráaktak az EKG-ra, semmit sem mutatott ki. Hazajöttem Magyarországra, a rosszullétek kéthetente ismétlődtek, főleg éjszakánként. Aztán eljött az az idő, hogy nem mertem kimenni az utcára, féltem, hátha ott tör rám a roham.

Jó pár év eltelt, mire elmentem végre egy

pszichiáterhez. Ez 2002-ben volt. Már akkor orvoshoz küldtek, amikor hazajöttem, megmondták, hogy be kell feküdnöm a mentálhigiénia osztályra. Félttem a gyógyszerektől. Egy idegösszeomlás kellett ahhoz, hogy eljussak a pszichiáterhez.

Nekem aztán csőstül jött a baj! 2002-ben volt egy autóbalesetem, főútvonalon a megengedettnél nagyobb sebességgel mentem, azt hittem én vagyok a Fittipaldi. Volt egy Audi 4-em, full extrás kocsi, feltuningolva. A stoptáblánál nem állt meg egy kisbusz, hajnali egykor kijött elé, esélyem sem volt. Nem voltam bekötve, ez volt a mázlim, így nem robbant szét a mellemben a szilikon. 22 métert repültem a kocsival, és csodák csodájára sérülés nélkül szálltam ki. Megjöttek a rendőrök, tőlem kérdezték, hogy hol a halott, nem hitték el, hogy abból a roncsból valaki épségben kiszállt. A vizsgálat kimutatta, hogy se kábítószer, se alkohol nem volt bennem. Nem is ezzel volt a baj. A kisbusz vezetője nem ismerte el a hibáját, így aztán sokáig ment a pereskedés. Az tény, hogy a megengedettnél gyorsabban mentem, a szakértők szerint 50 helyett 70-nel, de azt a stoptáblát illetett volna észrevenni!

A balesettel kezdődött, aztán folytatódott a

legjobbnek hitt barátnőmmel. Nem ő volt az egyetlen, aki cserbenhagyott, sorra eltűntek mellőlem azok az emberek, akik akkor voltak körülöttem, amikor jobban ment a sorom. Lassacskán elúszott a pénzem. Volt egy „nagyon jól menő vállalkozásom” ami csak nyelte a pénzt, de jövedelmet nem hozott. Azt mondtam, nekem havi négyszázezret nem ér meg, hogy társ legyek egy bukott vállalkozásban.

Amikor leginkább padlón voltam, a legjobb barátnőm nemhogy nem segített, még belém is rúgott. A mai napig nem tudom, hogy miért. Azt mondta: belefáradt a problémáimba, én mindig csak fárasztom őt. Hozzá kell tennem, hogy amikor neki volt problémája, bármikor átjöhetett hozzám, nálam aludhatott, bármennyire fáradt voltam, mindig meghallgattam. Cserbenhagyott.

Volt egy barátom, akiért ölni lettem volna képes. Ez a szerelem egyoldalú volt, ő nem szeretett engem. Úton-útfélen megcsalt, nem támogatott. Egy héten egyszer meglátogatott, este 11-től, reggel 6-ig velem volt az ágyban, ezenkívül nem kellettem semmire. Nem vitt magával sehova. Az ágyban sem volt egy nagy szám, de nem érdekelt, mert

szerelmes voltam. Amikor bajba kerültem, átlépett rajtam.

Az Audi-roncsáért kapott pénzből vettem egy Golfot. Tartott még a pereskedés, nem fizettek, iszonyú idegállapotban voltam. A Golfot is összetörtem. Minden eltűnt: pénz, barátnő, pali.

Otthon ültem december 24-én, és kétségbe voltam esve. Senkit sem akartam látni. Szenteste volt, rám telepedett a depresszió, Atgondoltam az életemet, és nem láttam a kiutat. Átjöttek hozzám a szüleim, de látták, hogy nem lehet velem beszélni. Azt mondták, hogy nincs tovább, vagy elmegyek pszichiáterhez, vagy ha kell, erőszakkal visznek.

Öngyilkossággal is kísérleteztem. Bármennyire okos, értelmes lánynak tartom magam, állítom, hogy egy olyan pillanatban, amikor az ember elszánja magát, nincs tudatában annak, mit csinál. Csak utána, amikor már bevette a gyógyszereket. Felfogtam, mit tettem, én hívtam ki a mentőket. Aztán persze rettenetesen szégyelltem magam, nemcsak édesanyámék, de saját magam előtt is.

A pszichiáter fél évig kezelt. Meghallgatott persze, és én őszintén beszámoltam a sanyarú sorsomról. Pontosan tudtam, hogy nem azért vagyok

depressziós, mert hányatott volt a gyerekkorom, hanem azért, mert a rengeteg problémámat saját magamnak köszönhettem. Mondhatták a szüleim, hogy Szandikám, ez nem lesz jó, mondták az ismerősök is, Szandi ezt nem így kéne csinálni, de én csak azért is! Majd én megmutatom...

A gyógyszeres kezelést végigcsináltam. Ha valamit elkezdek, akkor azt be is fejezem. Gyorsan felépültem és ez nem-

SZANDI

csak a gyógyszereknek volt köszönhető. Tisztában voltam azzal, hogy változtatni kell az életemen, a baráti körömet leváltottam. Nagyot csalódtam a barátaimban. Ami számomra a legérthetetlenebb és legelfogadhatatlanabb, az az irigység. Az utcánkban lakik egy lány, akkortájt, amikor én kint voltam Cannes-ban, a filmfesztiválon, éppen átépítették a házukat. Mondtam neki, hogy nyugodtan alhat nálam. Meg kell mondanom, hogy szinte rend- és tisztaságmániás vagyok. Unalmamban sokszor reggeltől estig takarítok, megpucolok mindent, ami a kezem ügyébe akad. Ez a lány, akit befogadtam, a hátam mögött azt mondta, hogy én egy hülye elmebeteg, koszos,

gyógyszerfüggő állat vagyok. Nyilván nem dicsekedtem senkinek azzal, hogy pszichiátriai kezelésen voltam, de akinek elmondtam, annak azt is tudnia kellett, hogy miért kerültem oda. Ez a lány is tudta, és mégis így viselkedett.

24 éves vagyok, egyedüli gyerek. Nagyon fiatalosak a szüleim. Gyerekkoromat lakótelepen töltöttem, de a házunktól nem messze volt egy kiserdő meg egy patak, szerettem a piócákat gyűjtögetni. A Kisherceget nagyon sokszor kiolvastam. Az iskolában jó fejű gyerekek mondtak, de tanulni soha nem szerettem. Tíz-tizenkét évesen stewardess akartam lenni. Már az általános iskolában kezdtem németül tanulni, később belevágtam az angolba is. Nyolcadik után egészségügyi szakközépiskolába iratkoztam be, ott jól éreztem magam. A Tétényi úti kórház pszichiátriai osztálya volt a legizgalmasabb, ha lehetett, mindig oda kértem magam, a belgyógyászat, a sebészet nem különösebben érdekelt.

Első szerelem? Gabikának hívták az óvodában. Szerelmesek voltunk egymásba. Egyszer megbetegedtem, édesanyám jött értem, hogy hazavisz. Gabika szaladt a cipőmmel az

anyukámhoz, simogatta a cipőpántot, és sírt, hogy Szandika beteg. A szüzességemet tizenöt és fél éves koromban vesztettem el, tisztára úgy történt, mint egy mesekönyvben. Lementünk a fiú szüleinek gárdonyi üdülőjébe, főztem, ágyba bújtunk. Nem volt valami jó, egyrészt fájt, másrészt rájöttem, hogy nem vagyok egy szexistennő. A fiú is szűz volt, ügyetlenek voltunk. Három évig nem is voltam senkivel, akkor lefeküdtem egy másik fiúval, de az is csalódás volt.

Tizennyolc éves elmúltam, amikor végre jött egy igazi nagy szerelem. Disc jockey volt a fiú, a mai napig az. Egy évig voltunk együtt. Rettenetesen szerelmes voltam, még lógtam is miatta a suliból, csak hogy találkozhassunk.

Amikor leérettségiztem, édesapám azt mondta, hogy kislányom, tizennyolc éves vagy, gondolom, nem akarod, hogy eltartsunk téged, menj el dolgozni! Jogos, teljesen jogos... Szerettem volna magamnak egy házat meg egy kocsit. Mind a kettőhöz pénz kell. A szüleimnek és a keresztszüleimnek van egy ikerháza, nagy telekkel, oda szerettem volna építkezni. Nem volt nehéz belátni, hogy havi negyvenezerből ez nem megy, márpedig az

egészségügyben akkortájt csak ennyit lehetett keresni.

Gondolkodtam, mit csináljak? Tizenöt évesen elvégeztem egy modelliskolát, és Zoltán Erikáéknál táncoltam. Magas voltam, 180 centi, vékony, mindig is szerettem szerepelni. Megvoltak az adottságaim, de volt bennem egy kisebbségi érzés, hogy nem vagyok se szép, se jó. Elég későn kezdtem fejlődni, tizenöt éves koromig mellem se volt. Az általános iskolában rendszeresen bántottak, úgy csúfoltak, hogy „elől deszka, hátul léc”.

Nem volt önbizalmam, ettől függetlenül szerettem magam mutogatni, sőt már kiskoromban tudtam, hogy sztriptíz táncosnő leszek. Tizenkét éves lehettem, amikor láttam egy filmet, volt benne egy bevágás, a hölgyek a sztriptízbárban táncoltak. Akkor döntöttem el, ha beleszakadok is, sztriptíz táncosnő leszek!

Tizennyolc évesen kezdődött. Gábor, egy chippandale-fiú vitt el a Hopka Ferenchez. Azt mondtam, hogy szeretném magam mutogatni, aktoznék. Elkezdtünk beszélgetni, úgy látszik, a Feri rájött, hogy rettenetesen „kompatibilis” vagyok az emberekkel, és feltalálom magam akár a sivatag

közepén is, vagy Szibériában is.

Otthon odaálltam a szüleim elé, s közöltem, hogy aktmodell lettem. Érdekes, hogy apunak is fájt a dolog, mégis valahogy könnyebben elfogadta, mint az anyám. Végül az anyám is belenyugodott, hiszen a lánya vagyok, de azt mondta, neki egyetlen férfi volt az életében, az édesapám; kizárt, hogy mutogatná magát. Apám úgy van ezzel, hogy 2004 van, hát csináld!

Csak leszbikus vállalom – filmben és fotóban is. Pontosan nem tudom megmondani, miért nem vállalom többet. Talán azért, mert igaz ugyan, hogy szeretem magam mutogatni, de nem akarok még nagyobb szívfájdalmat okozni a szüleimnek. Bár nem tagadnának ki, mégse.

Egyszóval megcsináltam jó néhány fotósorozatot, leszbikusfilmet és még tizenkilenc sem voltam, amikor azt mondtam, hogy nekem kész, elég volt ebből az életből, nem akarom tovább mutogatni magamat! Annak ellenére döntöttem így, hogy Németországban kevés tizennyolc éves lány kapja meg azt, amit én megkaptam. Luxusshotelek, luxuskörnyezet mindenütt. Úgy vigyáztak rám, mint egy csiszolatlan gyémántra. Gyorsan belejöttem a

német nyelvbe, videotékáról videotékára hurcoltak, könnyű és jól fizető munkám volt. Csináltam egy sztriptízműsort, aztán autogramoztam. Nagyon gyorsan jött ez a fajta élet, fel sem tudtam fogni, hogy én vagyok az, aki interjút ad, akiért rajonganak, akit csodálnak. Jó volt, de felfoghatatlan.

Elegem lett, elmentem Luxemburgba dolgozni. A nagybátyám mesterfodrász, járt hozzá egy táncoslány. Így került szóba a váltás. Nem volt nehéz, hiszen mindig is szerettem táncolni. Máig jobban szeretem a showműsort, mint a fotózást. Akkor élek, amikor fent vagyok a színpadon. 1999 novemberében döntöttem, december végén már utaztam. Három hónapra indultam, végül fél évig maradtam. Egy bárban dolgoztam, és úgy, mint a többi lány, én is három műsort csináltam egy éjszaka. A sztriptíz mellett a vendégekkel kellett italozni, de ez tényleg csak az italról szólt és nem a prostitúcióról. Nem volt rossz a kereset sem, minden hónapban megkaptam a háromszázezer forint fixet, erre még jött az ital utáni pénz. Eleinte furcsa volt odamenni a vendégekhez, pláne úgy, hogy Luxemburgban angolul, németül, olaszul és franciául is kell tudni, legalább egy minimális szinten.

A sztriptíznél nagyon fontos a kinézet, bár láttam én már csodákat. Ehhez jön még a zene meg a ritmusérzék, de a legfontosabb, hogy a lány szeresse azt, amit csinál. A sztriptíz nálam nem abból áll, hogy kimegyek a színpadra, jó napot, és fapofával levetkőzőm. Rengetegen így csinálják, viszont ha valaki engem néz, érzi, hogy szeretem ezt a munkát, és képes vagyok kommunikálni az emberekkel. Ordibálok, jövök-megyek, kokettálok, rettenetesen szeretem izgatni a férfiakat. Egy ideig azt hittem, hogy a rúd csak arra van, hogy jól belekapaszkodjak. Aztán tanultam, a lányok is segítettek, és megtanultam akrobatikus sztriptízt előadni a rúdon. Később, Olaszországban már én tanítottam a többi lányt. Mindenki kapott egy rudat, néztek engem, és gyakoroltunk.

Miután hazajöttem Luxemburgból, volt egy svájci ajánlatom. Először azt mondták, hogy csak itallal kell konzumálni, de aztán megtudtam, hogy más, keményebb dolgok is vannak. Nincs kifogásom az ellen, hogy egy lány férfiaknak pénzért adja el a testét, csak hogy nekem más a stílusom, nagy pofájú, temperamentumos lány vagyok. A szexualitás nálam

úgy működik, hogy ha nekem megtetszik egy férfi és bizsergést érzek, akkor azzal lefekszem még akkor is, ha nincs szerelem. Ezzel együtt nem szeretem az egyéjszakás kalandokat. Azt nem tudnám elviselni, hogy egy bárban pénzért dolgozzam úgy, hogy bárki odajöhet hozzám, a koszos, a büdös, az antipatikus is, és nekem kötelező lenne vele elmenni. Egyrészt hisztiznék, másrészt a férfi sem kapná meg azt, amit a pénzéért szeretne. Kár is nálam feszegetni ezt a dolgot, kizárt, hogy én valaha is abban a szakmában érvényesüljek!

Heteroszexuális vagyok, kifejezetten férfipárti, de a leszbikus ellen sincs kifogásom. Azt olvastam, hogy valahol minden nőben megvan a biszexualitásra való hajlam, van, akinél kijön, van, akinél nem. Olyan is van, aki elfojtja, bemagyarázza magának, hogy ő, én nem vagyok leszbikus, és ezt el is hiszi. Nekem semmi kifogásom nincs az ellen, ha egy nő hozzám ér.

Olaszországban két barátnőmmel csináltam leszbikus show-t, hol az egyikkel, hol a másikkal. Ott aztán volt csókolózás! Nem teljesen szívből jövő, hanem művi. Valahol azért mégis bennem van... Nem rossz egy női száj... De hozzá kell tennem, hogy szexuálisan a dolog soha nem izgatott föl

annyira, hogy akár orgazmusom is legyen. Magánéletemben nem voltam nővel, el se tudnám képzelni. Talán egy párkapcsolatban, hármásban el tudnám viselni... Igaz, ha már szerelmes vagyok nem biztos, hogy elnézném, hogy a szerelmemet egy másik lány fogdossa. Bár..., a fene se tudja! Azt viszont nem tudnám elképzelni, hogy én egy lánnyal együtt éljek akár évekig is. Jó, lehet hogy egyszer jön egy nő az életembe, elájulok tőle, és a szeretőm lesz, vagy nem tudom ...

Milyenek az olaszok? Amikor kimentem, azt hittem, hogy hú, milyen rendesek, milyen jópofák! Aztán rájöttem, hogy utálok, gyűlölöm őket. Erőszakos, buta népség. Nyilván vannak köztük normálisak is, de a nyolcvan százalékuk undorító taperolós. A németek távolságtartóbbak. Kinn voltam náluk egy erotikakiállításon, ott vettem egy túsarkú, fűzős lakkcsizmát. Igazi dominacsizma... Odajött hozzám a kiállításon egy ember, hogy na, akkor verjem el! Ott, mindenki előtt. Olyan harmincnyolc-negyven éves lehetett, hosszú bőrkabátban, bőrgatyában volt. A gatyának hátul ki volt vágva a feneke. Bőven lehetett a pasasnak pénzbe, mert csak a korbácsáért legalább hétszáz

eurót fizetett. Szóval odajött hozzám autogramozás közben, hogy üssem-vágjam, még a korbácsát is a kezembe adta. Nekem több se kellett, elvertem, de kegyetlenül! Nem szoktam ilyen munkát vállalni egyébként, ez csak úgy becsúszott, mindenestre jólesett.

Szerelem? Olaszországban az egyik bártulajdonos fiával nagyon jóban voltunk, szinte olyan volt, mint a kisöcsém. 2001-ben autóbalesetben meghalt. Fel se tudtam fogni, főleg, hogy előtte egy nappal még beszéltem vele telefonon. Aztán jött egy magyar srác, vele másfél évig volt kapcsolatom. Kocsival jártam haza. Együtt voltunk egészen addig, amíg össze nem omlottam.

Az anyagiak? Húszmillió forintot biztosan kerestem az elmúlt években, de rengeteget költöttem hülyeségekre. Vásároltam cuki kis ruhákat, olyanokat, amelyek közül egy csomót még csak fel sem vettem. Igazából az utóbbi egy évben tanultam meg becsülni a pénzt, miután összecsaptak a fejem fölött a hullámok. Hála istennek, transzferáltam pénzt haza a szüleimhez is, abból lett kész a ház, és abból vettem kocsit is.

2002 decemberében kerültem vissza a Hopka

Ferihez, akinél kezdtem. Azt mondta, hagyjam abba az egész táncikálást, Olaszországot, meg mindent. Maradjak itthon, és segít felépíteni egy új karriert. Most fotózom, egy pornóoldal háziasszonya vagyok, diszkókban, erotikakiállításokon lépek fel. A következő hetekben Németországban, aztán Lettországon dolgozom. Mindenki azt mondja, jól kommunikálok, lehet, hogy a média jelenti számomra a jövőt. Dolgoztam már a Radio Caféban, a főnököknek tetszett.

Most kiegyensúlyozott vagyok. Nincs barátom, de nagyon tetszik valaki. Ez a fiú három évvel ezelőtt szinte belecsapott a szívembe. Akkor még Olaszországban dolgoztam, és a Duna Plazában volt randink. Különösen jói fel akartam öltözni a kedvéért, borzalmasra sikerült. Csodálkoztam, hogy nem futott el. Fölvettem egy csizmát, hozzá egy kis szoknyát, egy westernkalapot és egy fekete bőrkabátot. Tényleg úgy néztem ki, mint egy sztriptíztáncosnő. Akkor még a mellem se volt szilikonnal beültetve, szürke kisegérnek éreztem magam. Bámultam a srácot, és azon gondolkodtam, hogy mit keresek mellette, százszor jobb női

lehetnek, mint én. Olyan kisebbségi érzésem volt mellette, hogy szó szerint elkergettem az életemből. Rettenetesen megbántam. Az utóbbi három évben nem volt szerintem olyan hét, hogy ne gondoltam volna rá. Mit ad Isten, decemberben jelentkezett. Most nem tudom mi lesz, hogy lesz. Nagyon bízom benne, hogy ezzel a sráccal összejön, ha nem, hát akkor nem is tudom. Öngyilkos azért nem leszek, de biztos rosszul fog esni... Valahogy úgy érzem, ő az, akit a sors nekem szánt.

GYURI BÁCSI

Sose számoltam, hogy mennyit dolgozom, de a csúcsom egy hét alatt négy végigdolgozott nap volt, kilenc színnel. Ez úgy megy, hogy délelőtt munka, aztán ebéd, pihenés, és délután ismét el lehet kezdeni. Az én koromban már nem könnyű naponta akár kétszer is eredményt produkálni, ezért kidolgoztam egy speciális táplálkozási rendet. Ez konkrétan azt jelenti, hogy szeretem a lazacot, és sok tejterméket, tojást fogyasztok.

67 éves. Nyolcéves volt, amikor befejeződött a háború. Édesapját Ukrajnából hozták haza, sebesülten, belehalt a tüdőlövésbe. Akkortájt nem lehetett penicillinhez jutni Huszonhét éve házas, ahogy ő mondja, egy nagyon rendes asszony a felesége. Egy lányuk van, az egyik ingatlanügynökség projectmenedzsere. Gyuri bácsi 1955-ben érettségizett, technikumban. Fiatal éveit a sport és a tánc töltötte ki. Öccsével együtt első osztályú asztaliteniszező volt, de sikereket ért el a tollaslabdában és sakkbán is. Eleinte gépésztechnikusként dolgozott, a Volán Taxi egyik alapítója, huszonöt évet húzott le a cégnél, aztán magántaxis lett. Azt mondja, világ életében csak két dologhoz értett: a puncsihoz és az autókhoz.

– Szőkésbarna fiatalember voltam. Ha kellett, iskolai szünetben is dolgoztam, hogy meglegyen az akkoriban divatos gumitalpú cipő, csőnadrag spanyol övvel, kétsoros, hosszú

zakó nagy hajtókával, és természetesen a pálmafás nyakkendő. Az ötvenes évek elején, a Rákosi-rendszerben ezt nevezték jampi öltözéknek. Mit mondjak, nem nagyon kedvelték. A lányokhoz eléggé hamar megjött a bátorságom, szerettem

tánciskolába járni, a derekukat átölelni. Tizenhat évesen történt meg. Mentem hazafelé Zuglóba a villamoson, együtt szálltunk le egy lánnyal, vele csókolóztam először. A következő randevún egy elhagyott helyre sétáltunk. A baj csak az volt, hogy rendesen működött a fantáziám, és mire odakerültem volna a puncihoz, elszállt a hajó. Abban az életkorban ez persze előfordul, és nem is nagy probléma. Negyedóra múlva kezdtük előlről, akkor már megtaláltam, hogy mit hova kell tenni. A lány aranyos, türelmes volt, tetszett neki, hogy ő veszi el egy fiatal fiú szüzességét. Pedig volt egy teniszedző barátja, de úgy látszik, az annyira nem számított.

Meggyőződéssel vallom és javaslom is minden fiatalembernek, hogy ne vele egykorú vagy fiatalabb kislánnyal kezdje, hiszen mindketten tapasztalatlanok, egyikük nyög, a másik sír, nem sok jó lesz belőle. Én a prostitúció kulturált formáját tartom megfelelőnek. A háború előtt egy fiatalember születésnapi ajándékként megkapta azt a lehetőséget, hogy a bordélyházban együtt legyen egy tapasztalt nővel. Ezt a témát egyébként filmen többször is eljátszottam már. Én vagyok az édesapa, aki elviszi a fiát egy ilyen házba, elmondja,

hogy a születésnap ajándéka egy lány lesz. Befizeti a srácot, de ha már ott van, a papa is beszáll, és így alakul ki a film.

Valamivel több, mint harminc éve statisztálok, természetesen normál filmekben kezdtem. Az első Casco-reklámot én mondtam el, a Duna-parton, egy Wartburg mellett. A Dóra jelenti című filmben én voltam az a taxis, aki vitte a Bodrogit, aztán amikor kiszállt a kocsiból, felismerte, hogy körözött személy. Elment telefonálni, közben a Bodrogi a Dunai Tamással együtt ellopta a taxit. De szerepeltem az Evitában is!

A pornózást nagyon későn, ötvenhat évesem kezdtem el. Ha nem lett volna a Rákosi- meg a Kádár-rendszer, és már húszévesen elkezdhettem volna a szakmát, állítom, hogy ma többszörös milliomos lennék. Annak idején én is tudtam ám annyit, mint ezek a mai húszévesek!

Tizenegy évvel ezelőtt egy statisztaszervező irodától levittek Keszthelyre a Festetics-kastélyba egy forgatásra. Báli jelenetről volt szó, elegánsan kellett felöltözni. Olasz stáb dolgozott, de fogalmunk nem volt arról, hogy milyen filmet forgatnak. A

rendező kitalált egy jelenetet, ami abból állt, hogy én egy magam korabeli hölgygel táncolok, de egy másik úriember lekéri. Bizonytalanul állok a terem közepén, ám éppen hölgyválasz van, odajön hozzám egy gyönyörű, hosszú ruhába öltözött fiatal olasz nő, és a vállamra teszi a kezét, majd elkezdünk táncolni. Ő egy szép magas hölgy volt, én meg százhetven centi. Lényeg az, hogy a melle az orromig ért. Eleinte pofákat kellett vágnom, aztán a szerepem szerint egyre jobban belejövök a dologba, sőt a melle közé kellett furakodnom a fejemmel. Ezt persze a lány is élvezi, és direkt odahúzza a fejemet. Kis erotikus jelenet volt, ezt kellett eljátszanom. Jól sikerülhetett, mert a rendező este félrehívott engem meg egy idősebb hölgyet, és megkérdezte, hogy volna-e kedvünk papát-mamát játszani egy filmben.

Azóta is nagyon jóban vagyok az olaszokkal, több filmben is dolgoztam velük. Az ő filmjükben volt az az apa-fiú jelenet, amiről meséltem. Na, ott életem egyik legrangosabb hölgyével, az Oscar-díjas Kelly Trappal dolgoztam együtt.

A készthelyi forgatás után egy héttel, egy budapesti lakásban forgattam a papás-mamás jelenetet. Nyíltan megmondták, hogy pornófilmről van

szó, mi az illető hölgygel közöltük, hogy még sosem csináltunk ilyet, a zsebünk viszont üres, így megpróbáljuk. Húszezer forintot kaptam, és ez akkoriban elég sok pénz volt.

Utólag azt mondom, hogy az az első felvétel a legsikeresebb munkáim közül való, pedig nem volt könnyű. Egy idősebb hölgynek vagy egy lánynak elég, ha le tudja vetkőzni a gátlásait, a szeméremérzetét, és már csinálja is, amit a rendező kér. Ötvenhat évesen egy férfi azonban már nem úgy van, hogy csak ránéz, és hopp, már működik is, ráadásul mégiscsak ez volt az első pornószerzem.

Szexpartin, ahogy ma hívják, '72-ben voltam először. Egy orvos nagyon szép lakásán jöttünk össze, csak azt a hölgyet ismertem, aki magával vitt. Mindenki harminc és negyven között volt, aranyos, rendes, tiszta emberek. Meg volt tiltva a zene, a kiabálás, sőt még erotikus hangokat se lehetett hallatni, nehogy a szomszéd meghallja és bejelentse az összejövetelt, mint rendszerellenes összeesküvést. Persze a szocializmusban is megtalálta az ember a lehetőségeket, ha volt benne hajlam. Havonta-másfél havonta én is benne voltam egy-egy ilyen szexpartiban. Amikor megnősültem –

1976. január 27-én – abbahagytam.

Az első filmemet nem láttam, mert külföldre vitték. Szerintem nálunk be se mutatták. Annak ellenére, hogy ötvenhat évesen kezdtem a szakmát, mondhatom, hogy az ügynökségek kapva kaptak rajtam. Ha szabad így fogalmazni, egyedi voltam, kuriózum. Az elmúlt tíz évben megfordult körülöttem egy-két idősebb úriember, de én maradtam egyedül, akit rendszeresen foglalkoztatnak. Ez nem jelenti természetesen azt, hogy minden héten van munka. Több mint egy hónapja, december elején dolgoztam utoljára. Bízom benne, hogy csak-csak elindulnak megint a forgatások.

Sose számoltam, hogy mennyit dolgozom, de a csúcsom egy hét alatt négy végigdolgozott nap volt, kilenc színnel. Ez úgy megy, hogy délelőtt munka, aztán ebéd, pihenés és délután egy második. Az én koromban már nem könnyű naponta akár kétszer is eredményt produkálni, ezért kidolgoztam egy speciális táplálkozási rendet. Ez konkrétan azt jelenti, hogy szeretem a lazacot, és sok tejterméket, tojást fogyasztok.

A táplálkozás persze önmagában még nem elég, elengedhetetlen, hogy a partnerrel kialakuljon a

megfelelő kontaktus. Nekem a szex csak akkor működik, ha a nő maximálisan ott van, tehát akció közben nem a plafont nézi, nem a lábával igazgatja a képet a falon. Ezt a partnerekkel már jó előre meg is szoktam beszélni. Egy fiatal fiú képes arra, hogy önmagának felállítsa, és csak akkor ér a nőhöz, ha már megy az akció. Én egy kicsit régi vágású vagyok, nekem több kell. A csókolózás például nagyon jó hatással van rám, és az is, ha valaki nemcsak a pénzért csinálja.

Fiatal lánnyal természetesen könnyebb dolgozni, pláne, ha oda is teszi magát, de egy középkorú hölgyhöz gondolatban, témában közelebb lehet kerülni. Nem ragaszkodom a fiatalokhoz, persze egy filmben mégiscsak ők jelentik a látványt. Ahány lánnyal eddig együtt dolgoztam, mind azt mondta, hogy jól érezte magát, és legközelebb is szívesen dolgozik velem. Sőt pár lánynak a neve, címe, telefonszáma a noteszemben van, gyakran én ajánlom őket egy-egy produkcióhoz.

Leggyakrabban másodvonalbeli, B kategóriás filmekhez hívnak, de dolgoztam Kovinak is természetesen, meg külföldieknek, amerikaiaknak.

Azok A kategóriás filmek voltak szép helyszíneken, remek szereplőkkel. Nagyon nagy a különbség a kettő között.

Nem akarom megbántani a korombeli embereket, de hát egy hatvanhét éves magyar férfi meg egy nő nem más, mint öregasszony meg öregember. Sokan ezt a kort meg sem érik. Én teszek is magamért, normális koszt, napi mozgás. Járok uszodába, művelem a kertemet. Meg is van az eredménye. Ahhoz, hogy akcióképes legyek, elég maximum öt perc.

Szado-mazót nem csinállok, homofilmet sem. Animalszex kiesik. Csak a normál női-férfi viszony fér bele. Csoportszexet is vállallok természetesen, meg anált is, az utóbbit nem szeretem, de ha már meg kell csinálni, pénzért megteszem.

Óvszer nincs, viszont a lányok rendesen kimossák magukat fertőtlenítő tablettával, és akció után jöhet az alapos tisztálkodás meg a Canesten kenőcs. Sose volt problémám egy egyszerű gombásodáson kívül, de az is hamar elmúlt. Az óvszert nem szeretem, szerintem gumival csinálni olyan, mint zokniban lábat mosni. AIDS-tesztem természetesen van, az kötelező.

Hát igen, egy újságcikkben megírták, hogy néha a pisiszexet is bevállalom. Ez a maximum. Sajnos az utóbbi időben eléggé kultiválják, főleg a német munkáknál. Tartottam is tőle éppen eléggé. Nem olyan veszélyes, talán fél percig, ha tart. Utána kiöblítjük a szánkat, és felvesszük a pénzt. Szó sincs róla, hogy én meginnám egy lánynak a vizeletét! Egy csepp se megy le. A torkomat tökéletesen össze tudom zárni, sőt, még vissza is tudom spriccelni, ha nagyon kell. De ehhez már kell egy kis gyakorlat!

Ezt a pisis szexet egy nagy marhaságnak tartom. Ezeket az olcsóbb szexfilmeket külföldi videótékákba viszik, kabinban lehet megnézni. Magyarán: ezek a filmek perverz disznóknak készülnek.

Az ötven-hatvan éves hölgyek nem ritkák a szakmában, nagyon ügyesek, nagyon jól dolgoznak, ők vigyáznak is magukra. Sokkal több idősebb hölgy van, mint férfi. Nem akarom a férfitársaimat megbántani, de nem egyszer, nem kétszer dublörködni voltam kénytelen. Ez azt jelenti, hogy a komédiát megcsinálja az idősebb férfi, a többit meg én. Ehhez viszont az kell, hogy ügyes legyen a lány, a kezét úgy tegye, hogy ne látszódjon a nemi szerv.

Ilyenkor csinálnak egy távoli felvételt, egy totált, a közeliben viszont már én vagyok ott. Ez megy az orális szexnél, meg akkor is, ha én dugom a lányt hátulról. Az ilyen dublörködésért vagy adnak egy kis pénzt, vagy pénz nélkül, barátilag elvállalom.

Egy ideje többen is felismernek, főleg azóta, amióta megkaptam a Szex Korona díjat. Szerepeltem a tévében, újságban jelent meg fotóm, pedig kilenc évig teljesen titokban csináltam.

Csak egy éve vállalom a nyilvánosságot. Vendégnek hívtak a szexhajóra, és megsúgták, hogy a kazettáim jobban fogynának, ha ismertebb lennék, ha az alakításaimhoz nevet is mellékelnék. A szakmában mindenkinek angol fantázianeve van, így lettem Uncle George, azaz Gyuri Bácsi.

A pornóból én már nem gazdagodom meg, de az az alkalmankénti húszezer forint körüli összeg nem rossz nyugdíj – kiegészítés. Ez a pénz arra jó, hogy normálisan tudjunk élni. Félreértés ne essék, nem pusztán a pénzért csinálom, hiszen ha nem szeretném, nem is tudnám csinálni. Szeretni kell a női testet, a női nemet. Igenis, minden nőben van valami vonzó, valami szép. Lehet, hogy egy nő nem kimondottan szép, viszont olyan erotikusan tud leülni,

fönlátni, vagy keresztbe tenni a lábát, hogy ha egy egészséges férfi meglátja, azonnal izgalomba jön. Nekem nem egyszer, nem kétszer volt ilyen élményem.

Egyelőre nincs problémám, úgy számolom, hogy még öt évig csinálom. A rendezéssel nem kacérkodom, ha abbahagytam, elmegyek valamelyik ügynökséghez kiegészítőnek, szervezőnek. Elég nagy az ismeretségem.

Említettem már, hogy lányokat szoktam ajánlani modellnek. Férfiakat viszont nem. ELETEMBEN négy férfit protezsáltam be, ketten ötven körül voltak, ketten pedig tizennyolc évesek, egyikük sem vált be. Ha viszont egy hölgy jön hozzám, mert tudja, mivel foglalkozom, azt természetesen hozzásegítem a filmezéshez, teljesen önkéntes alapon, a saját felelősségére. Én nem beszélek rá senkit.

A legnagyobb élmény? Hát az az olasz Oscar-díjas sztár, akit már említettem, a Kelly Tramp. Arra csak rá kellett néznem, és majdnem önmagától állt a farkam. Gyönyörűen ki volt sminkelve, és borzasztó szexis alsóneműt viselt. Nyilván nem harisnyanadrágot, hanem combfixet. Egy

combfixben két női láb akkor is jól mutat, ha nem a Marilyn Monroe-é. A körítés mindig számít: egy csipkés bugyi, egy kifestett, kirúzsozott ajak. Ezért találták ki a nőt! Nem?

ZSOLTI, AZ OPERATŐR

Technikus koromban volt egy konyhajelenet. A monitorkábelt átfűztem a nyakamon, a csajt kúrták a konyhaasztalon, ott térdeltem, fogtam a lábát, hogy le ne csússzon. A pali meg dugás közben a vállamra támaszkodott. Ment az akció, egyszer csak toccs, a csaj mégiscsak lecsúszott!

Kilenc évvel ezelőtt kezdtem a szakmát. Körülbelül öt éve operatőrködöm, de igazán konkrétan három esztendeje. Papíron havi húsz napot dolgozom, de van, hogy huszonnyolc, harmincat is... Hála istennek most komoly műsorokban dolgozom, de azt kell, hogy mondjam: én már minden típusú műfajban megfordultam. Ha valami erotikus dolgot kell csinálni, akkor általában

engem küldenek.

Húsz évig kézilabdáztam, voltam ifiválogatott, de nem jött össze, amire vágytam: nem játszottam NB I-es csapatban és nem kerültem ki külföldre. Ez azért elég ciki, az apám több mint százszoros válogatott volt. A játékosmúlt meghatározó volt, azért is, mert én csepeli vagyok, sőt abszolút kertvárosi. A kézilabdázók eléggé kemények, pláne ha a csapat együtt megy bulizni, akkor elég egy beszólás és már megy a bokszt... Na ja! A kezemen látszik, rávágta baseballütővel. Ez a másik törés, már nem is tudom, hogy történt, valahol, valamikor egyszer nagyon megüthettem valakit... Egyszer öten nagyon összeverték... Hát istenem! Az egyik haverom megvert egy romát, másnap keresték, nem találták, de tudták, hogy én is vele voltam. Aztán lehúzhattam két hetet a kórházban... Mielőtt befeküdtem volna, visszamentem, állt mögöttem a védelem, csepeli gengszterekkel mentünk. Muszáj volt, mert még az autót is el akarták venni. Na, szóval egy kocsmában találtuk meg a romákat, késsel jöttek, de a haveromnál pisztoly volt...

A gimnázium után szereztem valami üzletkötői felsőfokú bizonyítványt, akkor az divatszakma volt.

Havi tízezret ígértek, mezőgazdasági boltokat kellett volna nézegetnem, összehasonlítani az árakat, meg ilyenek. Ez egy külker cég volt, forgalmazott mindenféle szart, aztán három hónap után azt mondták: mégsem tudunk megtartani, ide profi ember kell, nem egy olyan szerencsétlen, mint te. Adtak azért egy jó tanácsot, menjek el az AGRO TV-be, keressem meg Harcsa Bélát, az igazgatót. Sose felejttem el, bementem a filmgyárba, megláttam Gálvölgyi Jánost, kirázott a hideg. Úristen! Ilyen embereket eddig csak a tévében láttam. Tök jó volt! Bementem a Harcsához, mondtam a titkárnőnek: Csókolom, azt mondták, hogy jöjjenek be, hátha van valami munka. Égett a pofám, de gondoltam, hogy most már mindegy. A titkárnő mondta, hogy beszólt a hálnak, és ő azt üzeni, hogy holnap jöjjenek vissza. Na, másnap visszamentem — úgy dél körül, mert nem szeretek korán kelni -, közölték, hogy a Harcsa tárgyal. Kurva nagy tárgyalás volt, egy óra múlva kísértált a szobából egy egész csapat, benéztem, nem volt ott senki... Jött Németh László, a gyártásvezető, mondta neki a titkárnő, hogy ez az a fú, aki dolgozni akar. Németh végignézett rajtam. Jó, holnaptól te vagy a felvételvező gyakornok.

Kurvára örültem. Elmentem a kocsmába, jól berúgtunk a haverokkal.

Egyszerűen hihetetlen volt, hogy fölvettek! Az igaz, hogy fingom nem volt arról, mi az a felvételvezető. Mindegy, ott voltam a filmgyárban még akkor is, ha egy évig csak a számlákat hordtam. Na, első nap bementem a műterembe, bemutatkoztam. Azt mondta az operatőr, hozd már ide a gurit gyorsan, mert kéne! Néztem, hogy guri..bazzmeg, mi az a guri,.. Eleteemben nem csináltam még home videót se, de még fényképezőgép sem volt a kezembe. Ráadásul igazából a gyártási vonalon akartam elhelyezkedni.

Akkoriban indultak be a dolgok. Volt az MTV, az ATV, aztán jött a Szív TV, az A3. Nagyjából ennyi. Egyszer mondták, hogy megbetegedett a technikus, nincs-e kedvem elmenni technikusnak. Nem kell semmit csinálni, csak vinni a statívet meg a kamerát, ha odaadják... Később meg az operatőr lett rosszul, mondták, hogy csináljak pár képet. Akkoriban nagyon nagy tiszteletben állt a kamera. Végig kellett járni a lépcsőfokokat. Eleinte hordozhatta az ember a létrát. Az már komoly kitüntetés volt, ha vezethettem egy autót, vagy rám bíztak egy kazettát.

Kaptam huszonötezer forintot, szóval jól éreztem magam. Eljártam a Könyves Kálmán körútra, a filmgyár kettes telepére, ott volt két nagy műterem, reklámfilmeket csináltak. Megismerkedtem egy csomó emberrel, egyre jobban belejöttem a technikai melóba. Voltak persze óriási bunkók. Egyiktől kérdeztem, mi ez a kapcsoló, azt mondta, ötszázért elárulja. Mindenki féltette a pozícióját.

Átkerültem a Z+-hoz, ez egy zenecsatorna volt. Többször is kirúgtak, voltak problémák. Föltörték az autót, elvitték a cuccokat, Nyíregyházán egy forgatott kazettát loptak el tőlem. Mindegy, rengeteget tanultam, keményen tizenkét, tizenhat, sőt tizennyolc órákat végigmelóztunk. Rengeteg hülye műsorban voltam benne, de az se zavart, mert minden a javamra vált. Naná! Iszonyú rossz körülmények között, sötétben, hangzavarban kellett megcsinálni azt, amihez egy mai technikus talán hozzá se tud szólni. Végül is örülök, hogy kirúgtak, mert utána a MAFILM-hez mentem, itt lettem technikus. Olyan négy évvel ezelőtt kezdtek el hívogatni különböző produkciókba operatőrködni. Úgy nézett ki, hogy négy-öt napot technikuskodtam, egy-két napot

operatorködtem. Ez a rengeteg tapasztalat mostanában a nő tévénél nagyon jól jön, engem az se zavar, ha kórházba kell menni, az se, ha a tóparton megdöglenek a halak.

A pornó úgy jött, hogy itt a MAFILM-nál szoltak, hogy Peti nem ér rá, menjek el helyette pornózni, próbáljam meg! A MAFILM úgy állt kapcsolatban a pornóval, hogy kamerákat kölcsönzött. Mindegy, így kerültem én a képbe.

Koviékhoz kameratechnikusként kerültem, az volt az első pornós élményem. Hát, mit mondjak! Meztelen csajok, de nagyon-nagyon jó csajok! Megfordul az ember fejében, hogy hazamegy, és leöntözi azt, akije van. Így kezdődik a pornós karrier. A pornós közeg egész más, mint a filmes. A rendezők általában a pornósztársak közül kerülnek ki, ilyen a Hopka Feri, a Mike Foster – emiatt egészen más a hangulat. Kovi ilyeneket szól be: de szép, de gyönyörű, gyerekek, tarts ki! Közben látod, hogy seggbe kúrják a csajt... Nagyon fontos, hogy megtanuld, nem szabad röhögni csak úgy. Technikus koromban volt egy konyhajelenet. A monitorkábelt átfűztem a nyakamon, a csajt kúrták a konyhaasztalon, ott térdeltem, fogtam a lábát, hogy

le ne csússzon. A pali meg dugás közben a vállamra támaszkodott. Ment az akció, egyszer csak, toccs, a csaj mégiscsak lecsúszott! – Hiába, nagyon közel tudsz lenni egy-egy jelenethez, és testközelben azért már érzel minden szagot.

Kezdték kiajánlgatni külföldiekhez is. Egyszer spanyolokkal dolgoztam, tizenöt napig voltunk hatvan nővel egy villában. Bombázó modellek voltak, egy spanyol srác, a José volt az operatőr. Általában mi kentük be olajjal a csajokat, az első kettőt ő, aztán jöttem én, délután viszont már én döntöttem el, hogy melyik kettő jut nekem. Agyonra kentem a bombázó testeket, végig a mellett, körül a mellbimbót, aztán le a puncira. Hát, volt, amelyik nem engedte, hogy jaj, ott ne! Mindegy. Az egyikkel összejöttem. Német volt, de aztán elutazott. Azóta hívnak Oilmannek. Ezt mindig hallom, ha a régi haverokkal találkozom.

Lassacskán bekerültem egy körbe, egyre többet dolgoztam operatőrként, igaz, hogy kisebb, alacsony költségvetésű filmekben, de a nyolcszáz-ezer márkát azért meg lehetett keresni. Csináltunk Mike Dorsellel egy filmet, csak a munkacímére emlékszem: Duna-parti dugiparti. Stockholmban díjat nyert egy rövidfilmfesztiválon. Egyből felhívtak, gratuláltak és

mondták, hogy kurva büszkék rám, és kétszáz márkáról felemelik a fizetésemet napi háromszázra.

Voltak persze gondok is a forgatáson! Pünkösddvasárnap a stábot én vittem ki a csepeli Duna-partra. Próbáltuk bekeríteni a helyet autóval, busszal, és nyomtuk. Kurva nagy volt, a csaj kinn feküdt a parton, először csak napozott, kenegette magát, aztán nekiállt masztizni. A srác, Jean-Michell a nádban volt, onnan figyelte, hogy mit csinál a csaj. Na, erre jött egy horgász, és meglátta a Jean-Michellt, ahogy veri a farkát a nádasban. Nem látott engem meg a kamerát, pedig vettem a srácot alulról. Elkezdett üvöltözni: a kurva anyádat, mit csinálsz, te buzi, rohadt szatír és neki akart menni. A Jean-Michell szabadkozott, hogy sorry, de az a suttyó elkezdett üvöltözni, hogy ránk hívja a rendőrséget. Aztán valahogy egy, másfél óra alatt megcsináltuk a filmet. Eszelős jó snittek voltak benne. Duna-part, evezősök, horgászok távcsővel, mindenki távcsövezik, Jean-Michell pedig kúrja a csajt. Hiába próbáltuk körülvenni a helyet az autókkal, de hát végül is attól lett jó a film, hogy ennyien meresztették a szemüket a kamerába.

Mostanában már nem nagyon hívnak. Egyre

linkebb a társaság. Az utolsó fellépésem a kedvenc helyszínemen, a ráckevei kastélyban volt. Egy napra kétszáz eurót kaptam technikusként. Francois Abuval dolgoztam együtt. Fogalmam sincs, hogyan kell leírni, ezek mindig fedőnevekkel dolgoznak. Szóval ez az Abu egy hatvan év körüli ember, óriási arc, általában dokumentumfilmeket csinál, persze pornót is, megélhetésből... Eszméletlen, hogy nyomja az öreg kézből a földön, megcsinál mindent, fetreng, kurva jó fej! Van vagy öt foga, szívja a füvet mint az állat! Nagyon nagy arc, és közben egy jó nevű operatőr. Küldtek egy autót értem Csepelre, elvittek Ráckevére. Fontos volt Abunak, hogy ott legyek mellette, segítsek neki megoldani a problémákat, a színeket. Bajban vagyok a filmcímekkel, sose tudom megjegyezni, nekem elég, hogy azt mondták, menj ide, csináld meg. A címet mindig utólag találják ki. Dolgoztam egy nagyon hülye filmben, ingatlanügynökökről szolt, de nem hiszem, hogy Ingatlanügynökök a címe...

A környéken általában tudják, hogy pornóztam. Beszólnak, hogy pornómogul meg pornócézár, de azért érik az embert meglepetések is. Csak egyet

mondok: a kamerám előtt maszturbált a csaj az Omszki-tónál, másnap meg a filmgyárban összefutottunk egy irodában. Csodálkozott: Te itt dolgozol? Nem terjesztettem persze, de...

Történt azért a forgatásokon ez-az... Visszatérve a tizenöt napos forgatáshoz a hatvan csajjal... Készültünk az első képre, kérdezte egy kezdő lány, hogy mit kell csinálni. Mondtam volna, mire José, a spanyol operatőr odaszólt, hogy mit magyarázol, inkább szopassuk és dugjuk meg. Úgyhogy azt javasoltam a csajnak, hogy tudod mit, húzd le a bugyit, simogasd magad egy kicsit, aztán mi is simogatunk egy kicsit, és hátulról be. Aztán helyesbítettem, hogy izé, meggondoltam, elég, ha leszopsz. Le is szopott, aztán José megbasza. José nagy fazon. Volt, hogy eltűnt a fürdőszobában egy szlovák csajjal, tök jó nő volt. Fűzte az agyát, aztán kijött egy óra múlva, jól megdugta, de egy kockát sem tudtunk felvenni, akkora pára volt a fürdőszobában.

Amit meséltem, az csak volt. Ma más világ van. Ha azt mondják, hogy hatra végezni kell, akkor hatra végezni kell. A csajok közvetítővel, menedzserrel vagy a palijukkal jönnek, akik meg is várják őket. Ez

már nagyüzem, meg kell csinálni nekik napi három-négy szint, abban van mondjuk három pozíció, két anál, egy dipi, meg egy kamsat... Hogy az mi? Hát az elélvezés! A lényeg az, hogy minden ilyen pozíció új beállítás, új bevilágítás, hajtani kell, aztán át kell állni egy másik helyszínre. Mondom, ez már nagyüzem.

Szoktam beszélgetni a csajokkal. Ott volt például az az erdélyi lány, már nem emlékszem, hogy hívják. Valami Debóra néven futott. Vele volt a férje vagy a palija is, nem tudom. Az is pornózott, erdélyi gyerek... Dumálgattam vele. Azt mondta, háromszáz filmet csinált, de igazából semmit sem tud felmutatni. Semmit! Elitta, eljátszotta, elkábítószerezte. Olyanok ezek a csajok, hogy eljárnak forgatásra, dugnak, ahogy kell, és már azon jár az agyuk, hogy este majd szívják a kokszot; megyünk, iszunk, pörgünk, előtte be a plázába vásárolni. Szóval, ezek így élnek.

Volt egy tök jó magas csajom, az egyik jelenetben hárman verték rá a faszukat. Jártunk, hogy szerelmes voltam-e bele, azt nem tudom. Szóval száznyolcvanöt magas volt, ez nyomasztott is valamilyen szinten, de kurva jó teste volt! Nem menő színésznő, de azért szerepelget, szerepelget...

Úgy kezdődött, hogy egy jelenet után megkért, hogy nézzük vissza a felvételt. Odaült mellém, dumáltunk, megvolt a szimpátia, visszanéztük, hogyan kúrják. Amikor közelebe mutatta a kamera a punciját, rám nézett, vágta a pofákat, mosolygott hozzá. Az ember nem tudja, mi van ilyenkor... Aztán a végén, amikor elkészöntünk, elkérte a telefonszámomat, ha bármi van, föl tudjon hívni. Persze, hogy odaadtam! Ez ugyan fordítva szokott lenni, megelőzött. Elkezdtünk találkozgatni, kivittem Csepelre, vezetgette az autót, sétálgattunk, beültünk egy-két helyre. Az volt a baj, hogy tényleg beleszerettem, mégis idegesített, hogy mondjuk mentünk a Körúton és mindenki őt nézte, mert nemcsak magas volt a csaj, de mondom, jó testű; meg szőke is. A feje annyira nem volt jó, szerintem nagy volt az orra, de azért úgy emlékszem, Összességében jó csaj volt. Találkoztunk, csőrözgettünk, megfogdostam, de nem dugtam meg sosem. Szerintem úgy megbaszták már ezt a csajt, hogy kedve sem volt kefélni. Ezeknek általában fáj a seggük, de úgy, hogy ülni se tudnak. Mindig állni kell velük.

Az első análosokat sokszor szobára viszik

betörni, ott vesztik el a szüzességüket. A Jean-Michell rendező haverom azt csinálta, hogy ha odajött a csaj, és azt mondta, hogy ő még sose csinált ilyet, akkor azt válaszolta neki: ha már itt vagy, akkor gyere, csüccs bele, popó! Az meg persze sikongat, sír, de végül is csak betörik. Volt már gátrepedés, vérzés nemegyszer, tanúja voltam ronda látványoknak is. Vértett a csaj, mert dipiben kúrták és nem bírta. Ja! A száznyolcvanöt centis csajjal két-három éve találkoztam egy castingon. Nem ismert meg, nem köszönt. Tök bunkó volt, kibaszottul földidegesített. Lehet, hogy tényleg nem ismert meg, nem tudom, de lehet, hogy mégis.

Extrém filmben nem voltam. Homokospornóba hívtak, aztán elmaradt. Oda elmentem volna, miért ne! Duplán fizetik. Hát, gyomor az kell hozzá, de igazából nekem van gyomrom mindenhez.

Volt egy lány a gimnáziumban, a Jutka. Egymás mellett is ültünk, együtt jártunk a szünetben cigizni, szóval tök jól elvoltunk. Szinte hihetetlen, de tizenhat évesen az anyja hozta el a Tanácsház térre a randevúra, tizenegykor meg érte is jött. Eltelt nyolc vagy kilenc év, és a Buda című szuperprodukcióban

ott kúrták előttem, mint a lovat. Bassza meg, így kell találkozni valakivel, akibe szerelmes voltál!

ATTALI, MAKE UP ARTIST

Közreműködtem a Gladiátor mindhárom részében. Ott maszkokat is kellett készíteni, és bár nem vagyok maszkmester, elvállaltam. Decemberben, egy 3000 négyzetméteres üzemcsarnokban, plusz öt fokban dolgoztunk. Nem emlékszem, hogy volt-e olyan, amikor szegény Rita Faltoyánónak nem volt piros az orra. Ott amikor előkerült a pasinak a „kardja”, rendesen gőzölgött! Én biztos nem lennék képes szexre ilyen hidegben, mondhatná bárki! Akkor hatalmas szívás volt, de most így visszagondolva, megérte. Nagy filmek voltak...

– Ha jól emlékszem '89-ben vettem meg az első divatlapot. Ez a Divat, ismert név volt, abban írtak a Rotchild divatházról. Akkor nagyon nagy név volt idehaza, az adott egy lökést, hogy elinduljak a divat világa felé. Engem mindig érdekelték az egyedi,

személyre szabott ruhák, a Haute Couture. Középiskola után elvégeztem egy divattervezői főiskolát, ez egy kétéves képzés, ami után nyári gyakorlatra kijutottunk Párizsba egy neves divatházhoz. Olyan szerencsém volt, hogy az egyik kedvenc osztálytársam francia érdekeltségű palihoz ment férjhez. Úgyhogy magánúton elvégezhettem egy három hónapos tanfolyamot az egyik jónevű stylist-nál.

Imádtam kint lenni, szerencsére a szülői háttérrel miatt ezt meg is engedhettem magamnak. Amikor hazajöttem, elvégeztem mindent, sminktanfolyamot, fodrász tanfolyamot, egyebeket, aztán nem sokkal utána elkezdtünk divatbemutatókat rendezni.

Nagypolgári családban nőttem fel, nagyon jó vérvonallal, nagypapám cári orosz tiszt volt. Tíz évvel ezelőtt a szüleim megalapítottak egy Magyarországon mára jól ismert sportruházati hálózatot, textilgyárral, nagykerrel. Előtte is voltak vállalkozásaink, szerencsére a család mindig jól állt.

Büszke vagyok rájuk, mert a semmiből teremtettek értéket. Érdekes módon azt elfogadták, hogy én csapongok összevissza. Igaz, szigorúan voltam fogva. Emlékszem, egyszer 16 éves

koromban kimaradtam éjszakára, akkor azt mondták a szüleim, hogy jó, holnaptól oda mész, ahova akarsz. Nem mentem sehova ezután. Türelmesek voltak, megadtak mindent, üzleteket, lakást.

23 évesen már saját bemutatóm volt a gödöllői Grassalkovich, kastélyban, amit ráadásul akkor újíttak fel. Az állványok között-alatt dolgoztunk, hatméteres installációkat felrakva. Nagy betűkkel kiírtuk: ATTALI HAUTE COTOUR. Ott volt a tévé, sok szakember. Majd jöttek az Elit-cikkek, Bonton-, Voila-megjelenések. Azt persze senki nem látta, hogy hátulról hogy ment a pénz a családomtól. Szép ruhákat készítettem, nem mondom, hogy nem, mert akkor nem lettek volna ezek a cikkek. Sikeres voltam, szerettek a modellek, a technikusok is. Időben kifizettem mindenkit! '92-ben 36 ezer forintot fizettem egy ruha bemutatásáért! Most, 2004-ben a menő modellek húszezret kapnak egy fellépésért.

Itt megáll a mesélésben, mert egy távoli hang őt hívja „jelenésre”

Öt perc múlva már jön is vissza.

– Egy blowjobos jelenet volt, magyarulán szopás, ahol az élvezés előtti korrekciót végeztem el. Ilyenkor

szájközeleki képeket vesznek, ahol jól kell kinéznie a modellnek, hiszen aki nézi, nem egy szétcsúszott szájról akar fantáziálni.

Manapság kétféle stílus létezik: a nagyon profi vonal és az amatőrizmus. Dolgoztam annak idején az amerikai Michael Ninn-nel, aki egy rendkívül igényes rendező, de ha elkezdődik a jelenet, nála nem kell korrigálni. Először beültem mellé az én kis pakkommal, kérdezte, mit akarok. Mondtam, „lekorrigálni a jelenetet”. Nem akarta. Ahány rendező, annyi féle. Dolgoztam Antonio Adamóval, a Private kedvenc rendezőjével is. Nála mindent én csináltam, a sminket, haját, a stylingot. Közreműködtem a Gladiátor mindhárom részében. Ott maszkokat is kellett készíteni, és bár nem vagyok maszkmester, elvállaltam. Decemberben, egy 3000 négyzetes üzemcsarnokban, plusz öt fokban dolgoztunk. Nem emlékszem, volt-e olyan, amikor szegény Rita Faltoyánónak nem volt piros az orra. Ott amikor előkerült a pasinak a „kardja”, rendesen gőzölgött! Én biztos nem lennék képes szexre ilyen hidegben, mondhatná bárki! Akkor hatalmas szívás volt, de most így visszagondolva, megérte. Nagy filmek voltak... Most megint az amatőrizmus

erősödik, ahol megcsinálják a csajt az elején, aztán hadd menjen.

Őszintén? Nekem ez nem jön be. Én azt az igazi lamourt kedvelem, ahol a háttértől a szereplőig mindent gondosan megterveznek. Hosszú szempillák, rakott hajak... Ahhh! Hamarosan beindítok egy saját internetes oldalt, ahol azt a hagyományt szeretném követni, amit eddig csak egy embernél tapasztaltam, Kris Kramskynál, akinél '96-ban kezdtem. Egy modell portfóliója kapcsán talált rám, ahol a lányt én készítettem fel, sminkeltem, öltöztettem, beraktam a haját. Hamarosan elkészítettük első közös filmünket, olyan extrém helyeken, mint szeméttelep, húsgyár.

Elmondom, miért is hagytam ott a divat világát. Először is nem volt benne pénz. A kilencvenes évek elején egy kis naiv voltam, akkor azt hittem, hogy mekkora király vagyok, divatbemutatók, fellépések, aztán közben semmi, senki nem voltam. A családom állt mögöttem és a pénzük. Talmi csillogás volt az egész.

A divatban folyamatosan egymás furkálása megy, ki kivel kavar éppen. Folyamatos pletykák,

intrikák, kiábrándító! A pornóban nem érdekli a másikat a magánéleted, hogy ki a szerelmed, kivel jársz.

Az egész divatot a szerelmem miatt hagytam abba. Büszke vagyok arra, hogy hat és fél éve működő, stabil kapcsolatban élek. A világ legjobb palija, legalábbis szerintem. Pedig azért én megfordulok jó pasik közt a világban! Ő az én nyusztigrismókusom. A mai napig szerelmes vagyok belé, ezt nyugodtan ki merem jelenteni. Ha ott áll előttem ádámkosztűmben, egyszerűen nem találok rajta hibát. Komolyan! Az én szemem pedig hajlamos arra, hogy keressen! A keze... Nagyon érzékeny vagyok a kezekre, az az egyik mániám. Ebben a szakmában, ne mondjam, megy a kombinálás a méretekről. Ha a barátnőimmal szórakozni megyünk, figyeljük a férfiakat, összerakjuk, kinek mekkora a keze, lába, orra, abból meg csúnyán levágjuk, mi van alatta. Itt a méret a lényeg. Bármilyen szép lelke is van, ha csak egy koktélvirslivel rendelkezik...

Ami a divatban a saját stábon kívül körbevesz, az egy undorító brigád! Előlről nyalt, hátulról meg a tört döfi beléd. Itt? Van egy jó csapat, és tényleg remek

hangulatban mennek a forgatások.

Amikor elkezdtem a pornót, mindenhol azt hallottam, hú, hogy itt mennyi pénz van, milyen jól lehet keresni. A nagy francokat! Úgy nincs benne pénz, ahogy azt némely szereplő gondolja, hogy csak széttesz a lábát és dőlnek hozzá a dollármilliók. Ja! Széttesz a lábát, istentelenül megbasszák, eladta a lelkét, majd elment a Westendbe, vett egy kisszoknyát, cipőt, néhány jobb cuccot, és már nincs is semmi a pénzből. Ekkor mit csinál? Azt mondja, holnap megint elvállalom. Mókuskerék. Komolyan mondom, nem is nagyon tudok olyan szereplőt, aki ne baszta volna el a pénzét, úgy, ahogy van.

Még a kezdet kezdetén, amikor elkezdtem a munkát, kitaláltam magamnak egy árat, mondtam, ha ezt megfizetik, akkor dolgozom!

A divatban nagyvonalú voltam, nem számított semmi, itt a pornóban, akkor dolgozom, ha kifizették a pénzt, és nem éjszakázom! Ezek alapszabályok.

Amit itt elértem, magamtól értem el, az alsó lépcsőfokról elindulva. Egyébként is maximalista vagyok, azt tűztem ki célul – ami mára sikerült is –, ha pornósmink, akkor arról az Attali név jusson

mindenki eszébe. A divatszakmában rengeteg profi sminkes van, akik tényleg nagyon jók! Itt, a pornóban kevés ilyen akad, pedig van rá igény – a nagy rendezőknél, fotósoknál, Gianfranco Romagnolinál, Antonio Adamónál, Enzo Gallónál vagy a neves pornó fotós Jack Harrisonnál. Vele például lehúztam két és fél évet. Ebben a műteremben a mai napig készülnek képek az ausztrál Penthouse számára.

Ma már előfordul, hogy kisebb cégek is megkeresnek, inkább kifizetnek, például spanyolok, Tony Ribas, Sophie Evans – aki egyébként magyar származású mert ha én megcsinálom a lányukat, akkor Amerikában nem ismerik fel őket, két helyen lehet eladni. Persze itt most a nagy glamour sminkre gondolok.

Úgy érzem, a sminkelésben jobb vagyok, mint a divattervezésben. A ruha rengeteg kézen átmegy, mire elkészül, itt én dolgozok ki mindent egyedül, a legapróbb részletekig.

A modell lezuhanyozik, felveszi a kis köpenyét, papucsát, frissen mosott hajával leül elé, én felépítem őt, a körömtől elkezdve a haján át, a ruháig. Mindent. Sőt, ha kéri az enteriőrbe is besegítek.

A lényeg, hogy ezt az egészet lazán kell felfogni, mint egy zsonglőrködést. Ja, és élvezem! Igaz, zárt világ, de jó világ!

Végül elmondom, hol kezdődik a különbség sminkes és sminkes között. Egy: az alapanyagnál! Én külföldről szerzem be az alapanyagot, míg sokan megveszik a sarki drogériában. Amit nem is lehet pornóhoz használni!

Kettő: ráhangolódás! Egy száj kirúzsozása – tudjuk, mire fogják itt használni a szereplők. Őket nagyon jól ismerem, ami fontos. Sok helyről visszahallottam, hogy a férfiak szeretik, ha én sminkelem a csajt. Mert ott, akkor egy faszszopó kurvának néz ki! Aki egy dáma is ráadásul. E kettőből áll össze az Attali smink.

Nincsenek speciálisan pornós termékek egyébként, bár van egy amerikai cég, amelyik azt mondja, hogy a termékei nagyobb igénybevételhez vannak tervezve. Sokszor órákat elszöszmötölök egy lánnyal, de nem sajnálom a ráfordított időt. Nagyon kell tudnom, hol pirul ki a lány, mely testrészen nagyobb az igénybevétel. Ma már van photoshop, utómunka, szóval sok mindent el lehet takarni, de

azért mindent a gép se tud megoldani.

Nem nagyon tanítgatom a lányokat, hogy mit használjanak, mit ne, mert... lássuk be, a többségük IQ lightos teremtés. Szóval nem érdemes.

Ennek az egésznek van egy technikája, folyamata. Nyilvánvalóan nem fogok hozzányúlni egy frissen ráélvezett archoz! De én minden lánynak aznapra saját szivacsot adok, az csak az övé, este megy is a szemétbe.

Fiúk? Az ő sminkelésükre itt, a pornóban nincs nagy igény. Van egy-két alkalom, de ritka, igen ritka. Ez nem róluk szól.

IMRE, A BERENDEZŐ

Ötödik éve már csak a pornóban dolgozom, mert nincs más. Azt nem mondom, hogy igazán elégedett lennék. Kialakítok például egy gyönyörű szép lovagtermet vagy egy királyi tróntermet, dolgozom vele, megcsinálom korhűre, összeszedek hozzá mindent, aztán amikor elkészül, nem azt hallani, felség, a hajóhad támad, hanem azt, hogy na, akkor

**keféljük egy nagyot! A filmezéshez közel áll,
de a kultúrától eléggé távol.**

– Amikor megnézte egy külföldi operatőr és producer a filmet, azt kérdezték, hogy a medence, és a sellőruhás lány jelmeze hány millió dollárba került. Nekem csendben hízott a májam, mert gyakorlatilag hatezer forintból megvolt az egész. A sellőruhás lány jelmezét egy óra alatt megcsináltam.

Amikor Kovináljártam, ragaszkodott hozzá, hogy megnézzem a Táncoló sellők című legújabb filmjét. Borzasztó büszke volt rá. Bevallom, tényleg tátottam a számat. Csodálatos vízi világot teremtettek. Minden csillog, minden arany és ezüst. Villódnak a fények. Ha nem tudnám, hogy Magyarországon készült, bármibe lefogadnám, hogy hollywoodi szuperprodukció. Imre természetesen felvillanyozódik, amikor ezt elmesélem neki, hiszen ez a film nem kis részben az ő kreativitásának és leleményességének a terméke.

– Kovi megmondta, mit szeretne, aminek az volt a lényege, hogy nem egy medencében játszódik a történet, hanem a vízben. Magyarán itt nem lehet csempe, nem lehetnek falak, a lányoknak a

végtelenben kell úszkálniuk. A kérdés az volt, hogyan lehet ezt könnyen, gyorsan megoldani, és ami ennél is fontosabb, olcsón. Régebről maradt ezüstös fóliám, arra gondoltam, hogy azzal bélelem ki a medencét. Igen ám, de a víz kiszivattyúzása önmagában 300 ezerbe került volna, más megoldást kellett találni. Itthon a kádat próbáltam kitapétázni, de az a rohadt fólia fent maradt a víz tetején. Aztán csak megtaláltam a megoldást: betonvasakat tekertem a fóliába, az már megtartotta. Megjegyzem, a megtakarított 300 ezerből fizettek ki engem.

Megnézte az operatőr a művet, csillogott-villogott minden, aminek kellett, mire azt mondja, hogy kellene legalább öt porszívó, a buborékok miatt. Szereztem kompresszort, egy csomó műanyag csövet kilukasztottam, súllyal azokat is lehúztam a medence aljára. Kitűnően működött. Nem volt elég a varázslat, ezért aztán CD-lemezeket dobáltam szerteszét, meg fémszalakat lebegtettünk. Tökéletes volt az illúzió.

Akkor még mindig ott volt a sellőruha kérdése. A filmgyár 300 ezret kért – úgy látszik ennél a filmnél ez a bűvös szám – aztán, mint már mondtam,

megcsináltam hatezerből. A lány lábára és a törzsére szivacsot tettem, és azt tekertem körbe ezüsfóliával. Iszonyú profin nézett ki.

Eleget dicsértem magam, pedig az igazi nagy teljesítmény az operatőré volt. Reggel felvette a bűvárruhát, felcsatolta az ólomövet, abban dolgozott egész nap. Este, amikor feljött a vízből, megveregettem a vállát, és mondtam neki: Tudod, én már húsz évet ledolgoztam a filmes szakmában, de arról még csak nem is hallottam, hogy valaki szinte egy egész napot dolgozzon a víz alatt.

Imre szobája tele van régi kacattal, nekem például egy rendezői székJut. Egykor Sándor Pálé volt, amikor a Miss Arisonát csinálta. Ki akarták dobni, Imre hazamentette. A falon dedikált kép, Robert Ludlumtól, vele az Operaház fantomjában dolgozott együtt. Képeket vesz elő, majdnem mindegyikhez van egy sztori.

A leghíresebb film, amelyikben én is közreműködtem a Cyranó volt, Gerard Depardieuvvel a főszerepben. Engem küldtek fel egyszer, hogy vigyek egy asztalt a sztárnak. Felérek a negyedikre, tele van ajtóval, nem tudtam, hol öltözik, így letettem

az asztalt, és elkiáltottam magam: Gerard! Erre kijött félmeztelenül, hogy oui, én meg mondtam neki magyarul, hogy nesze, itt van az asztalod. Ezt a filmet vagy két hónapig forgattuk, aztán áthívtak egy olasz produkcióba dolgozni.

Ezen a másik képen a lány, aki éppen ebédel, Marozsán Erika. Az volt a feladat, hogy videokliphez keressek szép lányt. Megszólítottam az utcán, teljesen ismeretlenül. A barátnőjével együtt jöttek el a forgatásra.

Egy olasz filmben én játszottam a postást, aki hajtja a lovas kocsit meg viszi a leveleket. Megkérdezték, tudok-e trombitálni és lovat hajtani egyszerre. Mondom persze, erősségem mind a kettő. Így lettem postás. Egyébként tényleg tudok lovat hajtani, annak idején az Ügetőn is dolgoztam.

Na, ez a másik kép egy jól ismert darab. A Postabank golyós reklámja a macival. Azok a golyók a háttérben: turbinacsapágygolyók. 1000 forintért béreltük darabját, volt, amikor egyszerre száz is kellett belőle.

Na, ezt sem felejttem el egyhamar! Beri Ari volt az egyik főszereplő. Ez az egész csak azért emlékezetes, mert a végén a rendezőt

felrobbantottam. Véletlenül. Azt mondta, hogy kellene magnéziumpor, mert akar csinálni egy villanást. Szereztem negyed kilót, bekevertem hipermangánnal – mert anélkül nem ég, ezt egy pirotechnikus mondta nekem -, az a szerencsétlen meg belobbantotta az egészet egy csillagszóróval. Ráadásul egy pincében, zárt helyen. Az volt a szerencséje, hogy napszemüvegben volt, és nem égette ki a szemét. Ha én csinálom, akkor lehet, hogy megvakulok.

Ezt a pici sellőt a ruhakellékes lánytól kaptam. Azt mondta, azért adja, mert büszke, hogy velem dolgozhatott. Számomra ez a legnagyobb dicséret.

Ennek a régi órának annyi a története, hogy egy pszichológus hipnotizálta vele az alanyát. Hasonlót 2000 forintért lehetett volna bérelni. Ezt a kínai piacon vettem 1700-ért.

Szeretek gondolkodni. Egyszer például kellett egy tehén, amit az egyik jelenetben megfejnek. Csakhogy valamiért a gazdák nem szállítanak tejelő tehenet, csak olyat, aminek üres a tőgye. Az a paraszt, aki hozta a tehenet, azonnal biztosított róla, hogy ne is kínlódjak, mert ez a tehén nem fog tejet adni, aztán elment valahova. Na, akkor ügyesen a

csöcsök mögé pumpás csövet ragasztottam, amiből aztán folyt a tej. Visszajövet látta, hogy a tehene nagyban adja a tejet; erre keresztet vetett és elszaladt.

Ha szükséges, mindent el tudok intézni. Volt, hogy élő farkas kellett. Olyan is volt, hogy egy pékségtől elhoztam 30 kiló kelt tésztát az egyik forgatásra. Először nem akartak adni, de amikor mondtam, hogy nem esszük meg, és a forgatás végén visszaadjuk, végül csak ráálltak.

Erről jut eszembe, még az első filmnél, amiben dolgoztam odaültettek a kész díszlet közepére azzal az instrukcióval, hogy ne engedjek be senkit. Üldögéltem ott csendesen, egyszer csak bejött egy szakállas, táskás ember, hogy ő körülnézne. Elnézést, mondtam, ide nem engedhetek be senkit, legyen szíves, menjen ki! Nem szólt egy szót sem, csak visszafordult. Egy fél óra múlva jön vissza az egész stáb, körülugrálva ezt a szakállas embert. Na, akkor derült ki, hogy ő a Zsigmond Vilmos, aki azt hiszem, abban az évben kapott igazi Oscar-díjat a Harmadik típusú találkozások operatőri munkájáért. Azért most már megismerném.

Imre nem berendezőnek készült. Egy évet járt

kertészeti szakközépiskolába, aztán megunta, és elment az állatkertbe dolgozni. A kenguruknál kezdett, onnan került át a szarvasokhoz. Az állatkerttől majdnem egyenes út vezetett a filmes szakmáig. A Színiakadémiára gyakran átjártak állatkerti dolgozók díszletezni. Valaki megkérdezte Imrétől, hogy nem volna-e kedve a filmgyárban dolgozni. Nagyon is volt kedve, mert az állatkertből kirúgták. Ugyanis beteget jelentett a munkahelyén, mert statisztálni hívták a Mikroszkópba. Másnap vitte a táppénzes papírt, csak sajnos a főnöke pont látta az előadást, úgyhogy helyből kirúgta. Nem sokáig dolgozott a filmgyárban, mert „elfogyott a levegő”, nem volt igazán munka. Úgy döntött, hogy világot lát. Sofőrként alkalmazta egy vándorcirkusz, rengeteg helyre eljutott velük.

– Bejártam egész Angliát, Skóciát, voltam például Norvégiában, Finnországban, Franciaországban, Spanyolországban. Amikor hazajöttem, megint a filmgyárba mentem dolgozni. Kellott a pénz, gondoltam, csak fognak itt filmet is forgatni, de aztán lebontották a pasaréti filmgyárat, a Könyves Kálmán körútis is, nem lett az egészből

semmi. Egy operatőr barátom szólt, akivel régebben videóklipet készítettünk, hogy lenne egy pornóforgatás, nem akarok-e segédkezni benne. Végül itt ragadtam.

Ötödik éve már csak a pornóban dolgozom, mert nincs más. Azt nem mondom, hogy igazán elégedett lennék. Kialakítok mondjuk egy gyönyörű szép lovagtermet vagy egy királyi tróntermet. Dolgozom vele, megcsinálom korhűre, összeszedek hozzá mindent, aztán amikor elkészül, nem azt hallani, felség, a hajóhad támad, hanem azt, hogy na, akkor keféljünk egy nagyot! A filmezéshez közel áll, de a kultúrától eléggé távol.

Engem mindig kreatív gyerekek tartottak. Már az óvónő panaszkodott anyámnak, hogy milyen rossz vagyok. Azt is mondta, hogy a jó gyerek ül és néz maga elé, a rossz gyerekek viszont van fantáziája. A suliban a puskát fölírtam a tábla fölé, krétával a falra. A tanár persze háttal állt neki, így nem láthatta. Az állatkertben is sokat tanultam a kreativitásról. Megfigyeltem, ha adtunk a majomnak egy marék homokot a búzában nem válogatta ki, hanem beszórta a vízbe és kiszedte a tetejéről a magokat. Még a filmgyárban – mivel útban lehettem

– felkérték, hogy egy videóklipben játsszak el egy szörnyet. Játsoztam a Bolondok házában is, ahol Szilágyi István alakította az orvost. Volt mellettem egy kisöreg, aki éjjeliőrt játszott. Hát, komolyan mondom, olyan elképesztően jól csinálta, hogy tátva maradt a szám! Ez úgy van, hogy ha valakit egyszer-kétszer elhívnak szerepelgetni, akkor azt később sem felejtik el. Egyetlenegy karaktert nem tudok eljátszani, a macsót. Valamilyen videóklipbe kellett macsósan néznem, na, hát az nem ment. Egyébként eljátszom én mindent. Egyszer nem jött el Kern András valamilyen reklámfilmbe, én csináltam meg helyette a jelenetet. Azért olyan nagy illúzióim nincsenek a színészi képességeimről, ez inkább lustaság a rendezők részéről, meg így olcsóbb is.

Nekem a pornó talán fél napig volt izgalmas. Ha új vagy szép lány jön, akkor azt természetesen megnézem most is, de egyébként nem érdekel.

Emlékszem az egyik legnagyobb bravúrra, amit még a „normál” filmezésben „követtem el”. Ez az a bizonyos film, amiben postást játszottam, de persze mellette én voltam a kellékes is. Na, abban a filmben volt egy nagyon szép kék csónak. Benne ült egy békebeli pár, napernyővel, nyakig begombolkozva,

szóval olyan hangulatosan. Mondja az operatőr, hogy vadkacsák is kellenének a jelenetbe, de valahogy úgy oldjuk meg, hogy az állatok lehetőleg ne menjenek két méternél közelebb a csónakhoz. Felakadt a szemünk a kollégámmal, hogy a bánatba kérjük meg a kacsákat arra, ugyan már, csak kétméteres sugarú körön kívül úszkáljanak. Mondta is a Feri, hogy most elmegy és leissza magát, mert részeg embert biztos nem basznak le semmiért, úgyhogy egyedül maradtam. Rugdostam a köveket a tóparton, egyszer csak látom, hogy egy horgász köti ki a csónakját. Beugrottam mellé, megkértem, segítsen már, mérjük le, milyen mély a tó. Azt találtam ki, hogy minden kacsra lábára kötünk egy megfelelő hosszúságú kötelet meg egy követ, és így lebójázzuk őket. Egész jól ment a dolog, csak az egyik helyen kissé mélyebb volt a víz, az egyik állatot lehúzta a kő a felszín alá. Csak a forgatás végén találtunk rá, még szerencse, hogy nem fulladt meg.

Egy pornófilm egyik jelenetében Michelle Wild tanár néni volt, és fölrajzolt a táblára egy nagy női nemi szervet, amit a diáknak le kellett nyalnia a tábláról. Azért a krétát mégsem nyalogathatja, így azt találtam ki, hogy mentolos cukorral rajzoljon a lány,

azért az mégis csak ehetőbb. Így is fel kellett venni a jelenetet legalább háromszor, szegény fiú háromszor nyalta végig a táblát.

Körülbelül tíz napot forgatok egy hónapban, előtte egy hónapot szervezek. Itt van például a következő film, ahhoz egy kolostorbelsőt kértek. Csodálkoztam is, amikor leadták a bútorlistát, hogy egy apáca szobájába miért kell hat szék. Úgy látszik, el kell olvasnom a forgatókönyvet is, hogy ezt megértsem. Szerintem egy kolostorban alapesetben van egy ágy, egy szék, még egy térdeplőt is el tudok képzelni meg egy feszületet. Arra gondoltam, hogy valami száraz virággal meg gyertyákkal fogom feloldani a hidegséget. A kolostor mégsem arról szól, hogy az ember ott jól érezze magát. Szóval, gramofont azért nem fogok betenni.

A forgatáson a csajokkal jobban kijövök, mint a férfi sztárokkal. Ha azt mondják, hogy vigyek nekik ásványvizet, viszek. Aztán, ha egyszer már írt róluk a Blikk, és valamelyik úgy érzi, hogy előlépett lépcsőházi sztárrá, köszönés nélkül elmegy az ember mellett. Ő is megkapja majd az ásványvizét, de úgy, hogy előtte kivettem a napra.

FÓKUSZ SZINKRONSTÚDIÓ

Tudni kell, hogy volt egy orosz hangmérnökünk, a Vitya. Az a lényeg, hogy a filmen éppen nem lehetett látni egyetlen fejet sem, és a Lajos elkezdett beszélni. Erre megszólalt Vitya: Lajos, az nem a te fászod! Hát, beszartunk!

Többlakásos társasház, nem igazán illik az Andrassy úthoz, szomszédban az egyik nagykövetség. A kapunak és a stúdió bejáratának külön-külön csengője van. A pincében egy lány papírdobozokat pakol, ha nem mutatná, akkor is megtalálnánk a szinkronstúdiót. Az ajtaja jellegzetes, vastagon hangszigetelt. Kint csend van, bent férfi- és női nyögések keverednek. Egyszerre két hangszóróból harsog az oh,oh, az ah, ah, meg a dugd mélyebbre, baby! A kezelőpultnál vörös hajú, mosolygós lány, Másának hívják, szinkronrendező, mellette szemüveges férfi kezeli a gombokat. Az üveg túlsó oldalán borostás fiatalember, fekete

bőrdzsekiben, többfelé is figyel, a monitort nézi meredten, miközben a szűrővel takart mikrofonba liheg. Most éppen azt, hogy „húzd szét jobban a segged, kislány!”. Elröhögi magát, leáll a felvétel.

– Bocs fiúk, de én hallom itt bent az eredeti szöveget is, az meg olyan banális, hogy nem bírom ki! – mentegetőzik.

Pornófilmet szinkronizálnak. Most éppen a Havas örömök címűt, amiben néhány különböző nációjú fiú azon verseng, hogy a síparadicsomba érkező lányok közül ki hányat és hogyan. A teljesítményt pontozzák, és aki a legtöbbet gyűjti, az nyer.

Szükség van egy lányhangra, Mása kiszól a szomszéd helyiségbe, ahol a gázsit fizetik, Henit hívja. Közben Miklós, aki miatt az előbb leállt a felvétel, kijön a stúdióból. Heni jókedvűen indul befelé, a fiú utánaszól:

– Annyira azért ne örülj, nyolc pasival leszel!

Mása biztatja a lányt, szerinte igen nagy szerepről van szó: semmi az egész, csak mosolyogni kell. Mindenki poénkodik, érzékelhető a jókedv, de kell is, mert a szöveg egyhangú, a nyöszörgés egy idő után már unalmas. Poénok

nélkül ezt a munkát nem is lehet csinálni. Megjön Lázár Sanyi, a „rég motoros”. Nélküle egyszerűen nem létezik magyarra szinkronizált pornó.

Lázár Sanyi

– A szinkront úgy 1985-86 óta csinálom, a színház, rádió, tévé mellett – meséli. – Az első szinkronszerzem a Világ legszebb asszonyában volt. Ez egy francia film, parádés szereposztással. Egy mondatom volt, egy komornyiké. A szakmában azt szokták mondani, ha elmondod, elindult a pályád. Így szólt: „Uram, a kocsit előállt!” Életem első felvétele volt, nem sikerült természetesen. Sztankay István volt a partnerem, a film szerinti gazdám. Már vagy ötszörre futottunk neki. Az egyik kolléga a műteremben már nagyon unta, beszólt a csendben: Haj-haj! Hatodszorra sikerült, majd pont az a kollégám állt oda Sztankay mellé. Ment a felvétel, és bakizott, mire a Sztankay azt mondta: Haj-haj!

Évek múlva egyszer odamentem hozzá, és megköszöntem. És képzeld, emlékezett rá!

Szeretek a magam ura lenni, hogy ne kelljen remegnem azért, milyen szerepet kapok vagy egyáltalán kapok-e. Ez olyan bizonytalan! És ha már bizonytalan életet élek, akkor éljem a sajátomat. A

szabadúszás nem egy biztos dolog, de legalább én irányítom. Ha elrontok valamit, tudom, hogy én rontottam el, és nem mások. Ez a sikerre is igaz, de mások által teremtetett sikerben is jó részt venni. A szinkron elég sok jót hozott nekem. Rengeteg konferálás, tévézés, rádiózás is volt. Aztán jött a pornó. 1989-ben.

Volt egy zongoraművész barátom, aki ma már Németországban él. Bárzongoristaként sokat járt külföldre és onnan hozott haza ilyen videokazettákat. Emlékszem, mentünk egyszer hahnizni, ő volt a zongorakísérőnk, és nála gyülekeztünk, Budafokon. Miközben vártuk a többieket, közben berakott valami ocsmány német pornófilmet! Ott ültünk négyen-öten, néztük, ő meg állt a zongorája mögött. Nem indulunk, gyerekek? – kérdezte. Mi meg nyugtatgattuk: várjál Feri, mindjárt. Akkor megszólalt – olyan szangvinikus hangon – Gyerekek, mindegyiknek ugyanaz a vége.

Ez 1982-83 körül volt. Közben, jut eszembe, mi a Pannóniában, fönt, a szinkronstúdióban már szinkronizáltunk pornófilmet. Lehet, hogy valaki emlékszik arra a kis rajzolt Murilló angyalkára, aki berepkedett a házakba, a lakásokba, és úgy indult

minden pornójelenet, hogy berepült, meglőtte az áldozatot, és akkor elkezdődött a szex. Ezt VHS-re, meg 8 milliméteres filmre csináltuk.

Amennyire emlékszem, nem voltak azok rossz filmek, bár csak egy kamerával készültek. Azt mondta a rendező, hogy dugjatok, és dugtak. Ma már szinte hihetetlen, de akkor még nem volt szabad „lelihegni” a filmeket, csak a sima szöveget mondhattuk.

Emlékszem egy sztorira, a főszereplője egy neves kollégám. Tudni kell, hogy volt egy orosz hangmérnökünk, a Vitya. Az a lényeg, hogy a filmen éppen nem lehetett látni egyetlen fejet sem, és a Lajos elkezdett beszélni. Erre megszólalt Vitya: Lajos, az nem a te fászod! Hát, beszartunk!

Egy idő után egymásra találtunk Kovival, rögtön egy hullámhosszra kerültünk, nagyon jó barátok lettünk. Még mint újságíróról hallottam róla, aztán videóforgalmazó lett, és elkezdett pornót terjeszteni. A kilencvenes évek elejéről beszélek most, mit mondjak, a szinkronizálás nem volt igazán műves. Gyenge volt a stúdiótechnika, a szöveg sem volt igazán korrekt. Az egész szinkronizálás nem volt

más, mint egy óriási dzsembori este hattól, hajnali kettőig, háromig, kajával, piával. A munka végére persze eláztunk, mint az atom.

Szerintem akkor születtek a legjobb filmek, mert akkor röhögtünk a legtöbbet. Lehetett hülyülni, nem volt időkorlát, egyszerűen csak jól éreztük magunkat. A szinkron ma már kicsit olyan, mint egy gyár.

Jó kérdés, hogy minek egyáltalán a szöveg, mert hát nem az a lényeg! Csakhogy ha valaki pénzt ad egy mozira, akkor az nemcsak azt várja, hogy a gázszámlás becsönget és megkúrja a háziasszonyt. Hanem azért legyen egy kicsivel több is. A felirat a pornóban szóba se jöhet. Ha ráteszed a puncira a feliratot, akkor nem látni a muffot.

Van azért gond éppen elég! A Private például megköveteli, hogy angol legyen a szöveg. Megpróbálják a szereplőket úgy válogatni, hogy tudjanak angolul, de ha nem sikerül, akkor be kell tanítani a szöveget, ami nem könnyű. A filmjeinket gyakran újrászinkronizálják. Tudom, mert időnként belenézek a Private Goldba.

Engem egyáltalán nem zavar, ha azt mondják, bazmeg, hallottam a hangodat az egyik filmben. Ilyenkor megkérdem: Mi az, te ilyet nézel?

Kérdés nélkül is mondom, hogy a feleségem maximálisan elfogadja, hogy ez a munkám. Ha megemlíti neki, hogy hallottak engem, nyugodtan mondhatja: Na és? Egyszer reklámfilmben hallanak, máskor a pornóban. Mi van akkor?

Mi itt hegyre, halomra látjuk a pinákat meg a faszokat. Egy idő után annyira telítődik az ember, mintha csokoládégyárban lenne. Nem mondom, hogy nem jegyezzük meg, hú, de szép ez a mell, de engem nem izgat fel. Az első időkben még volt egy kis izgalom, de az elmúlik.

Egy laikus nem tudja, de mi a testeket nem is nézzük, mert nem tudnánk leszinkronizálni a filmet. Szövegkönyvből dolgozunk. Számunkra az arc a lényeg. A szöveg eléggé elnagyolt. Nem lehet minden pillanatban azt írni, te, jó vagy, gyere, fordulj! Ezeket a részeket nekem kell „lekövetni”. Az nem megy, hogy lihegek, mint az atom, a néző meg azt látja, hogy egy ember tátog a filmen. Ha egy lány kinyitja a száját, akkor már mondani kell valamit, ugyanez van a fiúkkal is.

Nem szégyellem, amit csinállok, pedig az én hangomat elég nehéz összekeverni máséval, ráadásul én vagyok a TV2 hangja, nyolcadik éve

pedig az Erotika kiállítás házigazdája. Az egyik nem zárja ki a másikat, de nem is engedném, hogy ebbe beleszóljanak. Mire föl szólhának, amikor egy Oki a farkát mutogatja a Való Világban, utána kijön, és sztárt csinálnak belőle. Vagy kijön a Majka, és műsorvezető lesz a Danubiusban! Naná, hogy nyugodtan vállalom azt, amit csinálok. Egyetlen egy kellemetlenségem volt, de azt elfogadtam. Egy barátom vallási témájú filmeket hozott be Amerikából, és nem hívott el a szinkronba. Azt mondta; nem akar kellemetlenséget okozni a klerikális oldalnak azzal, hogy esetleg felismerik a hangomat. Megkérdeztem, hogy szerint a klerikálisok is nézik-e a pornófilmeket, de aztán hagytuk az egészet a fenébe.

Rossz kérdés, hol vannak a határok. Nekem nem kell azonosulni azzal, amit csinálok. Ha valaki elítél, mondván, buzifilmet szinkronizálok, akkor nekem is jogom van megítélni őt, és jogom van azt mondani, egy alulintegrált pasi, akinek fogalma sincs arról, hogy ez egyrészt egy munka, másrészt valakinek meg kellett csinálni. Melegfilmet egyébként évente legfeljebb egyet csinálunk. Be kell vallanom, ilyenkor forog a gyomrom. Annyit tehetek, hogy megpróbálok

elvonatkoztatni, nem odafigyelni, másra koncentrálni.

Számomra – és szerintem mások is így vannak ezzel –, a szinkron már jó ideje nem a pénzről szól. A barátságról! Ez úgy van, hogy felhív valaki: Holnap ráérsz? Egy referenciafilmet kellene alámondani nyolcvanezerért. Most mondtam egy számot. Aztán felhív egy hét múlva is, és azt mondja, van egy ötperces kis filmecke, de csak tíz forint van rá. Odamegyek és megcsinálom, mert tudom, hogy számíthatunk egymásra, együtt akarunk dolgozni. Na már most, ha egy másik haver felhív, és azt mondja: Figyelj ide, Sanyi! Van egy melegfilm, és nagyon nem szeretnék amatőrökkel kínlódni, egyrészt mert holnap is itt leszünk, másrészt mert nem nagyon szeretném holnapig nézni a filmet, elvállalom, és pikk-pakk megcsináljuk, mehetünk haza. Egyszer valóban szinkronizáltam állatost és kíváncsi lettem, ki az a perverz ember, aki pénzért ilyesmire hajlandó. Elmentem a Kovihoz egy forgatásra. Tíz percig bírtam bent lenni a jászolnál a kecske mellett, aztán kifordultam. Annyi éppen elég volt nekem. Láttam, amit akartam, és eljöttem. Az emberi kíváncsiság határtalan. Úgy van ez, hogy lesz, ami

lesz, én ezt meg akarom nézni! Megtörtént, megnéztem, ennyi elég volt.

Végszóra megérkezik Szokolai Péter. Ismerős a hangja rajzfilmekből, brazil sorozatokból. Sanyi lecsap rá:

– Peti! Mi volt az a poénod, tudod, amikor grupi volt, váltogattad a csajokat és egyszer csak benyögted...

Peti rávágja:

– Itt jön Örzse, milyen vastag a törzse!

A stúdióban Sanyira várnak. Mása kiszól a pult mögül:

A perverz modellek papírt keresd elő! Fókusz Videó satöbbi. Ha megvagy, kezdjük!

Sanyi beül, megvan a papír, a technikus srác babrál valamit a pulton, beint, Sanyi pedig olvas: „Képzeld el a lehető legcsodálatosabb életet. Gyönyörű fiatal lányok, akik szeretnek szórakozni, és a testi szerelemnek hódolni. Nekem szerencsém van, mivel egész életemben csodálatos nők vettek körül, és mindig minden kérésemnek szívesesen tettek eleget. Fantasztikus életemnek legemlékezetesebb hölgyei ebben az albumban vannak összegyűjtve. Ilyen hosszú téli estéken fel

szoktam lapozni ezt a kis gyűjteményt, és újraélem a nem hétköznapi kalandokat. Amint kinyitom, és meglátom a fotókat a gyönyörű lányokról, újra érzem az örömet és a kéjt, amit azokban a pillanatokban átéltem. Jessica. A gyönyörű Jessica! Nem csak szép, de okos is. Rögtön tudta, hogy céljai eléréséhez bizonyítani kell az ágyamban is. Sugárzó lénye, és mindenre kész temperamentuma felejthetetlenné tette azt az estét mindannyiunk számára."

Mása szokása szerint osztályozza a produkciót, az iménti néhány sor négyest érdemel. Sanyi elégedett.

– Javulok ezek szerint, lesz ez még ötös is.

S innen jöjjön a stúdióban rögzített hangfelvétel, szó szerint.

Mása: Rövid megszólalásaid vannak a szex közben. Van vagy tíz... Akkor mondom az elsőt... 0240-est vesszük.

Sanyi: Ez az, kóstolgasd csak. Látni akarom, hogyan dolgozol az ajkaiddal. Igen, ez az. Csináld még. Így, csináld szépen. Nagyon ügyesen tudod használni. Finom a szácskád. Add ide a szád.

Mása: Megállunk. Picit rövid volt Sanyi.

Sanyi: Melyik?

Mása: Az add ide a szád.

Sanyi látványosan – persze poénból – cirkuszosni kezd, miközben a szöveggel az asztalt veri: „Nem, nem és nem!”

Kintről beintenek.

Sanyi: Hadd csókoljam meg a szádat! Ohhh, ez az. Jaj, de jó. Nagyon jóóóó. Igen. Nagyon jól csinálod. Gyönyörű vagy. Ohh, igen.

Mása (mosolyogva a mikrofonba): Ötös.

Hirtelen elsötétül a kép az akció közben:

Sanyi: Ennyi volt?

Mása: Csak a megszólalásokat vesszük.

Sanyi: Ja, igen. Igen, így. Látni akarom, látni akarom az arcod. Dugd ki. Dugd ki? Mit dugjon ki?

Mása: A nyelvéről van szó.

Mása mellett összehajtható műanyagszéken Szokolai Peti „álszinkronizál”, felesel a benti szinkronnal:

– Kidugom, nem dugom. Nagyon jó vagy!

Sanyi (bent): Nézz rám, nézz a szemembe, ó, de gyönyörű vagy! Ez az! Csináld, így! De szép!

Megint csöngetnek, egy új, szintén ismert hang érkezik. Nem vállalta a nevét. Sajnos csúszás van.

így várakoznia kell, addig a Másától kapott csomagot bontogatja.

A lány ugyanis a napokban jött vissza Moszkvából, a nővérétől, mindenkinek hozott valamilyen apró meglepetést, lenines jelvényeket, Matrjoska babát.

Férfi: Nem kellett volna ilyen költségbe verni magad! Hol vetted?

Mása: Egy hatvanéves bácsikától, remegett keze-lába, látszott, hogy az utolsó kincseit hozta ki a piacra. Ki voltak rakva egy kis papirosra. Kérdeztem, mennyibe kerül ez, mennyibe a másik. A hatodik után már nem tudtam követni. Kérdem, és az egész mennyibe kerül. A bácsi megkérdezte, mire kell, mondom, hogy a barátaimnak lesz ajándékba.

Férfi : Azt nem mondta, hogy milyen barátaid lehetnek neked?

Közben az üvegen túlról:

Sanyi: A nővére is gyönyörű volt, és persze nagyon ügyes is. Ezt hamar be is bizonyította, és egyáltalán nem volt rá panasz. Sőt!

Mása: Ez egy kézi kivitelű Matrjoska. Van gyári is, de az nem olyan szép.

Férfi: Hogy döntöd el, melyik a kézi és melyik nem?

Mása: A gépi teljesen sík. És nem,... Sanyi: Csak Robertónak, a legkedvesebb kollégámnak sikerült a két nővért egyszerre kipróbálnia. Még ma is izgatottan nézem a történetét, és igazán irigylem érte, hogy ilyen gyönyörben volt része.

Mása: Jó, nyolcas jön.

Sanyi: Júlia marad, vagy Dzsulia?

Mása: Dzsulia.

Közben Szokolai a másik férfival a Matryoskát bütyköli:

Férfi: Milyen jó festékszaga van! Csernobilból hozták, és még sugárzik az arca. Ha ezt szétszedem, bele is döglök. Még abban is van?

Mása: Abban is, abban is.

Férfi: Még ezt is ki lehet nyitni?

Szokolai Peti: Ki lehet, csak jól meg kell nyomni. Rá kell lépni. Ez úgy nyílik, mint a dió. Nagyon jó. Kurva jó! Na, kezdjük előlről!

Sanyi (bentről): Dzsulia a hármas számú lány. Ez a szőke bombázó mindenáron meg akarta nyerni a szépségversenyt. Boldogan emlékszem vissza rá, hogyan tett meg mindent célja elérésének

érdekében. Ezzel csodálatos pillanatokot szerzett nekem, és barátomnak, Robertónak. Felejthetetlen volt.

Mása: A jó hír az, hogy ebben a jelenetben lesz a Robertó is, a rossz hír az, hogy nem fér ki.

Sanyi: Ezzel csodálatos pillanatokat szerzett nekem és barátomnak Robertónak.

Mása: 9-es köv.

Sanyi: Ebben van már Robertó? Akkor miért nem jön be?

Mása (a Matrjoskával játszó színészhez fordul): Bemész a Sanyihoz?

Férfi: Nem szívesen.

Mása: Csak pár mondatot kell.

Férfi: De micsoda pár mondat lesz az!

Becsapja maga után a stúdió hermetikusan záródó ajtaját.

Sanyi: ...és barátomnak, Robertónak.

Férfi : Felejthetetlen.

A monitor képén két férfi ül egymás mellett egy régies kereveten, nadrágjuk a bokájuknál, Dzsulia előttük térdelve dolgozik.

Sanyi: Mondtam neked, hogy szuper a lány.

Férfi: Tényleg az.

Mása (a mikrofonba): Most kicsit meglepődtem, mert ez a szöveg nálam nem Robertóé. Mindegy, akkor ezt a Robertót csináld!

Férfi : Bármilyen Robertót csinállok neked

Sanyi (hozzábújjik): Robertóban annyira otthon van!

Mása: Az volt a Roberto, aki az előbb beszélt?

Férfi : Nem, ő a Giorgió. Ő van nekem jobbra.

Mása: Lehet.

Férfi : Robertónak balra kanyarodik a farka, ennek meg egyenes.

Mása: Egyszer Szokolai Peti leszinkronizálta a néger figurát, plusz a nőt, akivel együtt volt, meg a papagájt. Egyszerre.

Szünet. Másával és a technikus sráccal beszélgetek. A technikus azt mondja, hogy túl sokfelé dolgozik, nem akarja, hogy kellemetlensége legyen. Mesél azért egy-két dolgot, de szeretne anonim maradni.

Mása már hatodik éve csinálja a szinkront. Ahogy a többieknek, neki is szimplán munka a pornószinkron. Azt mondja, a sok közt van néhány kifejezetten szép film is, címek éppen nem jutnak eszébe.

– Helen Duvalnak volt egy filmje, az szépen, klipesen vágták meg, és jó volt a zenei aláfestés is. Szinte művészi volt, de ez nagyon ritka. Amit most csinálunk, az is viszonylag szép film, mert szép helyen vették fel, de azért egy-két jelenetet rosszul világítottak, látszik az operatőr árnyéka.

Mása külkereskedelmi főiskolát végzett, dolgozott különböző televíziókban szerkesztő-riporterként is. Egyszer megkérték, hogy fordítson le egy pornófilmet. Lefordított egyet, aztán többet is. Elvégzett egy szinkron-iskolát, és végül itt kötött ki. Azt mondja, hogy a szinkronrendezőket a színészeknél rosszabbul, tömegáron fizetik meg. Valamennyire azért megéri, mert eléggé sok a film, de ami a legtöbbet számít:

– Nagyon jó a társaság, mindegyik szórakoztató egyéniség és hát eléggé össze is hangolódunk. Kicsi a kör, körülbelül húszan-huszonöten vagyunk, akik ezt a műfajt csináljuk. Családias a hangulat, nem unatkozunk.

Természetesen érdekel, hogy ennyi pornófilm milyen hatással van az ember szexuális életére.

– Negatívan. Elvész a varázs – feleli a technikus.

– A két dolgot külön kell választani – mondja Mása. – Az tény, hogy amikor tizenkét órája ülünk itt, már képtelenek vagyunk a képernyőt nézni, ilyenkor már madárccsicsergésre vágyik az ember. A másik, hogy be vagyunk zárva és a nap nem itt, hanem kint süt.

Mása lábánál fehér szőrű kutya alszik.

– Roccónak hívják. Egy időben szinkronizáltuk Rocco Siffredit, ami persze képtelenség, hiszen ötven percen keresztül képes folyamatosan beszélni. Szídtuk Roccot, hogy így borzasztó, meg úgy borzasztó! Azt mondtam, ha lesz egy kutyám, róla fogom elnevezni. És lett egy kutyám, ő a Roccó.

A stúdiós srác annak idején egy rádióban dolgozott, jövedelem kiegészítésként keresett valami mellékállást. Úgy került ide, hogy azt sem tudta, valójában mit csinálnak. Főállásban jelenleg egy közismert médiumnál van, nem szeretné, ha kiderülne, hogy mit csinál itt a szinkronstúdióban. A párja tudja, ismeri a helyzetet, és elfogadja azt, hogy hetente egyszer-kétszer itt dolgozik.

Mása leragadt a szex iparban, egy klub kreatív igazgatója, lesbishow-kat, szexműsorokat szervez.

Kicsi, mosolygós fekete lány érkezik, ő Polli.

Mása szerint kislányos hangja van, ahogy ő fogalmaz, „debilebb” sztorikhoz használják. Ha a szükség úgy hozza, reklámban gyerekeket is szinkronizál, de azt ritkán. Polli már két éve „pornózik”. Őt sem a pénzkereset, inkább a hangulat tartja itt. Lassan már immunissá válik, de azért volt úgy, hogy kiakadt.

– Általában előre megmondják, ha drasztikus dologra kell felkészülni, de volt egy film, amikor nem szóltak. Dekoratív szőke lányt kellett szinkronizálnom, nem sok szexjelente volt, de a végén rendeztek egy nagy orgiát, és amikor levetkőzött, akkor derült ki, hogy..., hogyan is mondjam, van neki egy kezdetleges és gusztustalan ízeje... Fűtyije... Felfordult a gyomrom... Le kell ülnöm egy kicsit, mert ez sok volt.

Polli azt mondja, hogy mielőtt idekerült volna, egyetlen pornófilmet se látott. Azóta viszont...!

– A legnagyobb „élményem” a Gyűrűk ura pornó változata volt, én kaptam a gonosz varázslónő szerepét. Az én lelkemhez képest eléggé drasztikus dolog volt... Hogy ott miket kellett mondanom! Nem volt mese...

Polli nevetve mondja, hogy mióta pornót

szinkronizál, megtalálta élete szerelmét, és talán felszabadultabb lett. Pollit a stúdióba várják, négyszereplős jelenet következik, két lány, két fiú. A helyszín egy faház.

Íme, a jelenet egy részlete:

Férfi: Ahh, szia! A lábad jobban van már?

Polli: Ohh, igen!

Polli arcáról ragyog az átélés, három-négy méterről úgy tűnik, mintha még a dekoltázs is kipirosodott volna. A filmen még csak az előjátéknál tartanak, de már közeleg a csúcspont. A szöveget eléggé lazán kezelik.

Mása: Polli, ez hosszú volt! Ide maximum az „ilyen finom a farkad” fér ki.

Polli: Olyan finom a farkad! ... Ahhh! Haaa! Csináld még! Ez annyira jó!

Rocco kutyát figyelem, borzasztó hosszú ideig képes mozdulatlanul feküdni Mása lábánál. Egy-egy sikolyra ő is felugrik, a hörgésre azonban már teljesen immunis. A stúdióban most egyszerre négyen sikoltoznak, mondják a monológjukat, alig kivehető, hogy ki mit mond. Nem mintha számítana, mert ahogy Mása meséli, „volt, amikor kolbászt zabáltak felvétel közben a stúdióban, az se tűnt fel

senkinek". Mása megnyomja a mikrofon gombot, beszél a stúdióba: – Hé! Kimaradt a Polli lihegése!

SZEGEDI EROTIKA FESZTIVÁL

2004. április 23-24-25.

Prospektus alapján rendeltem meg. Egy kínai gyártótól érkezett, csecsemőt mintázó baba, rajta lent egy hatalmas luk! Ráadásul, amikor beszéltem a pasival, hogy csak egy hónapra szállítanak és az ára negyvenezer forint lesz, plusz postaköltség, teljesen normálisan beszélt, mondta, nem probléma, megvárja.

Szeged nem egy Brüsszel. Kis város, kis élvezet. A csarnok alig nagyobb, mint egy iskolai tornaterem, a fő helyen a LUXx Video – Kovi, a Fókusz Videó és a Tutti-Frutti standja. Helyet kaptak természetesen a kicsik is, a helyi szex- shopok, aztán a ruha-, és kiegészítőárusok, az extrémvideósok... Nem sokkal a nyitás előtt vagyunk. Ketten a színpadot rendezik, néhányan még mindig fúrnak és csavaroznak. Egy

overallos férfi a frissen leterített zöld szőnyeget porszívózza.

Mike Foster, akivel utoljára Brüsszelben találkoztam, azt mondja, hogy éhes. Szerencsére közel van a piac. Ez tényleg nem Brüsszel: jókora bontott pulykák, méretes combok, töpörtyű és szalonna minden mennyiségben, de annak sem kell sokáig keresgélni, aki lacipecsenyére vágyik. Sült hal mellett döntünk. Mike rögtön kettőt is kér, vastag szelet fehér kenyérrel, ecetes uborkával. Enyhén szólva mohón tépdesi az omlós húst.

– Van, amikor annyira éhes tudok lenni, hogy hozzám sem lehet szólni. Ha az anyámhoz megyek, először jóllakat, és csak aztán kezdi el sorolni a problémáit.

Eszünk, én közben az Új Élet Szövetkezet szemközi standján feltornyozott bontott csirkékkel szemezek.

A vásárban még tart a pakolás. Két kigyúrt bugyikereskedő műanyag babákat öltöztet. Az 1001 éjszaka standján szoláriumos festett vörös lányok pakolgatják a vibrátorok rózsaszín, sárga dobozait. A szomszéd kereskedő erősen hihet az erotikus ruházat kelendőségében – színes bikinik, piros-

fekete lakkbugyik, merész fekete kombiné, rózsaszín szőrpamacsokkal, fejre illeszthető nyuszifüllel. Várnak vevőre. Akinek nem elég fejlett a képzelőereje, nyugodtan nézegetheti a vékony, fekete eladólánykát, ő ugyanis már viseli a füleket, amik szomorúan konyulnak az arcába. Ha már a fantáziánál tartunk, az bizony betette a lábát Szegedre. Az 1001 éjszaka tulajdonosa, Emese, ehető bugyikat rámol ki a dobozokból. A használati útmutatás szerint minden ehető, a pántokat is beleértve. A gyártó a biztonság kedvéért azért felhívja a figyelmet arra, hogy a papírdobozzal és a celofánnal nem érdemes próbálkozni. Az ehető bugyik mellett csupa emészthetetlen kellék. Üvegváza pávatollal, néhány csinos korbács.

EMESE

Érdekes, hogy milyen emberek járnak hozzánk vásárolni. Férfiaknál elég széles a skála, 18-tól 80 éves korig jönnek. Néha találkozni nagyon aranyos bácsikkal meg

mamákkal. A nők közül a legöregebb egy hetven valahány éves falusi néni lehetett. Már nem is tudom, vibrátort vagy a síkosítót keresett.

– Én üzemeltettem az első melegbárt Szegeden. Inkognitónak neveztem el és újságokban hirdettem. Először nagy zűr volt belőle, sokan elleneztek, a lakóknak csípte a szemét, fenyegetőztek, hogy bezáratnak, de nem sikerült nekik. Ugyan, miért sikerült volna, nem volt hangoskodás, ez egy szimpla hely volt, ahol inni lehetett és beszélgetni. Biztonsági őr állt a kapuban, ő tájékoztatta az érdeklődőket, hová is érkeztek. Hozzánk bejöhetett mindenki, a heterók is. Hatalmas bulikat tartottunk, családias légkörben. Chippendale-fiúkat léptettem fel, volt DJ-nk, lehetett táncolni. Az emeleten természetesen szobák is voltak, aki akarta, igénybe vehette.

Sok érdekes embert ismertem ott meg, jópofa fiúkat. Hogy a melegek milyen hisztisek tudtak lenni! Mindig voltak problémáik, folyton marták egymást, mindenki féltékeny volt mindenkire. Néha még egy-két pofon is elcsattant.

Mára változott a helyzet, a melegek átestek a ló túlsó oldalára. Túlságosan szabadosak lettek,

bevállalóságok. Az tény, hogy ugyanolyan jogaik vannak, mint másoknak, de azért ezt nem kell túlcicomázni. Szerintem túl sokat foglalkoznak velük. Eddig is megvoltak, ezután is meglesznek, nem kell erről annyit beszélni, amennyit manapság beszélnek.

Tavaly novemberben zártam be. Előrehoztuk az ünnepeket, a karácsonyt, a szilvesztert, nagy hepajt csaptunk, aztán bejelentettem, hogy vége. Sok munka volt vele, ráadásul egyedül csináltam. Huszonnégy órából huszonnégyet dolgoztam.

Most két szexboltot üzemeltetek. Az egyikben én vagyok a saját alkalmazottam, a másikba felvettem valakit. Januárban találtam ki, és most áprilisban már itt vagyok a kiállításon. Nem sokat gondolkodom, ha van egy jó ötletem. Filmekkel is foglalkozom, de azokból most nem hoztam.

Érdekes, hogy milyen emberek járnak hozzánk vásárolni. Férfiaknál elég széles a skála, 18-tól 80 éves korig jönnek. Néha találkozni nagyon aranyos bácsikkal meg mamákkal. A legöregebb a nők közül egy hetvenvalahány éves falusi néni lehetett. Már nem is tudom, vibrátort vagy a síkosítót keresett. A bácsikákat az állatos filmek, és a felcsatolós fütyik érdeklik. Azt tapasztalom, hogy egyre inkább az

extrémebb dolgokat viszik az emberek, olyasmiket, amiket még a szexcsatornákon sem látni.

NYIT A VÁSÁR

A Bíbor-Erotika standja kicsi, a központi helyen apró, barna mackó ül. Más környezetben aranyos játékszer lehetne kicsiknek, feltéve, ha lehámozzák róla a fekete, szado-mazo jelmezt.

Délután egy óra. A biztonsági őrök egyelőre még többen vannak, mint a látogatók. A kereskedők körbejárnak, mustrálgatják az árut, ismerkednek, barátkoznak.

A fő attrakció Szegeden is a műpénisz, számtalan variációban, színben, méretben. Egy régi ismerős: az Eclipse Ultra Beavert, ami Brüsszelben akkora fejtörést okozott. Végre megtudom, miért Beaver (Hód) a fantázianeve. Nos, az anális rész formázza az állatot. Szerintem kiköpött vakond az a hód, csekély húszezer forintért... Aki az elektronikára esküszik, vehet magának vibrációs

melbimbóklipszet. Olyan, mint az akkutöltő, csak kisebb.

A Vénusz Pénisz egy gumis, combra rögzíthető mini- fallosz, a hegyén műanyag madár ül, ha beindítják, csőrével a csiklót izgatja. Ez is elemes, tízezerért.

Végre valami egyszerű, amihez nem kell tartós elem; pénisz útok, amely a merev szerszámra húzva, megnagyobbítja a méretet.

Fiatal pár nézelődik, nem lehetnek idősebbek 18-19 évesnél. A lány picit zavarban van, vonszolná el a fiút, de ő nem mozdul, szeretné megfejteni a Beaver titkát.

Erotic Drinkes üvegek szépen sorba rakva, a címke szerint az ősi hagyományt ötvözik a modern kutatási eredményekkel. Nem tudni, hogy az üvegekhez mellékelt szívószál formatervezője kinek szánta a terméket, mindenesetre aki szűröcsölni akar, kénytelen egy makkot a szájába venni.

A fiatal lány most kézbilincset próbál, amíg a fiú a karperecet csattogtatja, párja elpirulva néz az eladóra.

Idős úr kelt feltűnést, kezeit hátul összefogva, fontoskodva jár körbe-körbe. A megjelentésre nem

nagyon ad, piros, gombolós ingére mellközépig felhúzta a szőszös mackónadrágot, a kollekciót pedig fekete övtáskával rögzítette. A kitűző szerint ő is kereskedő. Később már hazai pályán látom viszont. Övé az extrémvideós stand. Láthatóan bizalmatlan, összehúzott szemöldökkel kizárólag a kezeket figyeli.

Fotósok a LUXx standját támadják, ott produkálja magát Michelle Wild, Maya Gold, Christina Bella és Victoria Swinger. A lányok egyelőre munkaruhában beszélgetnek, dohányoznak, ügyet sem vetnek az ácsorgókra. Kockás inges, szemüveges, izzadt srác lépésről lépésre közelíti meg a lányokat. Amikor öt méteren belülre kerül, elfogy a bátorsága. Jó negyed órát bámulja őket, aztán hirtelen odébb áll. Ötvenes férfi érkezik, egy kicsit megzavarhatta a hirtelen jó idő, túlhordott, répaszabású farmerhez barna szandált húzott kék zoknival.

A Fókusz Videónál Mike Fostert próbálják rábírní egy rögtönzött férfisziptízi, de nem áll kötélnek, mondván, ahhoz még innia kell.

A főbejárat két oldalán az édességárusok már elfoglalták a helyüket, van törökméz, vásárolhatók

kilóra mért színes cukorkák, kandírozott gyümölcsök és itt vannak az elmaradhatatlan piros nyalókák is, a hely szelleméhez igazodva, hatalmas falloszokat formázva.

A Tutti-Frutti műpéniszei között vékony, kék bársony trikós lány és elhízott kísérője válogat, s hogy az élmény maradandó legyen, megállás nélkül fényképeznek a mobiltelefonjukkal. A képeket visszanezéznek, cinkosan összevetnek. A lány egy alkarnyi méretű műhímtagot próbál befogni a keresőbe, úgy látszik, nem sikerült, mert ráncolt homlokkal nézi vissza a művet.

A Bíbor-Erotika standja kicsi, a központi helyen, apró, barna mackó ül, Más környezetben aranyos játékszer lehetne kicsiknek, feltéve, ha lehámozzák róla a fekete, szado-mazo jelmezt.

A vibrátortechnológusok gondoltak a férfiakra is, nekik szánták az Oro-vibrátort, ami tulajdonképpen egy műanyag sapka, felhelyezve rezegve ingerli a makkot.

Maya Gold válogat. Az Oro-vibrátort félretolja, hosszas keresgélés után vesz magának egy egyszerű, világos színűt, csavaros sebességszabályozóval a végén. Azon meditálok,

miért pont ez kell neki, amikor Mike Foster felvilágosít:

– A színpadi showhoz vette. A lényeg, hogy vékony legyen és világos. Hogy a félhomályban is jól látszódjék.

Délután három. Vége az iskolának, jönnek a diákok kettesével-hármasával. A bejáratnál elhelyezett tábla szerint: Belépés csak tizenhét évesen felülieknek! A biztonságiak azonban nem sokat bajlódnak a személyi igazolványokkal.

A filmkínálat gazdag. Az egyik képernyőn a Húzd a hajam és nevezz hülyének című film pereg, a másikon mázsás életmentő nők, a Baywatch sztárjait utánozzák hol piros úszódresszben, hol anélkül... Egy kósza pillantás a legnagyobb méretű plazmatévére, még ez is sok: egy szivarozó rendőrt momentán orálishan tesz boldoggá melírozott hajú kollégája... Nem köt le a dolog, így a Gay Boks című filmről nem tudok beszámolni.

Fél négy. A kék kockás inges srác fáradhatatlan, megállás nélkül cikázik a látogatók között. Időről időre visszatér a LUXx-hoz, nem akar lemaradni a lányokról.

Nem tudom, melyik nagyobb, a hüvelytojás elnevezésű szerkezet vagy a hozzá tartozó távirányító, amely akkora, hogy egy egész házimozi-rendszert is nyugodtan elirányíthatna. Funkció van elég: alacsony, közepes és magas fokozat, külön gomb az erősítésnek, a pulzálásnak. A hatodik és a hetedik gomb kombinálja az erősítést és a pulzálást.

A kockás inges fiú elfáradt. Homloka csatakos, a szemüvegét feltolta a feje tetejére, arca erősen vörösödik. Alig áll már a lábán, kénytelen leguggolni. A lányok hol eltűnnek, hol feltűnnek. A várva várt show egyre csúszik. A srác felkapja a fejét, karcsú, telt keblű lány indul a próbafülke irányába, kezében erotikus fehérnemű. Ha a fiú felállna, látná, hogy a Fókuszhoz megérkeztek a lányok a közeli hotelből. Dora Venter, Maria Bellucci most még szolidan, farmerben, szűk pólóban, smink nélkül, Varga úr feleségével egyeztetnek.

DORA VENTER

Soha nem engedhetem el magam teljesen, mert elsősorban a kamerának dolgozom, nem a

saját élvezetemre. Otthon, az más. Nem csinállok őrült, kitekert pózokat, mint a forgatásokon, én határozom meg, mennyi időt szánok a dologra.

– Engem igazából külföldön ismernek, főleg Spanyolországban. Exkluzív sztárként ott akkora reklámom van, mint itthon Michelle Wildnak. Sok filmemet forgalmazzák Olaszországban, Franciaországban, Svédországban is. Az itthoni piac kicsi, engem itt nem érdemes reklámozni. Számomra az is fontos, hogy az emberek ne ismerjenek fel az utcán, szeretnék normális, hétköznapi lányként élni itthon.

Hosszú évekig dolgoztam kórházban, intenzív osztályon szakápolóként. Kevés volt a pénz, a párommal azt számolgattuk, hogy ebből soha nem lesz lakásunk. Az egyik kolléganőm megemlítette, hogy hasonló okok miatt belevág a pornóba. A filmezés végül nem jött neki össze, mindenesetre Svájcban összetáncolt magának egy lakást.

A tánc nem igazán, a filmezés már annál jobban vonzott. Meg vannak hozzá az adottságaim, ki is tudom azokat használni, így viszonylag sok pénzt keresek könnyű munkával.

Engem is kedves, tiszta, aranyos kislánynak neveltek. Húszéves koromig nem is akartam elveszteni a szüzességemet, mert nem találtam olyan fiút, akivel érdemes lett volna. Rendes életet éltem, de azért titokban arról álmodoztam, hogy milyen lehet kamera előtt szerepelni.

Igazából színésznő szerettem volna lenni, ma már jó úton haladok e felé. Készült velem egy film Spanyolországban, ami erotikus ugyan, de abszolút nem pornó, van sztorija, és leginkább nőknek szól.

A párommal azóta is együtt vagyunk, már hat éve. Elfogadta, amit csinállok, segít a tanácsaival, egy teljesen hétköznapi, nyitott gondolkodású, normális férfi. Büszke rám, és ezt soha nem szégyelli kimondani. Vállal engem, sőt megnézi a rólam készült anyagokat is. Én is visszanezve magam, ez a fejlődésem szempontjából elengedhetetlen. A siker a partnertől és a helyszíntől is függ. Főszerepet kaptam a Havas öröme című filmben, egy síparadicsomban forgattunk fönt a Mont Blanc-on. Igaz ugyan, hogy tél volt, hideg, mégsem volt kellemetlen a munka; ha sütött a nap, akkor el lehetett viselni. Azért említettem a helyszínt, mert megfelelő környezetben tudom élvezni a szexet...

Egy kicsit... Soha nem engedhetem el magam teljesen, mert elsősorban a kamerának dolgozom, nem a saját élvezetemre. Otthon, az más. Nem csinállok őrült, kitekert pózokat, mint a forgatásokon, én határozom meg, mennyi időt szánok a dologra.

A Marilyn Monroe-stílust Mario Salieri találta ki nekem, a Faust című filmjében dolgoztunk együtt. Most már én is úgy gondolom, hogy az arcom leginkább Marilynéhez hasonlít, persze megfelelő sminkkel és hajjal. Bár én vékonyabb vagyok, de egy jó smink csodákat tesz...

Ötödik éve dolgozom a szakmában, 2001-ben vettem meg a lakást, igaz, most még csak a belvárosban, de egyszer szeretnék egy kertet is, vizslával vagy tacsikóval. Gyereket egyelőre még nem.

Huszonnyolc éves vagyok, de tudom, hogy nincs sok időm, figyelembe kell vennem a testem biológiai óráját is. Most visszamentem dolgozni az egészségügybe, mert van egy olyan szabály, ha öt évet nem dolgozol, akkor elveszik a működési engedélyedet. Azt hiszem, botorság lenne egy felsőfokú képesítést veszni hagyni, ráadásul

szeretem is csinálni. Annak idején nem azért lettem nővér, mert ez volt az egyetlen hely, ahová a leghülyébbek is mehettek. Én tényleg szeretek a betegekkel foglalkozni.

A döntésemet a spanyolok is tiszteletben tartják. Ha forgatni hívnak, időben szólnak, akkor vagy szabadságot kérek, vagy úgy cserélgetem a műszakokat, hogy el tudjak utazni.

A kollégák egy része tudja, mivel foglalkozom, de nagyon tapintatosak, senki nem bunkó velem, intelligens közegben dolgozom. A betegek nem nézik a filmjeimet, az intenzív osztályra nem a pornófogyasztó korosztályból kerülnek a betegek.

A nevem honnan származik? Egyszerű: Venter egy gyógyászati alapanyag, ami a gyomor nyálkahártyáját védi a sawal szemben.

MARIA BELUCCI

Nemrégiben beiratkoztam egy gimnáziumba, esti tagozatra, hogy letegyem az érettségit. Első óra: ismerkedés, ki mivel foglalkozik. Mondhatom, kész voltam, mert utálok hazudni. Nem volt könnyű a válasz, aztán, hogy ne nagyon hazudjak, de mégse közöljek durva dolgot, azt mondtam, sztriptíz

táncos vagyok.

– Én kezdettől fogva főleg olaszoknak dolgozom, szerintem ott van a legnagyobb igény a pornósztérokra. Iszonyatosan tudnak rajongani a lányokért. Macsó nemzet, ami abban nyilvánul meg, hogy hajlandók két-háromszáz kilométert is utazni egy show-ért. Ott vannak mindennap, fotózkodnak, puszkodnak, őrjöngnek, széttépik a lányokat. A milánói erotika kiállításon még a vécére is csak biztonsági őrral mentünk. Arrafelé a fiúk nem olyan szégyenlősek, mint Magyarországon, sokkal durvábbak, nyomulósabbak.

Úgy kezdődött a dolog, hogy egy benzinkútnál dolgoztam, és nézegettem az újságokat, valami normális állást kerestem. Rengeteg erotikus hirdetés volt benne, gondoltam, mi lenne, ha kipróbálnám. Nem tudok konkrét okot mondani, hogy miért kezdtem el, eléggé szégyenlős kislány voltam. Mind a mai napig el tudok pirulni, de az is igaz, hogy a gátlásaimat is gyorsan levetkőzőm.

Az első forgatás egy német amatőr produkció volt. Az akkori barátommal eredetileg közösen akartunk forgatni, de ez csak terv maradt, azonnal elkezdtek győzködni, hogy ugyan már, miért ne

lehetne más fiúval is. A pasimat ez nem zavarta, szabadabb gondolkodású volt nálam, különben is, én terveltem ki az egészet. Utána a Kovihoz kerültem egy hirdetés útján. Ott ismerkedtem meg Leslie Taylорral, aki összehozott az olaszokkal, pontosabban Gianfranco Romagnolival, és az ő ügynökségének a modellje lettem 2001 júniusában általa kötöttem szerződést egy olasz céggel. Ez azért fontos – mármint a kizárólagos szerződés mert tuti, hogy nem ismernének ennyire Olaszországban, ha nincs mögöttem egy cég, amelyik reklámoz, kiplakátol. Természetesen az nekik is jó, ha engem ismernek. A rossz oldala az, hogy azt kell csinálni, amit ők mondanak, és akkor, amikor ők akarják. Először egy évet írtunk alá, utána félévenként hosszabbítottunk. A legutolsó szerződés 2003. június 31-én járt le.

Tizennyolc és fél évesen kezdtem, most huszonhét vagyok. Ma már sokkal nyitottabban állok a dolgokhoz, átalakultam. Bátrabb lettem, nem félek a szexualitástól. A mostani párom is így fogad el, olyannak szeret, amilyen vagyok.

Férjhez menni egyelőre nem akarok, nem vágyom rá, mint ahogy most még gyerekekre sem. 30-

32 éves korom körül tervezem a házasságot és a gyereket.

Az eredeti végzettségem fodrász. Nemrégiben beiratkoztam egy gimnáziumba, esti tagozatra, hogy letegyem az érettségit. Első óra: ismerkedés, ki mivel foglalkozik. Mondhatom, kész voltam, mert utálok hazudni. Nem volt könnyű a válasz, aztán, hogy ne nagyon hazudjak, de mégse közöljek durva dolgot, azt mondtam, sztriptíz táncos vagyok. Elárultam volna az igazat, de mit szól az osztály meg az osztályfőnök, ha kinyögöm, hogy pornószínésznő vagyok, és szeretnék leérettségizni?

DÉLUTÁN A VÁSÁRBAN

Michelle Wildből kettő is van. Az egyiket a színpad előterében a szegedi ifjúság fényképezi, a másikat a feje fölött a kivetítő vásznon análisan kényeztetik, egy buján virágzó kert közepén.

Csíkos, rövid ujjú inges férfi sétálgat a kilencvenes évek elejét idéző rózsaszín nadrágban, fehér műbőr övvel, kínai piacos kvarcórával, hóna

alatt gondosan hajtogatott vastag pulóverrel. Ujjait hol összefonja, hol elgondolkodva az állát babrálja velük, miközben akkurátusan áttanulmányoz minden képet és szóróanyagot.

Varga István, a Fókusz tulajdonosa is visszaérkezik a szállodából, éhes, a piacos sültkolbászt ajánljuk neki, de mire kiér, már zárva van. Lángost azért még tud enni. Mellettünk, az egyik élelmiszer jellegű vegyesboltnál felirat hirdeti, „húsvéti dolgok féláron”, a drázséval töltött nyúl csak 125 forint. Mire elfogy a lángos, kiderül, hogy a vásár területén is lehet enni az Erős Pistánál. Varga úr ott is harap valamit, majd Mike Fosterrel kényelmesen elsörözgetnek kint a napon, közben azt a szerencsétlen biztonsági őrt figyelik, akit a kerítés mellé állítottak, hogy távol tartsa a jegy nélküli érdeklődőket.

Megérkezik Kovi is, aki csirkehúst eszik. Azt mondja, még huszonhét kilót szeretne leadni. Telefonál, aztán elsüt egy viccet.

– Képzeljétek, befizettem a feleségem egy iszapkúrára, és utána két napig nagyon jól nézett ki.
– Hatásszünetet tart, majd folytatja: – Csak aztán leszáradt róla az iszap.

Ezen elkacarászik a társaság egy darabig. Egyszer csak bentről megszólal a dübörgő zene: kezdődik a divatbemutató.

A színpadon riszáló fiatal lányok, dolgozik rendesen a füstgép. Két szám között egy alacsony konferanszié hölgy küszködik a szöveggel. Ha becsuknám a szemem, nehezen tudnám eldönteni, hogy mire buzdít a műsorvezető: hagyjam felkorbácsolni a vágyaimat, vagy vegyek egy kiló friss kenyeret.

A színpad körül egyre nagyobb a tömeg. A nézők többsége fiatal, kölyökképű fiú. Sokkal kevesebb a lány, de egyikük mágnesként vonzza a tekinteteket. Keresem szememmel a kockás srácot, nem találom. A helyét egy mackónadrágos, kinyúlt pólós férfi foglalta el. Tiszta Einstein, koszos baseballsapkában.

Michelle Wild autogramot ad egy köpcös fiú hátára. A bugyiáros kislányon egyre kókadtabb a rózsaszín nyuszifül, de nem zavarja, a távolba révedve rágózik.

A fókuszos lányok is átöltöztek, az alacsonyabb Dora piros, testhez simuló ruhát vett, a magasabb, hosszú fekete hajú Maria csipkés, átlátszó, fekete

ruhában mászkál a standon.

Michelle Wildból kettő is van. Az egyiket a színpad előterében a szegedi ifúság fényképezi, a másikat a feje fölött a kivetítő vásznon análisan kényeztetik, egy buján virágzó kert közepén. Szende, vörös lány, kissé mélyre csúszott combfixben, széles mozdulatokkal mutogat valamit egy szemüveges, kosztümös, idősebb hölgynek. Talán a mamája lehet vagy egy idősebb barátnő. Mindenesetre hosszan válogatnak az erotikus fehérneműkből.

Paudits Béla alteregója leszegett fejfel DVD-ket válogat, majd nagy levegőt vesz, és autogrammot kér Dorától meg Mariától. Öltönyös, elegáns férfi közeledik, csinos partnernőjével. A lányokat gusztálja, majd elégedetten nyalja meg alsó ajkát. Újra feltűnik régi ismerősünk, a kockás inges fiú. Felfokozott idegállapotban lehet, a feje céklavörös, félő, hogy mindjárt elájul. Szegény egy jól megrakott sporttáskával rohangál. Marcsi, a fókuszos Varga István felesége velem együtt aggódik a fiúért. Azt mondj a, elkéri tőle a táskát, elzárja egy biztonságos helyre, hátha így megússza a srác a gutaütést. A látogatók között egyre több a fiatal, merészen

öltözött csinos lány, fenekükön bevág a fehér nadrág, a bugyit már szinte nem is látni...

ESTE SZEGEDEN

Egyszer elhatároztam, hogy kíváncsiságból megnézek egy állatosat. A főcímig jutottam el. A szöveg alá bevágtak pár villanásnyi részletet, úgy döntöttem, ennyi éppen elég volt... Meleg vásárlóink nincsenek, ők arctalanok, interneten rendelnek. Postán utánvétellel, katalógusként küldjük el nekik amit kértek.

Esteledik, gyűlik a nép. A férfiak és a nők aránya kilenc az egyhez. Szinte mindenki a színpad körül, Monique Covet-et, a program házigazdáját várják. Monique mosolygósan jelenik meg, virágos tavaszi ruhában van. Mond egy-két tréfás, enyhén erotikus mondatot, aztán sikerül felrángatnia egy félszeg fiút a színpadra, hogy asszisztáljon a gogo-girl erotikus táncához. Mielőtt Monique eltűnne a függöny mögött, mindenkit megnyugtat, hogy a szlogen továbbra is érvényes: „A vágyaitok nem maradnak

kielégületlenül."

Gábor, a Fókusz egyik alkalmazottja hangosan megjegyzi:

– Érdeemes figyelni a tömeget, mostanra már bepiáltak, közelebb mernek menni a színpadhoz.

Este fél kilenc. Nagy a mozgás a színpadon és körülötte is. Fent meztelen lányok jönnek-mennek, majd felvezetésként dübörögni kezd a heavy metál, s hamarosan egy korbácsos, bőrruhás nő érkezik. A korbács csak suhog és suhog, bennem pedig egyre erősebb a gyanú, hogy ez a nő talán nem is nő. Aztán érkezik Mike Foster, akihez egy alacsony szőke nő próbálja felcsalogatni a rajongókat a színpadra.

A nem túl nagy pavilon mellett egy jóval kisebb árválkodik.

– Ide a kutya nem fog bejönni! – mondja a fókuszos Varga István. A helyzet tényleg reménytelennek tűnik. Három eladón, egy szexuálpсихológuson és egy félmeztelen, túlsminkelt lányon kívül senki sincs a teremben.

Szombat reggelre vége a tavasznak, meglehetősen hideg van, esik az eső, és fúj a szél. Kora délelőtt kevés az érdeklődő. A

Fókusz standjánál is van idő beszélgetni. Gábor és Bea afféle mindenes Vargáéknál.

Gábor: A cégnél én vagyok a jolly joker. Ügyintézek, szállítom az árut, intézem a beszerzéseket, raktározásokat. Ha elmegyek szabadságra, folyton csöng a mobilom, hogy ez hol van, az hol van.

Először videotékában voltam alkalmazott, majd üzletvezető, aztán amikor bezárták a boltot Istvánék ajánlották ezt a munkát. A párkapcsolatban azért okoz gondot a pornó, mert ha például eljövök otthonról egy ilyen vásárba, a csinos lányok közé, hiába ígérem meg, hogy jó leszek, nem nagyon hiszi el a kedvesem. Ha egy szimpla ismerkedésnél őszintén megmondom, mivel foglalkozom, a leggyakrabban már a következő mondatot sem várják meg... Maga a pornó nem különösebben érdekel. Összesen két forgatásra mentem el, egyszer berendeztem a helyszínt, egyszer meg a szerződéseket írtam.

Bea: Nekem ez a munkahely olyan, mint bármelyik más. Egyáltalán nincs rám hatással. Otthon a párommal más a helyzet, ha leülünk együtt filmet nézni, akkor talán még hat is. Bent éppen csak

bele-belenéznek a filmekbe, hogy tudjak valamit mondani, ha a vevő érdeklődik.

Gábor: Régebben még volt türelmem végignézni egy-egy filmet, de most, hogy egész nap ezt látom a képernyőn, hát... A kiadóba naponta három-négy vásárló jön, a többségük 40-50 közötti férfi. Nők csak nagy ritkán jönnek, akkor is párban. Bizarrr kategóriában nem forgalmazunk filmeket, egy törpésünk van talán, meg egy kövéres, aminek Tömegvonzás a címe. Szerintem a bizarrr filmekből a nagy többség megvesz egyet pusztá kíváncsiságból, aztán többet soha. Egyszer elhatároztam, hogy kíváncsiságból megnézek egy állatosat. A főcímig jutottam el. A szöveg alá bevágtak pár villanásnyi részletet, úgy döntöttem, hogy ennyi éppen elég volt... Meleg vásárlóink nincsenek, ők arctalanok, interneten rendelnek. Postán utánvétellel, katalógusként küldjük el nekik, amit kértek.

Bea: Külföldre nem szállítunk. Részint azért, mert a jog korlátozza, részint mert nem lehet utánvétel feladni. Pedig volna érdeklődés. A napokban például Londonból kerestek meg. Sok mindentől függ, hogy mit visznek. A legfontosabbak: a borító és a szereplők, de sokszor az is számít, hogy ki a

forgalmazó. A DVD 3990-be kerül vagy maximum egy ezressel többbe, a Private- korongoknál 8000-től 20 000-ig terjed a kínálat. Róluk tudni kell, hogy elég jól védekeznek a másolás ellen, egy áron adják a VHS-t és a DVD-t.

Gábor: Előfordulnak érdekes vásárlók. Akad olyan, aki összeválogat húsz filmet, elteteti, aztán sohasem jön érte. Van egy kedvencünk, elég ismert, ahogy megjelenik valami új, rögtön betelefonál, elmondta magának minden apró részletet, megrendel egyet, aztán fél óra múlva lemondja. Már csak röhögünk, ha meghalljuk a hangját. Még soha egy kazettát sem vett meg, ennek ellenére mindig rendel sőt, még azt is meg szokta határozni, hogy pénteken fél kettő és kettő közt menjen hozzá a postás. Mi persze mindig azt válaszoljuk, hogy sajnos mi nem tudunk beleszólni a posta munkájába, mire ő lecsapja a telefont... Vannak óriási fejek! A tavalyi erotikakiállításán volt egy fazon, ott állt a standunk előtt, kezében két 25 kilós műanyagszatyor, tele prospektussal. Képes volt hatodszor is megnézni ugyanazt a filmet, a szája tátva, a nyál meg csorgott az ingére, észre sem

vette. Ha valaki eléállt, úgy kicselezte, mint a dél-amerikai focisták.

Bea: Észrevehetően csökken a kiállítások forgalma és természetesen az érdeklődés is. Pesten már a nyolcadikat rendezik az idén, biztos, hogy ugyanazok a sztárok, ugyanazok a transzvesztiták lépnek majd fel, ugyanazzal a műsorral. Nem csinálnak újat, minek csinálnának, a pénzüket így is, úgy is megkapják.

A FORGATAG

A szomszédos stand magas, félmeztelen lánya kinézte magának Mike Fostert. Mazsolás-csokis drázséval kínálja, mélyen a színész szemébe néz, majd erotikus hangon bújja:

– Én leszopogatom a külsejét, te meg megeszed a belsőt. Jó?

Mike hevesen bólogat.

A szegedi vásár jellegzetes figurái a „kötényesek”. Színes textillel jöttek, rajta egy-egy ábra, úgymint férfi nagy pocakkal, az ágyéknál

nagyító, az üveg centrumában apró pénisz, ha-ha-ha-ha. Aztán lehet mosolyogni azon az úron, akinek a farkát cápa támadja tűhegyes fogakkal, és ugye milyen kuncogtató jelenet az, amikor a pásztor tűnődő pofájú birkáját dugja hátulról. Az eladók a kötényeket konyhai munkához javasolják.

A hetven-egynéhány éves bácsika picinyke kis standot birtokol. Élére vasalt nadrág, a szürke mellény alatt vörös nyakkendő. Ősz haját vizes fésűvel gondosan oldalra fésülte, vastag keretes szemüveget visel. A bácsika intim mosakodó gél, kenőcsöt árul.

Ha nincs műsor, csak ténferegnek az emberek. A vásár kínálatát szűk egy óra alatt meg lehet nézni. Vannak fanatikusok is: egy pulóveres, szandálos fiú már a nyitástól számított harmadik órája áll a LUXx lányaitól pár lépésre, és bámulja őket.

Kora délután Michelle Wild egyszerű fekete ruhában, smink nélkül beszélget két biztonsági őrral, akik lelkesen magyaráznak.

Este hatra az eső és a hideg ellenére meglehetősen sokan vannak. Gábor két vevő közt meséli:

– A furcsa esetekről jut eszembe az a férfi, aki

egy műanyag csecsemőt rendelt tőlünk mostanában. Ilyen babát én még nem láttam. Prospektus alapján rendeltem meg. Egy kínai gyártótól érkezett, csecsemőt mintázó baba, rajta lent egy hatalmas luk! Ráadásul, amikor beszéltem a pasival, hogy csak egy hónapra szállítanak és az ára negyvenezer forint lesz, plusz postaköltség, teljesen normálisan beszélt, mondta, nem probléma, megvárja.

Időközben megérkezik a tegnapi kockás inges fiú. Most világosbarna bőrkabát van rajta, kezében az elmaradhatatlan sporttáska. Néhány perc, már kering is, és vörösödik az arca.

A szomszédos stand magas, félmeztelen lánya kinézte magának Mike Fostert. Mazsolás-csokis drázséval kínálja, mélyen a színész szemébe néz, majd erotikus hangon búgja:

– Én leszopogatom a külsejét, te meg megeszed a belsőt. Jó?

Mike hevesen bólogat.

A fiatalok vannak többségben, talán ezért is feltűnő egy öreg úr Colombo-féle gyűrött ballonban, pörge kalapban, ami két számmal kisebb a kelleténél.

Dübörög a technozene, a színpadon gogotáncos.

Andi, Kovi titkárnője munkások után szaladgál, mert a főnök kiadta, hogy a pavilonba is kell egy kisszínpad a lányok lokális show-jához.

Andi:

Tulajdonképpen minden hozzám tartozik: a forgatás előkészítése, az utómunka, a megjelenések, a könyvelés, az irodai tevékenység, a kiállítás szervezése, szóval minden. Néha nagyon soknak tűnik, de amikor megvan az eredmény-például most itt, hogy a stand elkészült, – és az én ötleteim is benne vannak, az azért jó érzés, Istvánnak egy közös ismerősünk mutatott be, ő éppen akkor keresett a másik titkárnője mellé még valakit, mert nem győzték a munkát. Számomra a pornó megszokott dologgá vált, de a legelső alkalommal, amikor bejött egy ember, és azt mondta, hogy leszbikus lányokat kér, az akkor még sokkolt. Egyébként ma sem használok trágár szavakat, próbálom szépen kifejezni magam, mit tudom én, nemesebbik testrész, ilyenek. Meg is lepődnek sokszor a telefon túlsó végén, hogy nem egy egyszerű ember válaszolgat nekik, amilyenre igazából számítottak.

Istvánnak és nekem abszolút ellentétes az

ízlésünk. Ami neki tetszik, az nekem nem feltétlenül, azt viszont tudom, hogy neki mi tetszik. Van úgy, hogy nincs itthon, és nekem kell címet adnom a filmnek, vagy én okézem le a borítóját. Az Egyiptomi legenda cím például a saját találmányom.

Forgatásokra nem nagyon járok, nem is nagyon vágyom oda, az a része nem nekem való. Egyszer elmentem az egyikre, segítettem a lányokat öltöztetni, abból Oscar-díjas film is lett, a Gyönyörök pokla. Michelle Wild akkor járt nálunk először. A forgatásból nem sok mindent láttam, pontosabban semmit.

A hivatalos munkaidőm kilenctől ötig szól. A kezdete fix, a vége már nem mindig. Kovi olyan ember, aki tiszteletben tartja a magánszférát, hétvégén maximum sms-t küld, de azt is emberi időpontban.

Pasi? Január óta nincs, úgyhogy most vadászom. Vadászom, és hagyom magam becserkészni. A filmbéli fiúk sosem vonzottak, nekem igazából a belső számít. Na jó, azért ne legyen egy bányarém.

A vásárban megáll az élet. Maya Gold és

Michelle Wild vetközőshow-jára mindenki kíváncsi. Igaz, hogy akik a negyedik sornál hátrébb állnak, alig látnak valamit, de szerencsére a szervezők kivetítőről is gondoskodtak. Maya és Michelle főleg a földön akciózik, megállás nélkül villognak a vakuk, világítanak a kamerás mobilok. Az ég felé emelkednek a kezek, csattognak a gépek, hogy legyen otthon min elmélázni. Váratlanul Monique Covet jön ki a színpadra, vásárlásra buzdítja a nézőket. – Nézzetek szét, lehet itt vásárolni szexis fehérneműket, meg...ilyen-olyan akármiket!

Lassan mindenki kezd fáradni, a fókuszos lányok műanyag székeken ülve, lábukat felpolcolva nézik a műsort. Maria Belucci merengve fújja maga elé a cigaretta füstjét:

– Az olaszoknál, ha felhívok valakit a műsoromhoz, annak rá kell állnom a kezére vagy rátérdepelnem a hátára, hogy megakadályozzam a nyúlását.

Rengetegen állnak előttem, nem látom, csak hallom Monique-ot.

– Lányok! Nedves már a puncitok?

Az eladók mindent bedobnak. A szexuális kellékeket árusító fiúk felfújták az egyik műanyag férfi

babát, melynek kerek nagy „O” szája van, fekete haja és valami filctollszerűséggel rajzoltak neki szőrös mellet. A másik standon ugyanez lányban. Az 1001 éjszakánál még extrémebb a helyzet, két „szexuális kelléket” fújtak fel. Az egyik egy tehénke, a másik jópofa malacka. Nyári melegbe, strandra, gyerekek mellé képzelel el az ember a kedves játékokat, csak éppen a gyártó ezekbe méretes testnyílásokat épített valahova hátulra.

Este tíz után már minden összefolyik. Egymás hegyén-hátán a produkciók. A zene és a konferanszié hangja egymást oltja ki. Villognak a kivetítők, a meztelen testekről izzadság mossa le a sminket. Fogytán a levegő, egy biztonsági őr feltalálja magát, kinyitja az oldalajtót: friss, szegedi levegő! Pontosan erre vágytam.

CSERNUS IMRE, PSZICHIÁTER

Kurva érdekes, hogy a pornósok a párkapcsolatokban, sőt azon túl is, az érzések kimutatásában mennyire félénkek,

visszafoготtak. Szinte olyanok, mint a serdülőök. Tényleg, csak a serdülőöknél lehet látni ilyen félénkségét. Ennek valószínűleg az az oka, hogy a szexualitás valójában nem ad nekik semmit. Pontosan tudják, hogy prostituálják, eladják a testüket, és ha már így van, borzasztóan vigyáznak az érzéseikre, mondván: azokat nem adják ki, maradjanak meg nekik. Ettől annyira bátoralanok. Attól félnek, hogy végül semmi sem marad számukra.

– 38 éves volt a csávó, amikor hozzám jött. Már nem pornózott, de 10-12 évet lehúzott a szakmában. Az a tapasztalatom, hogy nagyon sok pornós károsodik mentálisan vagy más módon. Ez a pasi a feszültségét alkohollal, és érdekes módon heroinnal kompenzálta, így keveredett hozzám. Na és persze, volt kokain is... A heroinnak van egy olyan hatása, hogy meggátolja az erekciót, illetve az ejakulációt. Ez a pasi szépen rá is ment. A pornószínészek nagyon rá tudnak fázni az idő múlására. A test kezd megöregedni, ami azért óriási gond, mert számukra rettenetesen fontos a külső: arra alapozzák az önbizalmukat, az énképüket. Ez magyarázza a

csajoknál a mell- és az arcplasztikát, általában a plasztikát, a pasiknál meg a brutális kondit. Sokat tesznek azért, hogy fizikailag fitten tartsák magukat, de nagyon érdekes, nincsenek tudatában a mentális egészség fontosságának. Úgy látszik, nincs, aki felhívja rá a figyelmüket. Amilyen gátlástalanok fizikálisan, annyira félénkek mentálisan.

Volt nálam egy olyan pornósztárnő, aki világéletében tagadta a munkáját a családjá előtt. Egy óriási játszma részese volt mindaddig, amíg be nem bukott. Hatalmas bukfenc volt, amikor a pasija egyszer egy pornókazettán felismerte. Nyilván megszűnt az addig működő, amúgy is labilis egyensúly, annak ellenére, hogy ő kereste a pénzt, ő volt a családfenntartó. Lelepleződött, és borult minden.

Kurva érdekes, hogy a pornosok a párkapcsolatokban, sőt azon túl is, az érzések kimutatásában mennyire félénkek, visszafogottak. Szinte olyanok, mint a serdülők. Tényleg, csak a serdülőknél lehet látni ilyen félénkségét. Ennek valószínűleg az az oka, hogy a szexualitás valójában nem ad nekik semmit. Pontosan tudják, hogy prostituálják, eladják a testüket, és ha már így van,

borzasztóan vigyáznak az érzéseikre, mondván: azokat nem adják ki, azok maradjanak meg nekik. Ettől annyira bátorítalanok. Attól félnek, hogy végül semmi sem marad számukra.

A pornósztárszínészek többsége nagyon nehezen éli meg azt, hogy üzletet csinál a testéből. Vannak persze rettenetesen gátlástalanok is, akik nem a duma szintjén, hanem valóban szimpla rutinmelónak fogják fel, amit tesznek. De még náluk is fennáll az, hogy feláldozzák önmagukat, náluk is bekövetkezik a rettenetes súvasztások és elfojtások sorozata, aminek az lesz a következménye, hogy egy idő után a szó szoros értelmében „kibuknak”.

Hozzám általában azok az emberek kerülnek, akik valamilyen szempontból már szétestek. Nagyon ritkán hallok olyanokról, akik adott pillanatban képesek józanul mérlegelni és a megfelelő időben kiszállni. Ha egy embert nem készítene fel kellőképpen egy adott életmódra, akkor mentálisan és lelkileg is ragaszkodik ahhoz, nem veszi figyelembe, hogy múlik az idő. Pár hónapja beszéltem egy fiatal pornós csajjal. Olyannak mutatta magát, mint aki képes jól és józanul

mérlegelni. Egész meggyőzően mondta, hogy számára a pornó nem más, mint út a lakáshoz, az autóhoz, az egzisztenciához, valamilyen üzlethez. Ha majd célt ér, akkor már esze ágában sem lesz folytatni a pornót... Ez egy sablonszöveg. Ezeknek az embereknek ugyanis a pornó jelenti az egyetlen sikerélményt. Semmi máshoz nem értenek. Az ismertségük és az elismertségük a pornóból fakad, ha ez a lehetőség megszűnik, értéktelenné válnak. Épp ezért addig feszítik a húrt, amíg lehet: képesek bármilyen árat megfizetni. Egyértelmű, hogy rá fognak fázni.

– *Mi lett azzal az egykori pornósztárral, akiről a beszélgetés elején szó esett?*

– Kétszer járt nálam, masszív alkoholista... és kész, csók... Megpróbáltam elmagyarázni neki, hogy az alkohol, meg a drog nem más, mint kompenzálás. Nem mert ezzel szembenézni. Bizonyos szempontból meg is értem, hiszen számára az lett volna a megoldás, ha újra berendezik az egész életét. A masszív újrakezdéshez irtózatosan sok energia szükséges, márpedig neki még a hétköznapi élet is rengeteget emészt fel. Ha már az energiáról beszélünk: a pornóban villámgyors karrierrek vannak,

és látszólag könnyű az út a dicsfényig. Csakhogy ez a rövid út is rengeteg energiát kivesz az emberből, aminek az a vége, hogy lelkileg kiég.

– *Ki lehet szállni a pornóból?*

– Ahhoz nagyon okosnak kell lenni.

Villámgyorsan el kell kezdenie csinálni valamit, mondjuk iskolába járni. A forgatások rendszertelenek, vannak laufok, kihagyások. Igazából a tanulást is meg lehetne szervezni. Csakhogy a pornósok egy adott környezetben mozognak. Ha valaki nem tisztázza önmagával, hogy igazából befolyásolható-e – vagy éppen ellenkezőleg, nem befolyásolható -, akkor ez a közeg nem ereszti. A kiszállás szempontjából meghatározó jelentőségű a szülők magatartása. Ott van ugye az elszámoltatás, ami egy jelentős traumatizálási pont, hiszen a szülők sokszor nem is tudják, hogy mivel foglalkozik a gyerekük. Van olyan is, amikor tudják, sőt még ki is használják. A következő verzió, amikor a szülő szinte kényszeresen hinni akar abban, hogy a gyereke tényleg csak modelleskedik, és tudomásul veszi a hazugságokat. Az ilyen szülők gyereke kibaszottul egyedül van ezen a földön, hiszen nem tud kihez

odabújni, védelmet keresni. Azok a szülők, akik kihasználják a pornós gyereket, korábban gyakran molesztálták vagy verték őket. Én még olyat nem láttam, hogy egy szülő, aki tudja, a gyereke pornózik, őszintén azt mondja: igen, elfogadom, hogy ezt csinálja! Ez annyira extrém volna, ami ütközik a közerkölccsel. Azt az esetet tartom elképzelhetőnek, amikor a lány nagyon rossz szociális háttérből, borzasztóan szegény környezetből indul, gyorsan kibukik a suliból, viszont nagyon szép. Ezek a lányok nem fejezik be az iskolát, talán éppen egy nagy szerelem miatt, és kikötnek a pornóiparban. Borzasztó hiszékenyek tudnak lenni, vagy éppen azzal hitegetik magukat, hogy ezek a filmek úgyis csak külföldi piacra kerülnek. Ennél is fontosabb, hogy kell a lóvé, kell a virítás, bármi áron.

– *Ez miből táplálkozhat?*

– Türelmetlenségből, a dolgok siettetéséből. Meg akarnak felelni a környezetüknek, illetve annak a képnek, amit a médiumok sugallnak. Fiatal srácokról és lányokról van szó: menőzni akarnak a legújabb mobiltelefonjaikkal, a külsőségekkel. Csupa-csupa külsőség! Verdák, ruhák, smink, parfüm, külföldi utak... Akinek ez nem adatott meg,

befolyásolható és úgymond naiv. Nem hiszek a naivitásban, azt látom, hogy ez náluk valójában azt jelenti, hogy – szándékosan, vagy nem szándékosan –, de nem hajlandóak bizonyos dolgokat felismerni, meglátni.

– *Hogyan lehet ezt nem szándékosan tenni?*

– Úgy látom, hogy az emberek roppant könnyen vágják át saját magukat. Megszólal itt bent egy hang, hogy valami nem oké. Aztán egy másik hang ezt elnyomja, mert például van egy pasi, akibe szerelmes, és azt mondja: ugyan már, nem lesz ebből semmi gáz! Vagy: nincs pasi, de nagyon kilátástalan a lány élete, és még türelmetlen is. A környezetében is mindenki hordja a saját álarcát. Ilyenkor az a hang győz, amelyik azt mondja: én is szeretnék oda tartozni, abba a környezetbe, amelyik menő, amelyik trendi! Ekkor már megvan a vágy, hogy igen, ezt most el akarom érni! Ezek az emberek nagyot csalódnak. A pornóban óriási a tempó, óriási a felhozatal.

– *Mi motiválja a pornózó férfiakat? Ugyanaz, ami a nőket?*

– Nagyon sokszor a pénz. Azok a pornózó

férfiak, akiket én megismertem, elsősorban azért kezdtek bele, mert igazából nem értettek semmihez. Megfelelő kaliberű farkuk viszont van, és meggyőződésük, hogy jók az ágyban. Ezért beállnak pornózni, és előbb-utóbb doppingolják magukat. Rutinszerűen nyomják a papaverin injekciót, és óhatatlanul hegesítik el a farkukat. Kénytelenek ezt csinálni, nincs mese, fel kell, hogy álljon nekik! Márpedig ennek következményei vannak. Ezek az emberek fiatalon mindent elkövetnek, hogy elkúrják magukat, mind mentálisan, mind fizikailag. Ez általában össze is jön nekik. Idősebb korukban aztán mindent elkövetnek, hogy ezt helyre kalapálják, de az már nem jön össze.

– *Szerintem a pénzen kívül fontos motiváció még az elismerés iránti vágy.*

– Ez egy illúzió, amely borzasztóan illékony. Az elismerés ugyanis a testiségre épül, márpedig a test megöregszik. Törvényszerű, hogy ez a dicsőség rövid életű. A gond az, hogy ezt eszük ágában sincs elfogadni. Másrészt, aki a pornóban vágyik elismertségre, az a civil életben ugyanezt képtelen volna elérni. Ehhez a szerephez szükséges az a fajta excentrikusság, amivel fel tudja hívni önmagára a

figyelmet. A férfiaknál ez a machoizmusból fakad. Az a machó, az a férfi, akinek nagy farka van, aki az asztal alá issza a többieket vagy aki kurva sokat tud szívni. Ő a császár. Csakhogy miből táplálkozik ez? Fizikális dolgokból, ösztönfunkcióból, és nem az agyból.

– *A pornósztárszülte kivétel nélkül azt mondják, hogy amit ők csinálnak, számukra nem más, mint munka és igenis képesek normális életet élni.*

– Ezekben az emberekben nagyon komoly elfojtások működnek. Akik hozzám kerülnek, képesek szembenézni a hátrányaikkal. Akik a problémáikat nem tudják feldolgozni, valamilyen szempontból megmaradnak embernek. Vannak viszont olyanok, kiöregedett pornósztárszültek, és producerek, akik már annyira kiégtek, hogy esélytelenek, törvényszerűen a perifériára kerülnek.

– *Járt önnél olyan pornósztárszülte, akinek elhitte, hogy komolyan változtatni akar az életén?*

– Nem.

– *Ez azért szomorú...*

– Saját maguknak reszeltek. Nézze, adva van egy lány, aki pornósztár, és van mellette egy ember.

Ez az ember miért van vele? Iszonyú nagy kockázatot jelent a pornóasztár számára, ha ezt ki akarja deríteni. Mert mi van, ha csak a külsőségek meg a pénz miatt? Azzal azért nehéz szembenézni.

– *Úgy tűnik, hogy egyre nagyobb az igény a pornóra. Miért?*

– Mert szükség van rá. A pornó olyasvalami, amivel az emberek ki tudnak kapcsolni a világból. A többség fél szembenézni azzal, ami van, és menekül a világ elől. Ez a világ, ami körülvesz minket, a külsőségekről szól. És már el is jutottunk a pornóhoz. Aztán persze a férfiak a pornó által kínált szexuális fantáziák színességével próbálnak elvonatkoztatni a rossz kapcsolattól, a megunt partnertől. Úgy tűnik, mintha egy kifejezetten hedonizmusra épülő világban élnénk. Egyre több az amatőrfilm a pornóban, különösen az interneten. Valószínűleg azért, mert az emberek igénylik a spontaneitást, az új arcokat. Létezik egy trend: a természetesség iránti vágy. Tegyük fel, hogy otthon nap mint nap szembesülök a valómmal, hogy nem szeretem a munkámat, nem kúrom a feleségemet, a rohadt kölyök már megint mit csinál... Vannak viszont titkos vágyaim. A pornó ezeket segít kiélni. Ez természetesen a férfiakra

vonatkozik. A csajok a mesék, a szappanoperák felé fordulnak, hogy illúziókba merüljenek. Ugyanaz a folyamat mind a kettőnél: mindenképpen elvonatkoztatni, elmenekülni a realitástól. Ki így oldja meg, ki úgy.

– *Sokfajta aberrációval találkoztam, azt mondják, azokra is van kereslet.*

– Az embereket rengeteg inger éri, és ez növeli az ingerküszöbünket. Úgy érezzük, hogy a világ kegyetlen. Miért ne jelenne meg a kegyetlenség a szexualításban is? Éppen tegnap találkoztam az egyik barátom kilencéves fiával, aki lazán dumál a punciról meg a dugásról. Nyilván a filmekből szedte... Az sem véletlen, hogy a mai tinédzser csajok előbb szopnak, mint csókolóznak. A csókolózáshoz ugyanis érzés kell. Idáig jutott a szexuális kultúránk.

– *Alaphelyzetben mit tud mondani egy pornósztárnak?*

– Azt, hogy nagy váltásra lenne szükségük, és ők ezt nem fogják megtenni. Azért nem, mert szembe kellene nézniük egy csomó elszúrt dologgal, és főleg azzal, hogy ezért ők a felelősek. Nem a

külvilág, és nem a társadalom. Azt a helyzetet, amiben vannak saját maguk idézték elő. Tudatlanságból. Tudatlanságból, de ez nem mentesít senkit a következmények alól.

– *Pornó van. Pornó lesz?*

– Lesz. Mert egyre többen vannak azok, akik nem szeretik csinálni azt, amit csinálnak, márpedig a már említett elvonatkoztatásra szükségük van. A szokásos szexualitás olyan, mint egy sokszor hordott ing: unalmassá válik. Ezért hajlik az egész az excentricizmus felé... Hová fog elfajulni? Elégge brutális dolgok felé megyünk, úgy érzem.

Tartalom

- [ELŐSZÓ](#)
- [HIRTELEN DOLGUNK LESZ](#)
- [CONY FERRARA \(ANIKÓ\)](#)
- [HOPKA FERENC, PRODUCER](#)
- [A BRÜSSZELI EROTIKA FESZTIVÁL](#)
- [SZABÓ GÁBOR, AMERIKÁBÓL](#)
- [MEGINT A VÁSÁR](#)
- [MONIQUE COVET](#)
- [MAYA GOLD](#)
- [MICHELLE WILD](#)
- [VIDEÓZUNK MICHELLEL](#)
- [KOVÁCS ISTVÁN \(KOVI\)](#)
- [VARGA ISTVÁN ÉS FELESÉGE, MARCSI](#)
- [MARIO POLLACK ÉS A SUPER 1](#)
- [BODOR JULIANNA \(JULIA TAYLOR\)](#)
- [PENTEK ESTI VACSORA, AZTAN A SZOMBAT BRÜSSZELBEN](#)
- [MARIO SALIERI, OLASZ RENDEZŐ](#)
- [CSEH LÁNYOK: VANA MATTEI, JESSICA FIORENTINO](#)
- [VISSZA A VÁSÁRBA](#)

- [EUROPIAN X AWARDS – DÍJÁTADÓ](#)
- [DIRECTED AND PRODUCER BY ALEX DOKA](#)
- [NIKI BELUCCI](#)
- [SZANDI](#)
- [GYURI BÁCSI](#)
- [ZSOLTI, AZ OPERATŐR](#)
- [ATTALI, MAKE UP ARTIST](#)
- [IMRE, A BERENDEZŐ](#)
- [FÓKUSZ SZINKRONSTÚDIÓ](#)
- [SZEGEDI EROTIKA FESZTIVÁL](#)
- [EMESE](#)
- [NYIT A VÁSÁR](#)
- [DORA VENTER](#)
- [DÉLUTÁN A VÁSÁRBAN](#)
- [ESTE SZEGEDEN](#)
- [A FORGATAG](#)
- [CSERNUS IMRE, PSZICHIÁTER](#)